Corpus inscriptionum Atticarum consilio et auctoritate ...

Deutsche Akademie der Wissenschaften ...

CORPVS

INSCRIPTIONVM ATTICARVM

CONSILIO ET AVCTORITATE

ACADEMIAE LITTERARVM REGIAE BORVSSICAE

EDITVM

APPENDIX

CONTINENS DEFIXIONVM TABELLAS
IN ATTICA REGIONE REPERTAS

EDIDIT

RICARDVS WVENSCH

BEROLINI APVD GEORGIVM REIMERVM
MDCCCLXXXXVII

CONSPECTUS
CORPORIS
INSCRIPTIONUM LATINARUM
CONSILIO ET AUCTORITATE ACADEMIAE LITTERARUM REGIAE BORUSSICAE EDITI.

* paratur ** prelo traditum † editum †† divenditum

†† **VOLUMEN I** INSCRIPTIONES LATINAE ANTIQUISSIMAE AD C. CAESARIS MORTEM. EDIDIT TH. MOMMSEN. 1863.
 † **VOLUMINIS PRIMI EDITIO ALTERA PARS I.** 1893 . . . . M. 52.

† **TABULAE LITHOGRAPHAE.** PRISCAE LATINITATIS MONUMENTA EPIGRAPHICA. ED. FR. RITSCHELIUS. 1862 . . . . M. 90.

† **VOLUMEN II** INSCRIPTIONES HISPANIAE LATINAE. EDIDIT AEM. HUEBNER. 1869 M. 64.
 † **SUPPLEMENTUM.** 1892 . . . . M. 54.

† **VOLUMEN III** INSCRIPTIONES ASIAE, PROVINCIARUM EUROPAE GRAECARUM, ILLYRICI LATINAE. EDIDIT TH. MOMMSEN. 1873 . . . M. 108.
 PARS PRIOR INSCRIPTIONES AEGYPTI ET ASIAE, INSCRIPTIONES PROVINCIARUM EUROPAE GRAECARUM, INSCRIPTIONUM ILLYRICI PARTES I—V COMPREHENDENS.
 PARS POSTERIOR INSCRIPTIONUM ILLYRICI PARTES VI. VII, RES GESTAS DIVI AUGUSTI, EDICTUM DIOCLETIANI DE PRETIIS RERUM, PRIVILEGIA MILITUM VETERANORUMQUE, INSTRUMENTA DACICA COMPREHENDENS.
 † **SUPPLEMENTI FASCICULUS PRIMUS.** 1889 . . . . M. 17.
 † **SUPPLEMENTI FASCICULUS SECUNDUS.** 1891 . . . . M. 29.
 † **SUPPLEMENTI FASCICULUS TERTIUS.** 1893 . . . . M. 32.

† **VOLUMEN IV** INSCRIPTIONES PARIETARIAE POMPEIANAE HERCULANENSES STABIANAE. EDIDIT K. ZANGEMEISTER. 1871 . . . . M. 30.
 * **SUPPLEMENTUM.**

† **VOLUMEN V** INSCRIPTIONES GALLIAE CISALPINAE LATINAE. EDIDIT TH. MOMMSEN
 PARS PRIOR INSCRIPTIONES REGIONIS ITALIAE DECIMAE COMPREHENDENS. 1872 . . . . M. 48.
 PARS POSTERIOR INSCRIPTIONES REGIONUM ITALIAE UNDECIMAE ET NONAE COMPREHENDENS. 1877 . . . M. 60.

VOLUMEN VI INSCRIPTIONES URBIS ROMAE LATINAE. COLLEGERUNT G. HENZEN ET I. B. DE ROSSI.
 † **PARS PRIMA.** EDIDERUNT E. BORMANN ET G. HENZEN. 1876 M. 96.
 † **PARS SECUNDA.** EDIDERUNT E. BORMANN G. HENZEN CHR. HUELSEN. 1882 . . . . M. 90.
 † **PARS TERTIA.** EDIDERUNT E. BORMANN G. HENZEN CHR. HUELSEN. 1886 . . . . M. 68.
 † **PARS QUARTA.** FASCICULUS I. 1894 . . . . M. 58.
 † **PARS QUINTA.** INSCRIPTIONES FALSAE URBI ROMAE ATTRIBUTAE. EDIDERUNT E. BORMANN G. HENZEN CHR. HUELSEN. 1885. . . . . M. 24.
 * **PARS SEXTA.** INDICES.

† **VOLUMEN VII** INSCRIPTIONES BRITANNIAE. EDIDIT AEM. HUEBNER. 1873 . . M. 32.

† **VOLUMEN VIII** INSCRIPTIONES AFRICAE LATINAE. COLLEGIT G. WILMANNS. 1881 M. 96.
 PARS PRIOR INSCRIPTIONES AFRICAE PROCONSULARIS ET NUMIDIAE COMPREHENDENS.
 PARS POSTERIOR INSCRIPTIONES MAURETANIARUM COMPREHENDENS.
 † **SUPPLEMENTI FASCICULUS PRIOR** . . . . M. 52.
 † **SUPPLEMENTI FASCICULUS ALTER** . . . . M. 22.

† **VOLUMEN IX** INSCRIPTIONES CALABRIAE, APULIAE, SAMNII, SABINORUM, PICENI LATINAE. EDIDIT TH. MOMMSEN. 1883 . . . . M. 90.

† **VOLUMEN X** INSCRIPTIONES BRUTTIORUM, LUCANIAE, CAMPANIAE, SICILIAE, SARDINIAE LATINAE. EDIDIT TH. MOMMSEN. 1883 . . . M. 124.
 PARS PRIOR INSCRIPTIONES BRUTTIORUM, LUCANIAE, CAMPANIAE COMPREHENDENS.
 PARS POSTERIOR INSCRIPTIONES SICILIAE ET SARDINIAE COMPREHENDENS.

VOLUMEN XI INSCRIPTIONES AEMILIAE, ETRURIAE, UMBRIAE LATINAE. EDIDIT EUGENIUS BORMANN.
 † **PARS PRIOR** INSCRIPTIONES AEMILIAE ET ETRURIAE COMPREHENDENS. 1888. . . . . M. 62.
 ** **PARS POSTERIOR** INSCRIPTIONES UMBRIAE.

† **VOLUMEN XII** INSCRIPTIONES GALLIAE NARBONENSIS LATINAE. EDIDIT O. HIRSCHFELD. 1888 . . . . M. 90.

* **VOLUMEN XIII** INSCRIPTIONES TRIUM GALLIARUM ET DUARUM GERMANIARUM LATINAE. EDIDERUNT O. HIRSCHFELD ET K. ZANGEMEISTER.

† **VOLUMEN XIV** INSCRIPTIONES LATII ANTIQUI LATINAE. EDIDIT HERM. DESSAU. 1887 M. 61.

† **VOLUMEN XV** INSCRIPTIONES INSTRUMENTI DOMESTICI URBIS ROMAE LATINAE. EDIDIT HENRICUS DRESSEL. 1891.
 † **PARS PRIOR** . . . . M. 55.
 * **PARS POSTERIOR.**

CORPVS

INSCRIPTIONVM ATTICARVM

CONSILIO ET AVCTORITATE

ACADEMIAE LITTERARVM REGIAE BORVSSICAE

EDITVM

APPENDIX

CONTINENS DEFIXIONVM TABELLAS

IN ATTICA REGIONE REPERTAS

BEROLINI APVD GEORGIVM REIMERVM

MDCCCLXXXXVII

DEFIXIONVM

TABELLAE ATTICAE

COLLEGIT

COLLECTAS PRAEMISSA PRAEFATIONE

EDIDIT

RICARDVS WVENSCH

BEROLINI APVD GEORGIVM REIMERVM

MDCCCLXXXXVII

PRAEFATIO.

Vere anni 1894 cum Athenis versarer, contigit mihi, ut collectionem compararem tabellarum plumbearum, quam Rhusopulus intra triginta fere annos collegerat. Plus centum erant numero, complicatae aut convolutae, pleraeque uno duobusve clavis transfixae, saeculorum pulvere adeo tectae, ut vel color plumbi vix aspici posset: tamen dubitari non poterat, quin hae tabellae iis essent adscribendae, quae defixionum nomine feruntur. Quae postquam in Germaniam pervenerunt, evolvendae erant, lavandae auxilio ab arte chimica petito, ut scripturae ductus apparerent, delineandae legendae explicandae, prinsquam de edendis cogitari posset. Cumque initio in eo acquiescere voluissem, ut collectionem meam Rhusopulanam ederem, mox intellexi, me sic ne dimidium quidem facti habiturum esse, immo, quoniam res agebatur de peculiari quodam genere titulorum, cuius materiam post Wachsmuthium (*Rhein. Mus.* XVIII p. 559 sqq.) valde auctam nemo complecti studuit, devotiones ad hunc diem notas congerere coepi. Quibus in colligendis brevi perspexi, Atticas et plurimas esse et vetustissimas, et ab Atticis in contemplandis illis titulis esse proficiscendum; accedebat, quod et Graecarum et Latinarum inscriptionum corpora devotiones in numerum titulorum suorum receperant, Atticarum autem corpus omiserat. Quae cum ita essent, rem ita instruendam esse duxi, ut summa operis mei fieret collectio inscriptionum Atticarum devotoriarum, quae tamquam mantissa ut accederet ipsi Corpori inscriptionum Atticarum benigne concessit Regia Academia Berolinensis. Atque haec collectio e tribus fontibus confluxit; unus meae lamminae sunt, alter ea tabellarum plumbearum series est, quae servatur in Regio Museo Berolinensi: hae tabulae, anno huius saeculi octogesimo nono Patissiae repertae, a Bothone Graef comparatae in Germaniam pervenerunt. Is ipse, penes quem edendi fuit privilegium, comiter mihi permisit, ut hanc curarem editionem, triumque titulorum descriptiones (n. 26. 94. 98) et ab ipso et a Brueckneri factas mihi dedit, quibus grato animo in legendo usus sum. Praeterea gratias me referre aequum est Museorum Regiorum directoribus, quorum singulari comitate factum est, ut ipsis tabellis Marpurgi uti possem. Tertio autem loco ii accedebant tituli devotorii, qui iam antea in lucem erant editi, aut a Kumanude (*Ἀττ. ἐπιγρ. ἐπιτ.* 2580—2590) aut in ephemeridibus (*Bull. de corr. Hell.* 1889 p. 77, *Class. rev.* 1890 p. 187): quorum copia mihi facta non est; neque vero infiteor, me, si consilium horum quoque titulorum recipiendorum iam tum cepissem, cum Athenis degerem, omni modo id acturum fuisse, ut ipse describere possem tabellas Athenis servatas (n. 22. 23. 59. 99—101. 104. 105. 108 in *Πολυτεχνείῳ* servabantur in collectionibus societatis archaeologicae, n. 96. 97 *ἐν Ὑπουργείῳ παιδείας*); quod autem tunc neglexi, nunc iam reparare non potui, neque alteri mandare volui: recte enim plumbeos titulos intellegere posse neminem nisi eum, quem diutius haec exercuerunt studia, in me ipse sum expertus; eadem de causa reliquas quoque lamminas ad hunc diem publicatas (n. 69—71) iterum describendas non curavi.

Collectione tabellarum hoc modo completa oriebatur cura proxima, quo modo illa esset edenda. Neque iam e temporum indiciis in singulas series distribui poterant tabellae: haec enim indicia leviora erant, ita ut rarissime aetas lamminarum certo posset definiri. Nam hoc semper tenere necesse est, privatos esse hos titulos, non publicos, quare semper fere scribendi regulas, quas publica monumenta sequuntur, neglegunt, dum antiquiora retinent et recentiora recipiunt. retinetur vocalis O pro diphthongo OY scripta, quantum quidem suspicari possumus, et post Euclidis tempora, et C quod vocant lunare iam prius in privatis quam in publicis monumentis extitisse pro certo habemus; simili que modo ars grammatica non curatur, hominibus infimi ordinis, quales devotionum scriptores maxima ex parte erant, incognita. Affirmare tamen licebit, plerosque titulos tertii a. Chr. n. saeculi esse; unus fortasse quinti est (n. 26), plures quarti, pauci secundi, nullus inferiorum aetatum: eas autem tabellas, de quarum tempore nihil adnotavi, omnes tertio tribuas saeculo.

Neque magis commendabatur, dispositionem tabularum secundum singulos locos, ubi inventae essent, instituere, quoniam de his non satis constat. Berolinenses ad unam omnes Patissiae repertas esse scimus, sed et earum, quae iam sunt editae, et Rhusopulanarum magna pars Atticas se esse praedicant, de regione autem Atticae, in qua repertae sint, siletur. Quam rem, quantum ad tabellas meas, opprobrio dare Rhusopulo non licet, is enim, ubi plures uno loco inventae erant lamminae, schedulas addiderat; quales sunt:

1) 16 *μολύβδινα ἐλάσματα ἐνεπίγραφα ἐξ Ἀττικῆς κατὰ τὸ Δαφνὶ κροφένου ἔλαιον* 1886. *κομιστὴς αὐτῶν καὶ εὑρέτης Παρασκευόπουλος. δὲν εὑρέθησαν ἐν τάφοις ἀλλ' ἐντὸς τῆς γῆς κεχωσμένα ἢ εἰς ἀρχαῖον θέσιν ἐκεῖ πρὸς τὴν εἰς Δαφνὶ ἄγουσαν.*
2) *μολύβδινα ἐλάσματα ἐνεπίγραφα εὑρεθέντα ἐν Ἀττικῇ πέραν τῆς Ἀκαδημίας* 1886. *τὰ μὲν εἶναι ἄτρυπητα, τὰ δὲ τρυπημένα μὲ ἓν ἢ δύο ἢ τρία καρφία. ἔτι ἔνδεκα ὅσ' ἦν μὲ* 4 *καρφία αὐτόθεν* (n. 31 I. Universum numerum triginta trium fuisse memini).
3) 12 *μολύβδινα ἐλάσματα καὶ ἀρὰς εὑρεθέντα ἐν Ἀρχίππῳ πέραν τοῦ πολυγώνου* 1889 *Ἰουλίου* 26.

Has schedas ego, cum Athenis in cistula conderentur lamminae, ad eas addidi ad quas pertinebant: cum vero in telonio germanico me absente aperta esset illa cistula, turbatus est et schedarum et tabellarum ordo, ita ut acquiescere deberem, dum Atticas eas esse adscriberem. Ubi vero singulis tabellis notulam addidit Rhusopulus, eam suo loco repetere potui (*Ἀττικῆς* novies, *Ἀθηνῶν* quinquies, *Πειραιῶς* decies, *Φιλοπάππου* quinquies, *Δαφνίου Κοτινᾶ Ἀμπελοκήπων* semel); Patissianae e mea collectione prodierunt nullae.

His rebus perpensis nihil iam relinquebatur, nisi ut ex ipsarum dirarum tenore tabellas in diversas series digererem: atque primo loco posui meros nominum inimicorum catalogos, deinde titulos, quibus solum devovendi verbum additur, tum ampliores diras, quae inimici socios quoque et cognatos, membra et rem familiarem devovent; sequuntur eae tabellae, quae deorum auxilium implorant. Tum addidi tabellas scripturae consulto corruptae et fragmenta: quam dispositionem fortasse probabis, cum ea legeris, quae de ipsius superstitionis ritu paullo infra sum praefaturus. In singulis autem tabellis hanc viam secutus sum, ut nominato loco, ubi inventae sunt, brevem darem descriptionem, deinde verborum contextum maioribus litteris expressum, tum transscriptum minoribus; imagines autotypas tunc tantum addidi, cum aut sperarem, fore ut lectores ex iis plura verba elicerent quam mihi contigit, aut epigraphicae vel palaeographicae artis interesse putarem, ipsius scripturae ductus proponi. Subornavi praeterea commentarium quam brevissimum epigraphicum et

grammaticum: in grammaticis scholiis benigne me adiutum esse a Gulielmo Schulzio et Francisco Skutschio gaudeo, quibus meritas hoc quoque loco referam gratias; itemque, quod ad colligendam materiam lubentissime auxilium tulerunt Albrechtus Dieterich et Ericus Ziebarth, devinctum me ipsis esse sciunto[1]). Veniam autem hanc editionem petere aequum est, si et in restituendo verborum contextu et in conscribendo commentario non omnia ad umbilicum adduxit: quod editioni tamquam principi ignoscetur, praesertim cum litterarum ductus e plumbo enucleare nec parvus labor fuerit nec facilis.

Supererat, ut ad singulas tabellarum series adnecterem commentarium de ipso superstitionis ritu deque opinionibus religiosis, quas nobis tradiderunt hae tabellae. Quod cum conarer, mox intellexi, hoc fieri non posse nisi uno continuo tenore, quia artissime omnia inter se cohaerebant: quare talia ex ipsa editione removi, ut in praefatione mea largior esse possem. Praeterea tabellae Atticae plurimi quidem sunt et antiquissimi huius usus testes: sed extant exteri quoque multi cum inediti tum editi, qui ex ipsa Graecia prodierunt et ex universo denique orbe, quem Graecorum mores religionesque occupaverant: accedunt Romanorum Italorumque dirae omnes eiusdem generis; quae item colligendae erant earumque conexus cum Atticis demonstrandus, siquidem id agebatur, ut illa pars veterum religionis penitus cognosceretur. Agere enim de solis Atticorum titulis, cum in propatulo sit, arte cum iis reliquarum gentium nationumque defixiones cohaerere, hoc est filum, quod tempora procedentia secuta sunt, resecare, non vero ad finem persequi.

Atque iam, si placet, de ipsa superstitione eiusque ritu, quatenus in Atticis tabellis occurrit, agamus.

Tabellae plumbeae diris conscriptae, quas colligendas nobis proposuimus, haud infimum ordinem inter antiquorum monumenta occupant, cum in mediam veterum vitam quotidianam nos relegent: videmus eorum iras amores amicitias inimicitias spes vota litteris ab ipsis exaratis mandata, ut facile cogitatione depingere nobis possimus homines illorum temporum ardentibus animis in inimicos suos agentes, advocata in auxilium arte magica. Qui usus antiquissimis temporibus iam mere magicus fuisse putandus non est: incepit enim illa dirarum in hostes conversarum consuetudo non a scribendo neque a superstitione, sed a dicendo et a religione. Deos enim Graeci — eorumque opinionibus Italorum similes fuisse infra videbimus — esse credebant bona malaque facta imputantes scelestosque poenis adficientes: quare ut sibi quisque ab altero iniuriam illatam esse putabat, male fecisse hunc alterum dignumque esse quem dii castigarent opinatus numina imprecabatur, ut ipsum brevi et severe ulciscerentur. Haec est illa *ἀρά*, qua deos caelestes inferosque invocabant, prae ceteris autem inferos, quia penes illos munus ulciscendi putabant esse: cuius imprecationis unum pro multis adferam exemplum *τηλαυγὲς* e Sophoclis Electra vs. 110 sqq. petitum:

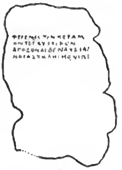
ὦ δῶμ' Ἀίδου καὶ Περσεφόνης
ὦ χθόνι' Ἑρμῆ καὶ πότνι' Ἀρὰ
σεμναί τε θεῶν παῖδες Ἐρινύες
αἳ τοὺς ἀδίκως θνῄσκοντας ὁρᾶθ'
αἳ τοὺς εὐνὰς ὑποκλεπτομένους
ἔλθετ' ἀρήξατε, τείσασθε πατρὸς
φόνον ἡμετέρου.

Quas preces exaudiri adeo pro certo habuerunt Graeci, ut *ἀρά* non solum hominis imprecationem, verum etiam numinis ultionem significaret (Soph. Trach. 1239 *θεῶν ἀρά*): sic apud Aeschylum Eumenides necem Clytaemestrae vindicantes se ipsae vocant Ἀράς (Eum. 413), ut apud Sophoclem ipsam Ἀράν personam agentem vidimus. Qui imprecandi deorum iram in maleficos usus longe lateque viguit apud Graecos; quae ubi rem publicam attingebant exempla collegit Ziebarth (*Der Fluch im griechischen Recht*, Herm. XXX p. 57 sqq.), cuius argumentatio imprimis nititur in titulis: ubi enim in foederibus legibusve sanciendis cavebatur, ne quis contra ea veniret, eamque ob rem dii ultores invocabantur in legirupam, necesse erat has diras litteris mandari. Huius generis sunt tituli devotorii quos sculpebant in tumulis, ut is, qui sepulcrum violasset, nec terra ingredi neque mari vehi posset, sed interiret radicitus cum universa gente sua: de quibus inscriptionibus infra plura erunt dicenda.

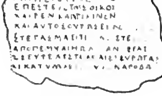
Nunc iam non tam publicas curamus quam privatas. Nam cum saepe eveniret, ut sero numinis vindicta aut numquam adsequeretur maleficum, volgus a religione convertebat se ad superstitionem, quae docebat, preces non exaudiri a numinibus nisi rite invocatis secundum praecepta, quae deos cogere possent arte magica, ut devoventibus morem gererent. Ac primum quidem in his praeceptis succedebant in locum vivae vocis verba scripta: quoniam scriptura semper, imprimis remotioribus temporibus, arcani aliquid habebat[1]). Quae *ἀραί* cum deos — praecipue, ut modo monuimus, inferos — imprecarentur, ut de nefariis supplicium sumerent, necessario ita deponebantur, ut in potestatem inferorum pervenirent, hoc est in locis illis sacratis, tumulis sepulcrisque. Ne vero imprecationes eius generis citius perirent, id egerunt, ut in materia paullo solidiore exararentur quam qua in usum scribendi quotidianum uterentur lignea aut chartacea. Iam vero antiqui temporis consuetudo videtur fuisse, ut ad hunc usum plumbum adhiberetur: Hesiodi Opera in codice plumbeo perantiquo vidit Pausanias (IX, 31, 4); Plinius Naturalis historiae XIII, 68 narrat palmarum primum foliis scriptitatum esse, dein quarundam arborum foliis, postea publica monumenta plumbeis voluminibus[2]), mox et privata linteis confici coepta. Imprimis si epistulam transmittere volebant, quam calore aut humore pessum dari nolebant, in plumbo eam exarabant, cuius rei testes sunt Parthenius (IX, 5: *ἐνθέμενος εἰς ἄρτον μολυβδίνην ἐπιστολήν*), Dio Cassius (XLVI, 36: *εἰς ἐλασμὸν μολύβδου λεπτὸν ἐγγράψαντες*[3]) *τινα ἐπιδήσαντες αὐτὸν ὥσπερ τι χαρτίον καὶ κολυμβητῇ νυκτὸς ὑφ' ὕδωρ διενεγκεῖν ἔδωκαν*), Plutarchus eandem fabulam narrans quam Parthenius (de mul. virt. p. 254 *D*: *ἐνέβαλε μολυβδίνων γραμματιδίων εἰς πλακοῦντα*), Frontinus (Strateg. III, 13, 7: *litteras subinde misit plumbo scriptas, quibus ad brachium religatis milites Scultennam amnem tranabant*). Ne te morer, exemplar epistulae plumbeae proferam, quod una cum devotionibus a Rhusopulo accepi, quodque mihi hoc loco publici iuris facere liceat.

Tabella est plumbea olim duplicata cm 7·4, saeculi quarti a. Chr. n., reperta Χαιδάρι Ἀττικῆς πλησίον Ἀθηνῶν 1888. 4.

a

b

a

Φέρε(ι)ν ε(ἰ)ς τὸν κέραμον τὸν χυτρικόν·
ἀποδο(ῦ)ναι δὲ Ναυσίᾳ
ἢ Θρασυκλῇ ἢ (τῷ) υἱῷ.

[1]) Neque obliviscar, quod in corrigendis typothetarum erroribus me adiuverunt Dieterich Skutsch Wissowa.

[1]) Dieterich Abraxas p. 165 n. 2; Wessely Ephesia grammata p. 12 de eadem recentiorum temporum superstitione egit.

[2]) Volumen plumbeum infimae scilicet aetatis (est enim gnosticum) extat in Museo Kircheriano, de Ruggiero *Catalogo del Museo Kircheriano* n. 199.

[3]) Cf. Suidam s. v. μόλυβδος· εἰς ἐλασμοὺς μολύβδου γράψαντες.

b

Μνησίεργος
ἐπέστε(ι)λε τοῖς οἴκοι
χαίρε(ι)ν καὶ ὑγιαίνε(ι)ν
καὶ αὐτὸς οὕτως ἔφ[ασ]κ·
στέγασμα εἴτι [ἐτε]λ[έ]σ[α]τε ...
ἀποπέμψαι ΗΩ..... [γ]έρας,
ὡς εὐτελέστα[τ]ον καὶ ......
κ]αὶ κα(θ)' ὑμᾶς [ἵνα] ὑ[μῖ]ν ἀποδῶ.

Epistula ferenda est ad fornacem figulorum et danda Nausiae aut Thrasycli aut filio: quae inscriptio nobis in mentem vocat Romanorum inscribendi morem, e. g. *Des M. Curio* (Cic. ad Att. VIII, 5 extr.). Nomina sunt Thriasiorum, cf. CIA. II, 234 (n. 314/3 a. Chr. n.) Θρασυκλῆς Ναυσικράτους Θριάσι(ος), n. 2102 Θρασυκλῆς Θριάσιος, n. 868 vs. 7 et 13 Ναυσικράτης Θριάσιος πρύτανις. *a* vs. 4 ἐθωῦ crasin esse ex ἐ τῷ ὑῷ ortam, durius videtur sed non monstrosum, videas exempla quae congessit Meisterhans p. 56 (θὔδατος Amipsiae com. fragm. 2 Kock). — *b* Μνησίεργος nomen occurrit in titulis Atticis II, 652 *A* et 653 annorum 398/7 a. Chr. n.: Μνησίεργος Ἀθμονεὺς γραμματεὺς ταμιῶν ἱερῶν χρημάτων. Initium epistulographiae Graecae proprium per se patet; quid ipsa sibi voluerit epistula, haud ita planum est; quae desunt vario modo suppleri possunt — hoc autem constabit, agi hic de mercatorum negotiis, non de arte magica. Ego haec fere inesse puto: *Tegulas si quas perfecistis* (scilicet tot tegulas in fornice coxistis, ut tectum integrum possit confici) (sequebatur nomen missuri) *mittat* (excidit nomen eius cui daretur) *dono, ut quam perfectissimum et vetustissimum* (? inestne κῦρος vel tale quid?) *fiat et quantum ad vos, ut ego omnia vobis reddam.* Scribendi ratio nos ad quartum saeculum relegat.

Quae cum ita sint, duas devotiones (n. 102. 103) se ipsas ut epistulas inferis datas laudare non miraberis: Orphicum fuisse hunc usum demonstrare studuit Mauss Orph. p. 160, ego vero hanc consuetudinem potius e populari aliqua superstitione prodiisse putem, quarum plurimas a Pythagoreis et Orphicis in ipsorum religionem receptas esse scimus; quid autem miri est, si sumimus, Atticorum gentem arbitratam esse, dari posse epistulas ad inferos tumulosque scriniorum epistularum vice fungi posse? Singulare primo obtutu hoc solum videri potest, quod plumbeas fecerunt has epistulas[1].

Plumbum metallum Atheniensibus notissimum erat, quippe quod ipsi Laurii effodiebant[2]; ad scribendum adhibebatur, quia tanta mollitie erat, ut stili ductibus cederet et ita litteras exprimeret[3]. Duo genera plumbi distinguebant antiqui, album et nigrum, nigro *ad fistulas lamnasque* utebantur (Plin. N. h. XXXIV, 164). Sed primis licet temporibus in his lamminis *non tam ex peculiari quadam superstitione quam ex facili et commodo eius metalli in scribendo usu*[4]) scripserint antiqui, ubi primum adhibebant hoc metallum ad artes magicas, accessit superstitio, quae plumbum efficacissimum inter omnia esse docebat, quo dii inferi allicerentur. Est enim grave (βάρος μολύβδου Aristoteles plurimis locis commemorat, quos videas in indice Bonitziano), frigidum (Plut. Quaest. conv. VI, 5 fin. καὶ μὴν ὅ τι μόλυβδος τῇ φύσει ψυχρός ἐστι), ψυχρότης autem mortuorum insigne est et color hominis morientis est plumbeus (Aristoteles apud Plinium N. h. XI, 273): quibus de causis hoc metallum ad ipsos inferos referebatur. Aridaeus in Orco vidit inter alia λίμνας παρ' ἀλλήλας, τὴν μὲν χρυσοῦ περιζέουσαν, τὴν δὲ μολύβδου ψυχροτάτην, ἄλλην δὲ τραχεῖαν σιδήρου, in quibus puniuntur scelestorum animae (Plut. De sera num. vindicta p. 567 *C*), et secundum Alexandrum Pseudomantin (Luc. c. 25) Epicurus in Orco μολυβδίνας ἔχων πέδας ἐν Βορβόρῳ κάθηται. Sic plumbum ut sumatur ad actiones magicas, quibus coguntur numina infera, praescribunt papyri[5]), ut pap. CXXI vs. 403 μόλυβδος ἀπὸ ψυχροφόρου σωλῆνος, vs. 440 πλάξ μολυβῆ ἀπὸ ψυχροφόρου τόπου (ubi relatio ad ψυχρότητα plumbi est manifesta) pap. Paris. 329 πλάτυμμα μολυβοῦν, ibid. vs. 993 λεπὶς μολυβῆ, pap. CXXIV vs. 31 λάμνα μολυβοῦς ἀπὸ ἡμιόνων (i. e. a mulorum frenis sumpta). Apud astrologos denique plumbum metallum est Saturni, *stellae nocentis*, sacrum[1]): ut Saturnus ita et plumbum devotionibus conscriptum perniciem ferebat et exitum. Harum opinionum testes manifesti sunt tabellae nostrae: is quem devovent esto frigidus ut plumbum, i. e. mortuus (n. 67. 105. 106. 107), nullius pretii (n. 107) nulliusque utilitatis (n. 106), affectu animi i. e. vita careat (n. 105), lingua eius plumbum fiat (n. 96. 97 *ter*)[2]).

Hanc igitur superstitionem secuti veteres diras mandabant plumbo[3]), utque materies, sic in plerisque forma habitusque sibi constant: solet enim forma esse quadrata, longioribus lateribus inferiore et superiore, quare in descriptione mea de forma nihil adnotavi, nisi ubi rectangularem tabellae spernunt. Plurimas, cum conscriptae essent, complicuerunt aut convolverunt in modum cylindri; complicatas clavo aut clavis transfixerunt, convolutis autem ita immittebant, ut clavus tamquam centrum spirarum esset. Semel duas inscriptiones ita coniunctas esse invenimus, ut altera alteram tamquam cortex nucem circumdet (n. 35. 36), saepius plures uno eodemque clavo transfixas videmus (n. 47—50. 60—62. 73. 73. 92. 93); interdum non unus sufficiebat clavus, sed tres vel quattuor percutiebantur (n. 31). Saepius formam certam e fragmentis iam agnoscere non possumus, saepius ea certa norma circumscribi nequit. Forma fere rotunda est n. 13, orbis est n. 6. Mirum quendam habitum ostendunt n. 156. 157, quem in editione descripsi.

Mos lamminas complicandi aut convolvendi sumptus erat ex usu quotidiano epistulas complicandi (ut Mnesiergi epistula duplicata est) aut convolvendi (ἐπιδεῖξαι ... ἔπειτά τι χαρτίον Dio Cassius l. c.) quod si fiebat, scriptura in interiorem recedebat tabellam et difficilius tam peribat quam legebatur, quam si in superficie extaret. Sed iam pauca dicenda erunt de clavis, quibus tabellas perforabant: initio fortasse nihil aliud volebant, nisi ut tabellam clauderent, ne quis eam aperiret neve legeret, sed iam inde ab antiquorum memoria superstitionem quandam invenimus, quae clavo inesse vim magicam putabat. Clavus firmissimum est coniungendi et vinciendi instrumentum, ut e. g. a Pindaro usurpatur Pyth. IV, 71: τίς δὲ κίνδυνος κρατεροῖς ἀδάμαντος δῆσεν ἅλοις; qua ex sententia in imaginem clavus translatus est: nam quodcumque eo fixum erat moveri non potuit immotumque manebat, cumque ea, quae Necessitas dea, Graecorum Ἀνάγκη, ut futura constituerat, immota essent deaeque voluntate tamquam clavo fixa, factum est, ut Necessitati clavi, imprimis aenei — aes enim metallorum minime flecti potest — attribuerentur; notissimi sunt versus illi Horatiani (carm. I, 35, 17): *saeva Necessitas, clavos trabalis et cuneos manu gestans aena* et (carm. III, 24, 5)[4]): *figit adamantinos summis verticibus dira Necessitas clavos.* Notus Latinorum mos est *clavi figendi*, et de clavo in lammina defixo veri simile est recentiore tempore appellatas esse tabellas nostras defixiones. Latini clavum figunt, Graeci ἧλον δέουσιν (cf. Pindarum l. c.), unde Graecorum dirae appellabantur καταδέσμοι; significabat igitur clavus per tabellam percussus, necessario eventura ea, quae optabat qui devoverat, utque ab ipso clavum in plumbo, ita devotum in fortuna adversa defixum iri a Necessitate. Id quod supra monuimus, clavos aereos maxime esse idoneos, quippe qui minime flecterentur, iam veteribus probatum erat: nam clavi, qui nostris tabellis infixi erant, excepto uno cupreo omnes sunt aerei. Neque enim partes huius metalli in antiquorum religione et superstitione parvae sunt, cuius rei exempla saepius collegerunt viri docti; gravissimos tantum provocem testes: χαλκόπους est Erinys Sophoclea (El. 491), quae Necessitati servit; τὰ δὲ πρόπυλα τῆς εἰς Πλούτωνος ὁδοῦ σιδηροῖς κλείθροις καὶ κλεισὶν ἀσφαλίζεται (Axioch. p. 371 *B*), tabulam aeream habentem γράμματα πολλὰ καὶ θαυμαστά (scilicet magica) commemorat Plutarchus (De gen. Socr. p. 577 *F*). In papyris quoque magicis

[1]) Maassius ipse me hoc loco benigne monuit, talia apud alias quoque gentes inveniri, eamque ob rem apud Atticos Orphicorum minime fuisse proprium.

[2]) K. B. Hofmann *Das Blei bei den Völkern des Alterthums*, Virchow-Holtzendorff n. 472 p. 12.

[3]) Hofmann p. 30.

[4]) Huebner Exempla scripturae epigraphicae Latinae p. XLV.

[5]) Locos profero secundum Wessely, Novae papyri magicae, Vindob. 1893.

[1]) Dieterich Abraxas p. 78 n. 4. M. Mayer Kronos apud Roscherum p. 1475. Codex Vatic. Pal. gr. 141 f. 214 r. inter excerpta similis generis: ὅτι τῶν ζ πλανητῶν τὰ χρώματα τῶν τε μετάλλων καὶ τινων ἄνθεων ἀναλογοῦσι τοῖς χρώμασι· Κρόνος μὲν μόλυβδος καὶ ὑακίνθου.

[2]) Non cum plumbo quidem, sed cum ferro comparatur mortuus Kaibel Epigr. 513, 2: κεῖμαι ἀναίσθητος ὥσπερ λίθος ἢ σίδηρος. — Wessely Papyri magicae 1893 p. 62: '*Das Blei sollte dann als Symbol dienen: wie Blei schwer sollte Zunge und Sinn dem Betroffenen werden, ihm sollte Sprechen und Denken alle Beweglichkeit verlieren*.

[3]) De reliquis plumbi usibus cf. Huebner Ex. scr. ep. Lat. p. XLV, Reinach *Traité* p. 466.

[4]) Videas, quae Kiesslingius huic loco adnotavit.

multis locis commendatur κρίκος χάλκειος vel χαλκοῦν γραφεῖον[1]), βελόναι χαλκαῖ operam magicam exigunt pap. Par. 321, clavi aerei signis mysticis conscripti, quibus artem magicam exercuerunt, plures sunt reperti[2]). Plumbo igitur et aere, morte et necessitate adiutoribus veteres insecuti sunt adversarios suos.

De exteriore tabellarum habitu satis dictum est, iam ad ipsam scripturam transeamus. Vulgo, ubi superstitio rerum nondum est potita, disponuntur litterae et versus sicut in titulis omnibus solebant, sed mox et de ordine versuum et litterarum peculiaris quaedam superstitio nata est. Vulgaris enim scriptura procedebat a sinistra ad dextram, ita ut essent γράμματα ἐπιδέξια; cum autem in diris adversos imprecarentur casus, γράμματα ἐπιδέξια, i. e. boni ominis, opportuna non erant, immo ἐπαρίστερα[3]), mali ominis. Cuius superstitionis vestigia reperiuntur in n. 67*a* 8, ubi optatur, ut quomodo illic litterae sint ἐπαρίστερα, ita eius qui devovetur omnia fiant; simile votum nobis in n. 109, 8 occurrit. Quin usque eo processerunt, ut non solum singulos versus ἐπαριστέρως scriberent, verum etiam versuum ordinem ita immutarent, ut ultimus primus esset, primus ultimus, quod factum est in n. 109 (simili habitu est n. 66): qua in dispositione maxime indulserunt huic superstitioni, cuius in libris semel tantum mentionem faciunt versus Septimii Sereni (FPR. ed. Baehrens fr. VI)[4]):

Inferis manu sinistra
immolamus pocula:
laeva quae vides Lavernae
Palladi sunt dextera.

Fortasse ex his versibus sumere possumus, etiam eam ob rem scripturam ἐπαριστέραν in epistulis ad inferos datis praelatam esse, quod superi, qui de caelo despiciunt, omnia ἐπιδέξια vident, inferi igitur, qui ex Orco suspiciunt, opposito modo id est ἐπαρίστερα vident, quare scripturae ordinem inverterunt, ut inferis facilior lectu esset: hoc modo explicaretur illud *laeva quae vides* Sereni. Laevam omnino magni in re magica momenti fuisse constat; Plinius saepius monet[5]), ut herbae magicae sinistra manu colligantur; expressis verbis — quia huic usui contrarium fuit, ut iam dicere possumus — in pap. Par. vs. 1993 iubetur magus ἄρξαι ἀπὸ τοῦ εὐωνύμου μέρους καταγράφειν, in priore autem papyro Berolinensi (ed. Parthey) vs. 250 τρῖβε δὲ αὐτὰ ἐκ τῶν δεξιῶν εἰς τὰ εὐώνυμα; quae exempla facile augeri possunt. Neque vero semper accurate secuti sunt hanc legem inversi litterarum ordinis: aut singulos versus aut singula nomina a dextra incipientes scripserunt, cum reliqua a sinistra scripta legerentur, aut versus singulos aut binos ἀντίποδα posuerunt, aut denique deleto omni ordine verba syllabas per totam tabellam disperserunt, ubi iam nihil aliud egerunt, nisi ut scriptura sublata omni dispositione magicam quandam haberet speciem, cuius rei exempla congessi in indicibus (V, *E*). Idem ut assequerentur saepius consulto antiquiorem scripturam sunt imitati (n. 29. 102), vel scripturam adeo deformarunt, ut signis magicis similis evaderet (n. 110—135). Priusquam autem de scriptura dicere desinamus, fortasse adnotare iuvat, ubi a dextra incipiebant scribere, versuum finem prius indicatum esse in n. 29, ubi vs. 8 duo leguntur Σ, alterum, quod sibi praescripserat is qui devovebat, alterum, quod, cum non attigisset praescriptum, exitui nominis addidit. Plerasque tabellas ab ipsis devoventibus sponte conscriptas esse, a nullo pendentes archetypo, facile probabitur: interdum autem archetypum quoddam extitisse, e quo tabella describebatur, demonstrat n. 30, 7, ubi ΣΗΑΚΚΗΝΜ manifesta est corruptela e litteris ΣΗΑΚΙΣΗΝΜ perperam lectis exorta. A mago quodam, non ab homine, qui devovebat, tabellas confectas esse, suspicio oritur, ubi plures ad eundem modum magno cum apparatu magico scriptas videmus, cuius rei exempla paullo infra nobis occurrent. Cuius vero condicionis in universum fuerint homines, qui nostris diris utebantur, et nominibus probatur (Σύρα Σωσίας Δρόμων Μανῆς alia) et negotiorum vocabulis, quae in indice quarto contuli. Interdum autem et in nobiliorum consuetudine fuerunt κατάδεσμοι: optimae notae sunt nomina, quae e. g. n. 6 devoventur.

[1]) Wessely Pap. mag. 1893 p. 11.

[2]) Jahn *Über den Aberglauben des bösen Blicks*, *Ber. der sächs. Ges. d. Wiss.* 1855, qui p. 105 fusius de clavis superstitiose adhibitis egit.

[3]) Ἀριστερὰ γράμματα Ath. XIII, 571 *B*, ἐπαρίστερα Theognet frgm. I, 7 Kock.

[4]) Hunc locum mihi Wissowa suppeditavit, quem adeas apud Roscherum s. v. Laverna.

[5]) Weidlich *Die Sympathie in der ant. Litt.*, progr. Stuttg. 1894 p. 67.

Feminae et viri, servi et liberti liberique, ubi tabellam plumbeam diris compleverunt eamque complicuerunt et clavo ferreo clauserunt, locum sibi quaerebant, cui diras mandarent. Hunc locum in potestate inferorum esse necesse erat, quippe ad quos haec plumbea epistula perveniret. Natura ipsa offerebat sepulcra, quae sub Plutonis et Proserpinae regno erant: tumulis igitur mandabant vota sua (n. 55*a* 18 καταδῶ ἐν μνήματι, n. 87*a* 9 εἰς μνῆμα), in quibus post bis dena saecula reperiuntur. Nomen mortui, cuius tumulus erat, non curabant veteres[1]), neque verum est, quod saepius demonstrare studuerunt viri docti, invocari mortuum, ut opem ferat: nam n. 100*a* 5, quod unicum esset exemplum, Ὀνητίων legendum est, non Ὀνήτιμε. In ipsis tumulis tabellae nostrae aut humi iacebant aut parietibus adfixae erant[2]). Neque tamen omnia aeque idonea erant sepulcra, verum etiam hic praecepta dedit superstitio: inter reliquos mortuos, qui aetate peracta domi tranquille diem obierant, eminebant, qui antequam annos generi humano datos explevissent (ἄωροι)[3]) quique per vim mortui erant (βιαιοθάνατοι). Sic papyri magicae praeferunt sepulcra hominum aut per vim aut ante tempus completum defunctorum; ut unum pro multis proferam exemplum pap. Par. 333: πλάτυμμα μολυβοῦν τίθεται] παρὰ ἀώρου ἢ βιαίου θήκην[4]); et respondet huic praecepto, quod Delattre invenit unam tabellam duobus capitibus impositam, cum corpora inveniri non possent[5]). Huius superstitionis originem perspicere nos posse puto: manes enim eorum, qui per vim aut immature mortui erant, usque dum annos sibi destinatos explessent, circa sepulcra sua errare credebantur[4]), cum alia ex parte, ut qui mortui et sepulti essent, apud inferos versari deberent. Quae duae opiniones inter se pugnantes neque umquam conciliatae homines eo adduxerunt, ut horum animas maxime esse idoneas existimarent, quae litteras perferrent ad inferos, quippe quae in terra versarentur et infra terram. Ex eadem autem religione sequebatur, ut ad omnem artem magicam valere putarent posteriore tempore ἀώρους et βιαιοθανάτους; in Atticorum vero tabellis semel tantum commemorari videntur ἄωροι (n. 62).

Sed non solum ad sepulcra diras suas ferebant, verum etiam in aquam coniecerunt, ut per quam via pateret ad manes eorum, qui naufragio perierunt: talem religionem Graecam fuisse demonstrat Laertius Diogenes VIII § 31: τὸν δὲ Ἑρμῆν .. λέγεσθαι .. χθόνιον, ἐπειδήπερ οὗτος εἰσπέμπει ἀπὸ τῶν σωμάτων τὰς ψυχὰς ἀπό τε γῆς καὶ ἐκ θαλάττης. Re vera etiam nonnullae tabellarum nostrarum, quae sine clavo reperiebantur, ex aqua videbantur erutae esse: erant enim coopertae materia quadam alba, qualem aqua calcaria proferre solet (n. 27. 28. 52). Pap. mag. CXXI vs. 458 locos quibus abduntur defixiones enumerans commemorat ἢ ποταμὸν ἢ γῆν ἢ θάλατταν ἤγουν ἢ θήκην ἢ εἰς φρέαρ, i. e. terram aut aquam, in quibus elementis requiescunt corpora mortuorum; terrae praestantissimum est sepulcrum; mare aut fluvium si praesto non habeas, sufficit puteus. Pap. Anast. vs. 351 defixio εἰς φρέαρ βάλλεται ἀχρηστεύτου ἢ παρὰ ἀώρων[6]).

Diximus adhuc de exteriore tabularum habitu et condicione, de materie scriptura locisque ubi condebantur, iam ad ea transeamus, quae in ipsis scripta sunt. Quod si conabimur, hunc dirarum tenorem in tabellis Atticis varium esse statim videbimus; quare singula haec defixionum genera a simplicioribus incipientes consideremus. Cumque imprimis id agendum esset, ut numina discerent nomen eius quem insectarentur, nomina inimicorum mandabant tabulis, haud intacti superstitiosa opinione, quae fuit evenire homini quodcumque eveniret nomini eius: nam artissime apud veteres cum suo quisque cohaerebat nomine; quamobrem in eligendo nomine bonum quaerebant augurium[7]). Nomen semel inditum mutare nefas erat[8]): utque religio sic et superstitio nomini sanctum aliquid inesse

[1]) Wachsmuth *Rhein. Mus.* XVIII, 566; Henzen *Bull. dell' Inst.* 1866 p. 252.

[2]) Delattre *Rev. arch.* XII 1888 p. 157.

[3]) Kaibel Epigr. 376.

[4]) Rohde Psyche p. 373, 1. Arti magicae placent etiam τόποι, ὅπου ἥρωες ἐσφάγησαν καὶ μονομάχοι καὶ βίαιοι, pap. Par. 1393.

[5]) Rohde Psyche p. 240. 251[1] (animae ἄωρα παθόντων errabundae, ὥσπερ a Fortuna ἄωρα passus est).

[6]) Hoc loco me monet Maassius, introitum Orci per lacum aut aquam fuisse Paus. II, 37, 5; Türk Hylas p. 3. 4. 47; *DLZ.* 1896 p. 7 sq. al. Qua cum re fortasse cohaeret, quod ἐν τοῖς (τοῦ Ἑρμοῦ) ναοῖς ἀναπίθεται ἢ φρέατα δείκνυται, Lyd de mens. IV, 52.

[7]) Bechtel-Fick *Die griech. Personennamen* p. 12.

[8]) Leopold Schmidt *Ethik der Griechen* II, 146.

putabat. Quod ostenditur papyris nostris, quae magnam copiam exhibent nominum divinorum — ex parte barbara sunt illa ὀνόματα, in quae invehuntur veterum eruditiores[1]) — per quae fit ars magica: verum enim dei nomen si prolocuti sumus, exaudiri nos ab illo necesse est, cogitur enim deus nomine suo; homo nomen verum adeptus ipsius numinis quoque est imperator. Quare verum illud quaerendum est nomen, et invocatur in papyris ὄνομα ἀληθινὸν ἅγιον ἰσχυρὸν μέγα ἔντιμον ἔνδοξον κύριον αὐθεντικὸν κρυπτὸν καὶ ἄρρητον[2]). Simili modo, quo hic deus cogitur nomine suo, qui cum eo artissime cohaeret, is necessario ipse inferis erat datus, cuius nomen per defixionem ad inferos erat delatum. Quare haud raro tabellae reperiuntur solam nominum seriem continentes nullo praeterea addito verbo, quoniam exterior tabellarum habitus manifesto ostendebat, quidnam his nominibus fieri vellent. Has Atticorum tabellas coegi in prima serie, cui fragmentorum accedit series tertia. Ex integris, quaecumque clavo transfixae sunt, devotionibus se esse adnumerandas propter ipsum clavum demonstrant; cumque multae extent tabellae plumbeae, quae dirae sunt propter scriptum in iis devovendi verbum, quamvis clavus desit, sumere poterimus, tabellas nostras quae, ut e descriptione apparet, neque clavum exhibent nec defigendi verbum, tamen esse defixiones, sive nominum seriem continent sive singula nomina[3]).

Devovendi verbum, quod in his tabellis adhuc desideravimus, occurrit in iis, quas in altera serie sequentibusque collegimus. Graecorum vox, quae in plurimis lamminis iisque librorum locis legitur, quibus huius superstitionis mentio fit, est καταδῶ sive καταδέω[4]), quam a clavo figendo et adversario ad inferos vinciendo sumptam esse supra monuimus. Praeter hanc ipsam formam καταδῶ, quae sexcenties occurrit, legimus καταδήσω καδδέω formaque rarissima καταδεσμεύω, de quibus verbis formisque ab illis derivatis indices adeas.

Neque tamen semper satis habebant, cum nomina sola inimicorum, addito devovendi verbo, inferis traderent, immo superstitionis studio alioude quoque notissimo commoti id egerunt, ut omnia, vel minutissima, enumerarent, quae ad eum, quem devovebant, pertinerent, ne quid omitteretur et eam ob rem eximeretur ex effectibus magicis. Atque primum quidem non satis esse duxerunt, si nomen eius, quem devovebant, scriberent, sed expresso verbo defixerunt ὄνομα adversarii (n. 57, 20. 100a 2). De nominis vi magica iam diximus itemque exempla modo collegimus. Secundum nomen dirae praecipue agunt in vitam eius quem devovent, sed non totiens ipsum vitae vocabulum usurpant (βίος) quotiens animae, quae ubique fere execratur (ψυχή): haec animae devotio prae reliquis creberrima eodem tendit quo dirae in ipsam vitam directae: ubi anima officium recusat, homo iacet mortuus. Neque vero semper adeo crudeles erant, ut mortem adversarii cuperent: sufficiebat, si ille devoventi nocere amplius non poterat, nec factis nec dictis: quare ne consilium capere posset tabellarum scriptori adversum, devovebantur eius cogitandi facultates νοῦς φρένες μῆτις, neque quae inimicitias nutrire solent, omittebantur: θυμός; post ψυχήν autem et animae motus accedunt ad ipsum corpus (σῶμα n. 74, 2. 93b 3) eiusque partes, quarum frequentissime devovetur lingua, ut adversarius ne verbo quidem inimicitiam exercere possit. Γλῶτταν vel γλῶτταν defixam videmus in omnibus fere tabulis: eodem pertinet, si qui optant, ut inimici verba ad irritum cadant (ἔπη), plerumque vero formula tamquam epica iunguntur dicta cum factis, ἔργα καὶ ἔπη, fusius circumscribitur ἃ λέγουσι καὶ βουλεύονται, ut etiam βουλαί inimicorum deferantur ad inferos, quae, ut per νοῦν conceptae, locis supra allatis addendae sunt. Male dicendi aut faciendi facultas inimico demitur n. 96. 97 hac formula: εἴ τι μέλλει ὑπὲρ Φίλωνος ῥῆμα μοχθηρὸν φθέγγεσθαι ἢ κακόν τι ποιῆσαι. Reliquarum corporis partium, quae n. 89 ter complectuntur voce ἀκρωτήρια, frequentissime ligantur manus et pedes; caput ipsum in una tantum lammina devovetur (n. 89), rarius eius partes: quae omnia in indicibus reperire poteris. Maiorem copiam enumeratarum corporis defigendi partium exhibet n. 89: praeter adipem (τὴν γαστέρα τὴν πιμελῆς) et cor (καρδίαν) et ventrem (γαστέρα) accedunt, ut in n. 77, illae partes, quas obscenas nominare solent: n. 77 defigunt τὴν ψωλὴν καὶ τὸν κύσθον τὸν ἀνέπιον, n. 89, siquidem litteras recte composui, φύτω πυγὴν οὐσίαν inimicorum devovet. Ex his quidnam οὐσία[1]) sit (h. e. κέρδος), ex iis apparet, quae Kuhnert *Rhein. Mus.* XLIX p. 46 exposuit; qui idem p. 48, 6 de significatione verbi φυτιν (h. e. αἰδοῖον) egit. Obscena cum omnino in re magica plurimum valuisse notum est tum in rebus quas magi egerunt amatoriis: hae etiam hic subesse, ubicumque αἰδοῖα devoventur, putandae sunt. Praeterea etiam saepius viros feminasque ad exercendas diras commotos esse rebus amatoriis apparet: n. 78 devovetur Aristocydes et mulieres, quae illi morem gerent, ne is neve cum femina neve cum puella coire possit; n. 68b 14. 84b παλλακαί inferis commendantur. Neque vero tales spreti amoris vindictae alienae sunt a papyris nostris; unum exemplum protulisse sufficiet: pap. Par. vs. 351 optat scriptor μὴ βινηθῆναι ἢ δεῖνα.

Iam supra, ubi de verbis diximus, facta quoque commemoravimus; utque saepe iunguntur ἔργα καὶ ἔπη, sic et sola ἔργα nobis obviam fiunt, quae etiam circumscribuntur ut omnia comprehendi certum sit n. 96 εἴ τι μέλλει ἐργάζεσθαι. Pari sensu atque ἔργα ponuntur πράξεις sive ἐργασία: defiguntur quaecumque facere studet adversarius, ne sibi prodesse neve devoventi nocere possit. Quoniam autem ἐργασία non solum labor est, verum etiam ars et quaestus, huc referenda est τέχνη eiusque ὄργανα. Talibus ὀργάνοις adnumerandae sunt τρίχαγγες et ἀμφορεύς n. 55a. Neque quaestus omittitur (κέρδος) neque occasiones lucri faciundi (καιροί)[2]); omnem denique inferis delegant rem familiarem inimicorum (κτήματα, χρήματα, οἶκον, ἅπαντα saepissime) et instituta, quibus eam paraverant: ἐργαστήριον[3]) καπηλεῖον καπηλεῖον ἐμπόριον. Rarius autem ii, qui devovent, adscendunt ad ea bona hominis, quae sensibus percipere non possumus: δύναμις, τύχη, κῦδος (in versu); semel si legimus τέλος munusne est?

Neque vero solos suos adversarios plumbo demandabant veteres, sed etiam illorum cognatos amicos omnes denique, quibuscum illis res erat: ita saepius nobis obviam fiunt οἱ μετὰ τοῦ δεῖνος, semel ii εἰς χρῶνται ἅπαντες; alio loco occurrunt ἀνὴρ ἀδελφή ἀδελφὸς γυνὴ θυγάτηρ μήτηρ μαμμία παῖδες πατήρ. Unum vero inprimis genus erat hominum a partibus inimicorum stantium, in quos se convertebant dirae, nempe in eos, qui in litibus alterius i. e. eius, qui devovebatur, rem sustinebant. Nota Atticorum est consuetudo, ut is, qui in iudicio causam suam ageret, patronos unum vel plures acciret συνδίκους, συνηγόρους[4]), qui partem suam susciperent; atque necessario hi quoque, ne nocere possent, tabellis mandabantur plumbeis, quae hoc loco iis adnumerandae sunt artibus magicis, quibus utebantur in iudicio[5]) quibusque effici putabant, ne adversarius loqui posset, interdum ne causae omnino reminisceretur. Notus Bruti Ciceroniani est locus (§ 60): *Curio — in iudicio privato vel maximo, cum ego pro Titinia Cottae peroravissem, ille contra me pro Ser. Naevio diceret, subito totam causam oblitus est, idque veneficiis et cantionibus Titiniae factum esse dicebat.* Iam non mirabimur, devoveri in tabellis nostris saepius τοὺς συνδίκους, τοὺς συνηγόρους, τοὺς μάρτυρας; ὁ δικαζόμενος commemoratur n. 103 et δικαστήριον interdum, neque errare nos opinor, si συμπαρόντας quoque (n. 79, 11) ad res iudiciarias trahimus. Magna litium erat multitudo, quam agebant infimi ordines populi, cuius rei tabellae nostrae lucidum sunt testimonium, quas συνδίκους et συνηγόρους commemorare iuvat, quod autem de ipso hoc patronorum instituto nihil amplius addunt dolemus.

Atque iam, si placet, hanc tertiam tabellarum seriem relinquamus; pauca tantum exponenda de his putavi, ut manifestior fieret indicum compositio. Vidimus in illis homines superstitiosis opinionibus commotos,

---

[1]) Plut. de sup. p. 166 *B*: ἀτόποις ὀνόμασι καὶ ῥήμασι βαρβαρικοῖς.

[2]) Cf. indices Wesselianos.

[3]) Quam conclusionem hic, ubi Atticum devovendi inimicos morem novimus, facere nobis licet; in lamminis plumbeis Styrae repertis singula nomina continentibus (W. Vischer *Kleine Schriften* II, 116 sqq.) idem facere non audeo.

[4]) Meisterhans de verbo (κατα)δῶ contracto et non contracto dixit p. 140, 5 not. 1221.

[1]) Ubi οὐσία iterum occurrit (n. 97, 24) propter vicina χρήματα res familiaris putanda est.

[2]) N. 61 εἴσοδον non tam quaestum esse velim quam introitum, cui bene aut male dici potuisse scimus.

[3]) Hic, ubi de ergasteriis devovendis agitur, in memoriam nobis revocare liceat καταπραυντικὸν illud ἐργαστηρίου ἢ οἰκίας pap. Par. 2373, quo fortunam secundam bonumque quaestum ergasterio imprecabantur; quas preces illis quas hic tractamus oppositas esse res fert; vs. 2437: δός μοι σὺν χάριν ἐργασίαν εἰς ταύτην μου τὴν πρᾶξιν· φέρε μοι ἀργύρια χρυσὸν ἱματισμὸν πλοῦτον πολύολβον ἐπ' ἀγαθῷ.

[4]) Meier-Schömann *Att. Process* p. 290.

[5]) Lammina ferrea tribus Homeri versibus conscripta adiuvat in iudicio pap. Par. 2146.

ut certo exaudirentur dirae, certis formulis — e. g. affero illud *ἔργα καὶ ἔπη* — usos esse, unde enumeratio plenior rerum devotarum et series illa membrorum et enuntiata quae omnia complectuntur (*εἴ τι, ὅτι*) originem ceperunt. Quarum opinionum exempla in quarta quoque Atticarum tabellarum serie nobis non deerunt (ut omnino distinctio quae ab omni parte accurata sit, haud ita facile inter singulas series instituatur), accedit autem in illa novum aliquod, quod artissime illis temporibus cohaesisse superstitionem cum religione docet: invocationem deorum dico. Quam si accuratius perlustraverimus, plerasque tabulas ita inter se consentire videbimus, ut in omnibus fere invocetur Mercurius, aut solus aut cum aliis coniunctus numinibus. Neque hoc mirabimur recordati, quanti momenti deus ille fuerit in inferorum regno, qui animas mortuorum iam in antiquissima Graecorum religione ad inferos comitetur (Od. XXIV, 1. hymn. Hom. III, 572), quas ex aqua et e terra cogat (Laert. Diog. VIII, 31), qui eam ob rem primus invocetur ubicumque animae mortuorum citantur[1]; nam is solus, qui eas luci ademit, reddere quoque luci potest. Optabant igitur ii, qui scripserunt tabellas nostras, ut animam adversarii in potestatem suam redactam Mercurius ad inferos abduceret, vel, ut verba e CIL. VIII suppl. n. 12505 adhibeam, *celerius abduceret*, nam aliquando hoc factum iri constabat, ut brevi fieret, scriptoris intererat. Quam precem ut manifestius dicerent, Mercurium plerumque invocabant non solo suo nomine[2], sed addito cognomine *χθόνιος*, quo significaretur infernalis eius potestas. *χθόνιον* autem vocatum esse Mercurium Athenis affirmat schol. Aristoph. Pac. 650, quod tragicorum versibus affatim probatur. Alterum vero Mercurii cognomen, quo eodem modo saepius utuntur, est *κάτοχος*, quae vox duplici sensu occupatur, altero ut ita dicam passivo, ubi *κάτοχος τοῦ θεοῦ* est, qui a deo tenetur, possidetur, ut Bacchi aliorumque deorum *κάτοχοι*[3], quam sententiam in tabellis nostris nusquam aut semel tantum reperimus: n. 90*a* 4 *σὺ δὲ κάτοχος γένου*, ubi is qui devovet utrum Mercurium an Theodotam alloquatur, non liquet; altero activo, qui in lamminis nostris saepissime occurrit, ita ut Mercurius *κατ' ἐξοχήν* dicatur *ὁ κάτοχος*, qui animas hominum in sua teneat potestate infernali (*ὅτι καὶ τῶν ζώντων καὶ τῶν τετελευτηκότων ἄρχει*, schol. Aristoph. Pl. 1132); *Ἑρμῆν κάτοχον καὶ χθόνιον* item saepius legimus nonnumquam addito titulo *δεσπότην*. Duae vero sunt formulae, quibus animae adversariorum addicuntur huic *κατόχῳ θεῷ*: aut enim dei nomini praeponitur *πρός*, indicaturum, penes illum devoti esse potestatem, aut optatur, ut deus *κατέχῃ* vel *κάτοχος ᾖ* inimicorum aut eorum nominum. Cumque perlustratis tabellis nostris affirmare possimus, fere nusquam omitti Mercurium, ubi omnino invocantur dii, hic illas quoque tabulas ponere possumus, ubi deus aliquis omisso nomine invocatur: n. 95*b* 22 commemoratur *θεὸς κάτοχος*, quem alium fuisse atque Mercurium vix est cur credamus, et n. 96. 97, quae ab eodem scriptore sunt exaratae, *ἄγρυπνον* quendam *θεὸν* invocant, ut linguas adversariorum feriat (*κόπτοντα*), quas preces item ad Mercurium referendas esse duco. Neque in papyris magicis Mercurium obliti sunt, qui ope antistitis mercatorum furumque multifariam indigent; ubi vero ut animarum invocatur dominus, *χθόνιος* est (pap. Par. 1443. 1463, *καταχθόνιος* eadem vi vs. 338).

Unus tamen restat locus difficilior, n. 90*a*, ubi commemorari videtur *Ἑρμῆς δόλιος*, devovetur enim Theodota *ὅτι ἐργάζεται* (artibus se dedit magicis?) *πρὸ(ς) τὸν δόλιον Ἑρμῆν· δόλιον* cognomen Mercurii fuisse novimus e Pausania (VII, 27, 1), qui eum ad viam prope Pellenen coli narrat; quae vero res Theodotae cum illo fuerit, ex iis, quae in hac tabella leguntur, non satis constat. Certum autem est, invocari Mercurium *δόλιον* n. 93*a* 2.

Alterum iam accedit numen, cui preces suas mandabant, Terra mater: *φίλη Γῆ*, ut n. 98 invocatur. Atque n. 101 una cum Mercurio et Proserpina, n. 100 cum Mercurio solo iuncta imploratur; hanc deam apud Atticos in magna veneratione fuisse scimus[4], non solum ut matrem omnium quae vivunt, sed ut inferorum deam; libamenta offeruntur *Γῇ καὶ φθιτοῖς* apud Aeschylum Persarum versu 220, qui vs. 627 invocant: *Γῆ τε καὶ Ἑρμῆ βασιλεῦ τ' ἐνέρων*. Quae infernalis Terrae matris potestas expressis verbis laudatur in titulo Myconio (Dittenberger Sylloge 373, 26), ubi *Γῆ* audit *χθονία* — quare non dubitem, in titulo n. 99, 1, ubi nunc legimus *τῇ χθονίᾳ*, emendare *Γῇ χθονίᾳ* — *χθονίους* autem *θεοὺς* omnes idoneos esse, qui in diris nostris invocarentur, supra monuimus. Fortasse etiam n. 102*b*, ubi extat *κατέχ(ουσ) τὸν* et deae nomen desideratur, excidisse *Γῆν* putandum est propter formam articuli similem.

¹) Locos collegit Roscher s. v. Hermes p. 2374.

²) Quae invocatio interdum ter in eodem titulo fit: formula enim ter repetita magni momenti fuit in rebus magicis, cf. U. Kehr Quaest. magg. spec. p. 15.

³) Rohde Psyche 304^1, 311.

⁴) Roscheri lexicon s. v. Gaia.

Neque Terrae soli dearum preces suas afferunt devotionum scriptores, immo post illam occupat ordinem Proserpina, uxor Plutonis, quae ut inferorum regina satis magnam habebat potestatem adversariis nocendi, qui per tabulas inferis dati essent. Atque his quidem tamquam per litteras ei commendantur inimici (n. 102. 103), quod e singulari quadam opinione populari factum esse supra monuimus. Ceterum in Atticorum tabellis Proserpinae invocatio simplicissima est neque quae pluribus indigeat verbis; Orcus, maritus eius, semel tantum precibus aditur n. 102*b* 14, ubi una cum Mercurio rogatur, ut *κατέχῃ* quosdam.

Mercurii autem simillima saepeque cum eo coniuncta est dea, quae eadem *χθονία* audit, Hecata; occurrunt una Mercurius et Hecata iam apud Hesiodum Theog. 444; Theopompus vero apud Porph. de abst. II, 16 narrat, singulis mensibus lustrari *τὸν Ἑρμῆν καὶ τὴν Ἑκάτην*, quorum cultum veteres tradiderint posteris. Atque hoc ipsum, quod *χθονία* est, sufficeret, ut idonea esset, quae in tabellis nostris invocaretur; accedit autem, quod Hecata ut viarum custos (*Εἰνοδία*) in dicionem suam recepit sepulcra, quae plerumque viis adiacent[1]: cuius rei testes sunt versus epigrammatis cuiusdam, Kaibel n. 376*d*: (*τῷ τάφῳ*) *ὃς ἂν προσάψῃ χεῖρα τὴν βαρύφθονον, Ἑκάτης μελαίνης περιπέσοιτο δαίμοσιν*. Sepulcrorum vero domina potestatem tenet animarum eorum, qui in illis sepulti sunt: quare invocata animas luci reddere potest, ut e contrario animas hominum vivorum ad inferos potest abducere, quam veterum opinionem fuisse tabellae nostrae satis demonstrant, quare huic deae optime convenit cognomen *χθονία*, omnibus tabellarum locis illi inditum, quod passim in libris quoque veterum occurrit[2]. Atque hoc ipsum cognomen, quod magis ad animas inferis mandandas pertinet, me prohibuit, quominus cogitarem, deam nostram interdum invocatam esse, ut oranti opem ferret in iudicio: iudiciariae enim sunt tabellae n. 105 (*δικαστήριον*), n. 106 (*σύνδικοι*), Hecatamque in iudicio praesto esse vetus erat religio[3], ut Hesiodus de ipsa praedicat *ἔν τε δίκῃ βασιλεῦσι παρ' αἰδοίοισι καθίζει* (Theog. vs. 434). — Semel Hecatae inimicus traditur et una cum illa (n. 108) *Ἐρινύσιν ἠλιθιώναις*, quae verba quam si supersint e vetere quodam versu heroico diras profitente speciem prae se ferunt. Erinyas vero invocari, ut facinus quoddam ulciscantur, mirum non est; at novum earum cognomen *ἠλιθιῶναι*, quod Rapp (apud Roscherum s. v. Erinys p. 1323) ita explicat: Erinyum munus esse, ut de superbia hominum supplicium sumant, quare *Ἄτην* ab illis mitti, quae homines dementet: qua *Ἄτῃ* cum *ἠλίθιοι* fierent homines, vocatae sunt illae *ἠλιθιῶναι*. Habitant autem in Orco (*ὑπὸ γαῖαν* Il. XIX, 259, *κατὰ χθονὸς θεαί* Aesch. Eum. 115), ita ut suo iure in hac tabella commemoretur Tartarus, abyssus illa inferorum, ubi poenas luunt scelestorum animae. Ceterum notare liceat, versus, in quo haec leguntur, exitum *Τάρταρον ἠερόεντα* ex Hesiodi memoria scriptum esse: Theog. 119 *Τάρταρά τ' ἠερόεντα*.

Priusquam autem deos relinquamus quorum auxilio confidunt dirae collectionis nostrae, pauca dicenda erunt de singulari illa invocatione Praxidicarum, quae in n. 109 occurrit. Illorum numinum vis satis explicatur nomine: ad finem enim perducunt ea, quae iure fieri debent; hoc Praxidicarum munus fuisse apparet adhuc in duobus Pausaniae locis, quibus earum mentionem facit: III, 22, 2 Menelaus post captam Troiam domum reversus *ἄγαλμα Θέτιδος καὶ θεὰς Πραξιδίκας ἱδρύσατο*, scilicet, quia ipsum de Paride hospitium violanto ultae erant; IX, 33, 3 commemoratur, Haliarti esse *ἐν ὑπαίθρῳ θεῶν ἱερὸν ἃς Πραξιδίκας καλοῦσιν· ἐνταῦθα ὀμνύουσι μέν, ποιοῦνται δὲ οὐκ ἐπίδρομον τὸν ὅρκον*. Quod fanum quoniam olim sub dicione fuerat Ogygis, quem Pausanias IX, 5, 1 veterem Boeotorum regem fuisse tradit, ad ea retulerunt nomina, quae Suidas s. v. *Πραξιδίκη* servavit, qui Dionysium introducit narrantem *ἐν κτίσεσι Ὠγύγου θυγατέρας Ἀλαλκομέναν Θελξίνοιαν Αὐλίδα, ἃς*

¹) Preller Myth.^{4} I, 325.

²) Roscheri lexicon s. v. Hecata p. 1896.

³) Roscheri lexicon s. v. Hecata p. 1892.

ἔπταρον Πραξιδίκας ἐνεμαστῆναι, quae vetera terrae numina iurisiurandi custodes et periurii ultores facta esse mirum non est. Quae earum officia bene cum eo conveniunt, quod in tabella nostra invocantur, ut de Mane, scelerato homine ex ipsius qui devovet sententia, supplicium sumant. Neque vero semper plures commemorantur Praxidicae, plerumque una est, de qua tradit Hesychius: δαίμονά τινά φασι τὴν ὑπὲρ τέλος ἐπιτιθεῖσαν τοῖς τε λεγομένοις καὶ πραττομένοις· διὸ καὶ τὰ ἀγάλματα κεφαλὰς γίνεσθαι καὶ τὰ θύματα ὁμοίως[1]). Unam autem religionem, quae prae ceteris Praxidicam colebat, novimus, Orphicorum dico, qui inter alia cognomina hoc quoque Proserpinae dederunt: hymn. 29, 5 Πραξιδίκη, ἐρατοπλόκαμε, Δηοῦς θάλος ἁγνόν, et in Orphei Argonauticis occurrunt vs. 31 ὄργια Πραξιδίκης. Cumque iam tabella nostra relegati simus Athenas et ad tertium a. Chr. n. saeculum, ubi neminem vulgaris tantum religionis guarum talia numina invocaturum fuisse putaverim, re ipsa adducor ut veri simile esse concludam, tabellam nostram scriptam esse ab homine Orphico, eiusque religionem non unam solam, verum plures novisse Praxidicas. Neque de earum nominibus laboramus, Mnaseas enim apud Suidam narrat ἐν τῷ περὶ Εὐρώπης, Σωτῆρος καὶ τῆς ἀδελφῆς Πραξιδίκης γενέσθαι Κτήσιον υἱόν, καὶ θυγατέρας Ὁμόνοιαν καὶ Ἀρετήν, ἃς ἀπὸ τῆς μητρὸς Πραξιδίκας κληθῆναι. Sumamus igitur, invocari in nostra tabella Praxidicam Homonoeam Areten; qualia vero nomina iis fuerint deabus, quae in Menelai fano colebantur, diiudicare non ausim; neque enim Ogyges Laconiae convenit, neque nomina, ut ita dicam ethica, quae Orphici suis indiderunt Praxidicis[2]).

Quibus absolutis restat iam, ut nonnulla addantur de daemonibus et inferis, qui hic illic (n. 99. 102) in titulis nostris occurrunt: sed haec planiora futura esse puto, si hos locos una cum reliquis, qui de daemonibus inferisque in devotionibus extra Atticorum fines repertis agunt, considerabimus; et quoniam ea absolvimus, quae de Atticorum ritu et religione dicturi eramus, accedamus ad alteram propositi partem et arcessamus reliquarum quoque gentium diras plumbeas, ut videamus, quidnam ex iis sequatur de historia superstitionis illius, de qua agimus.

Ex ipsa Graecia nonnulla exempla ad hunc diem inedita tradidit mihi Rhusopulus, quorum prima est tabella Thebana opisthographa quadrata cm. 14·14, complicata olim; scripta, ut e litterarum ductibus apparet, secundo ante Chr. n. saeculo. Continet autem haec:

Θηβῶν 1892. 5.

a

	ΖΩΠΥΡΟΣΚΑΚΟΝΚΑΙΜΕΛΕΟΝ
	ΖΩΠΥΡΩΜΗΓΗΚΑΡΠΟΝΜΗ
	ΘΥΝΝΩΜΗΘΑΛΑΣΣΑΜΟΝ...
	ΤΩΥΓΡΑ
ΚΑΤΑΔΙΔΗ	ΚΑΤΑΓΡΑΦΩΝΙΚΟΚΛΕΑΝ
ΜΙΝΙΚΟ	ΚΑΚΗΝΚΑΙΝΕΛΕΑΝ
ΚΛΕΑΣ	ΝΙΚΟΚΛΕΜΗΓΑΜΟΣ
ΙΕΣΤΗΝΗΑΙ	ΜΗΔΥΜΕΝΑΙΟΣ
ΚΑΝ	ΚΑΤΑΓΡΑΦΩΔΑΜΑΡΩΝ
ΚΑΤΑΔΙΔΗ	ΚΑΚΗΝΚΑΙΜΕΛΕΑΝ
ΜΙΔΑ	ΠΥΘΟΚΡΙΤΟΣΖΩΠΥΖΩ
ΜΑΤΩΝ	ΚΑΚΟΝΚΑΙΜΕΛΑΙΟΝ
ΤΗΝΘΥΝΝ	ΕΛΚΥΣΟΙΚΑΤΩ
ΟΥΚΥΝΑΙΚΑ	ΚΑΙΝΙΚΟΚΛΕΑΝΠΥΘΟΚΡΙΤΟΣ
ΝΔΑΜΑΡΟΙ	ΕΛΚΥΣΟΙΚΑΚΗΝΚΑΙΜΕ..
ΜΗΕΡΓΟΣ	ΑΝ
ΑΝΗΣΙΦΟΡΟΣ	ΑΝΤΙΓΟΝΟΝΚΑΤΑΓΡΑ
ΠΥΘΟΚΡΙΔΕ	ΦΩΚΑΚΟΝΚΑΙΜΕΛΑΙ
ΔΑΜΑΡΩΝ	ΟΝΣΤΩ..Θ.ΣΙΝΤΑΤΗΣ
ΚΑΚΗΝΚΑΙΜΕ	ΗΑΙ......ΗΣΑΠΛΕ
ΛΕΑΝ	ΘΕΙΝ ΕΛΚΥΣΟΙΚΑΤ.
ΕΛΚΥΣΟΙΚΑΚΗΚΑΙΜΕΛΕΑ	

b

ΜΗΚΑΤΑΙΑΝ
ΜΗΔΕΚΑΤΑΘΑ
ΛΑΤΑΝ
ΜΗΕΡΓΟΜΗΕΡ
ΓΑΣΙΗ
ΔΑΜΑΡΩΜΗΕΡ
ΓΟΝΜΗΕΡΓΑΣΙΗ
......ΔΕ
.......Ν
.Ω......
ΜΗΓΗΚΑΡΠΟΝ
ΑΝ.......
Ζ........
ΕΡΓΟΜΗΕΡ
ΓΑΣΙΗ

a

	Ζώπυρος κακὸν καὶ μέλεον
	Ζωπύρῳ μὴ γῆ καρπὸν μὴ
	Θύννῳ μὴ θάλασσα μὴ[ν ?] αὐ-
	τῷ ὑγρά.
Καταδίδη-	Καταγράφω Νικόκλεαν
μι Νικο-	κακὴν καὶ (μ)ελέαν
κλέας	Νικοκλέᾳ μὴ γάμος
ΙΕΣΤΗΝΗΑΙ	μηδ' ὑμέναιος.
ΚΑΝ	Καταγράφω Δαμαρὼν
καταδίδη-	κακὴν καὶ μελέαν
μι Δα-	Πυθόκριτος Ζωπύ(ρ)ῳ
μα(ρ)ὼν	κακὸν καὶ μέλ(ε)ον
τὴν Θύννου	ἑλκύσοι κάτω
ου κυναῖκα-	καὶ Νικόκλεαν Πυθόκριτος
ν· Δαμαροῖ	ἑλκύσοι κακὴν καὶ με[λέ-
μὴ ἔργος	αν·
(ὀ)νησιφόρος	Ἀντίγονον καταγρά-
Πυθόκρι(τος) δὲ	φω κακὸν καὶ μέλ(ε)-
Δαμαρὼν	ον ΣΤΩ..Θ.ΣΙΝΤΑΤΗΣ
κακὴν καὶ με-	ΗΑΙ......ΗΣΑΠΛΕ
λέαν	ΘΕΙΝ ἑλκύσοι κάτ[ω
ἑλκύσοι κακὴ(ν) καὶ μελέα.	

b

Μὴ κατ' αἶαν
μηδὲ κατὰ θά-
λατ(τ)αν
μὴ ἔργο(ν) μὴ ἐρ-
γασίη.
Δαμαρῷ μὴ ἔρ-
γον μὴ ἐργασίη.
......ΔΕ
.......Ν
.Ω......
μὴ γῆ καρπὸν
ΑΝ.......
Ζ......[μὴ
ἔργο(ν) μὴ ἐρ-
γασίη.

Ut tabella nostra recentioris aetatis est, dialecti verae boeoticae pauca restant vestigia, pleraque e lingua vulgari sumpta. Notes accusativum casum boeoticum Δαμαρών (Meier § 333), formam κυναῖκα (W. Schulze et P. Kretschmer *Kuhns Ztschr.* XXXIII, 397. 466) et ἔργος, quod neutrius generis tertiaeque quam vocamus declinationis putaris esse, masculino genere et secunda declinatione usurpatum (W. Schulze Quaest. epic. 294. 526). Latus posticum paullo discrepat ab antico, quippe quod exhibeat θάλαττα (θάλασσα in *a*) et ἔργον (ἔργος in *a*). Aetati tabellae convenire, quod bis αι pro ε occurrit, et quod nomina per compendia scribuntur Νικόκλε(α), Πυθόκρι(τος) animadvertisti. De nominibus adnotandum, notissima esse Anti-

[1]) M. Mayer *Arch. Jahrb.* VII 1892 p. 200.

[2]) Similium nominum exempla si quaeris adeas Horarum nomina hymn. Orph. 43. — Novissimus de Praxidicis egit Usener *Götternamen* p. 237.

gonum et Zopyrum, Nicocleam praeter alias extitisse Argivam (CIG. 1207), Pythocritum saepius insularum Graecis inditum, Δαμαρὼ nondum nobis obviam fuisse, verum tamen Damarin Atheniensem (Act. Apost. XVII, 34), Thynnus ad nomina a bestiis ad homines translata accedit, quae collegerunt Bechtel-Fick p. 314 sqq. In singulis addendum: *a* vs. 3 Θύννῳ] Θ corr. e Z; supplevi μήτ[ε αὐ]τῷ ὑγρά, ut idem sit, quod alibi legitur (e. g. CIA. III, 1417) μηδὲ θάλατταν πλωτὴν εἶναι; ceterum formularum ordo hoc loco turbatus est; vs. 5 καταγράφω] K corr. e H; vs. 17 ἀνηπιφόρος tabula praebet, quod Schulzius nomen esse proprium putabat, ut Ἀνεπίφορον Bechtel-Fick p. 75, ego vereor, ne sit errore ortum ex ἐπιτυφόρος (cf. Plut. Mor. p. 555 *F*, Alex. com. fragm. 195). Boni ominis votum mulieres in ore gessisse ἐπιτυφόρα γένοιτο apparet e fragm. com. 109, 11, Kock III p. 424. — ὁ κατ' αὐτῶν κατὰ θάλατταν, μὴ ἔργον μὴ ἐργατίν formularum instar composita sunt. Vs. 8 sqq. inesse puto nomina devotorum Ζ[ώ]πυρον, Ἀ[ν]τίγονον reliqua.

Quantum ad superstitionis ritum attinet, aliquid et ex hac tabella proficimus; nonnullas novas discimus votorum formulas, cum cupiunt adversarium malum et infelicem, scil. se habere, illum nec terra ingredi nec mari vehi posse, illi terram fruges non ferre, neque ullum laborem feliciter evenire: quas formulas prope ad diras in sepulcris exaratas accedere paullo infra videbimus. Votum illud ἐλκύσαι κάτω mirum nihil haberet, si esset Mercurius, qui devotos traheret ad inferos, sed res e contrario ita se habet, ut devotorum alter trahat alterum (*a* vs. 14 καὶ Νικόκλειαν Πυθόκριτος ἑλκύσαι): mortuum cognatos suos in luce versantes ad inferos trahere notissima gentium est superstitio. Utrum in hac tabella omnino deus invocaverint necne, diiudicare non audeo, quia duorum locorum sensus plane me effugit.

Accedunt duae tabellae Tanagraeae, quas una cum reliquis a Rhusopulo accepi; altera opisthographa cm. 9·4 complicata olim, saeculi secundi ante Chr. n. scripturae singulis locis fere evanidae, cuius tamen haec componere potui verba:

a

Є . . Η Ν . . Κ Α Η Ϲ Κ Ѡ Χ Θ Ο Ν Ι Ο Ν
Κ Α Τ Α Δ Ι Δ Η Μ Ι Δ . Ο Ν Υ Ϲ Ι Α Ν
Κ Α Ι Φ Є Ρ Ϲ Є Φ Ο Ν Η Α Ν Δ Η Ϲ Α Ι Δ Ι Ο
Ν Υ Ϲ Ι Α Ϲ Γ Λ Ѡ Ϲ Α Ν . . Α Τ Є Τ Ο . .
Τ Є Τ Α Υ Τ Α Α . Ι Ѡ Θ Η . . . . Γ Ο
Ν . . Є Ρ Ϲ Є Φ Ο Ν Η Α . Τ Η Ν . . .
. . . . . . Χ Θ Ο Ν . Ο Ν . . . Α

b

Є Ρ Μ Η . . . . Ν . . Ϲ
Φ Є Ρ . . . . Α V . .
Ρ Α . . . .
Κ . . . . Π . . .
. . . . Ρ . . Ι . Η . . Μ . . .

a

Ἑ[ρμ]ῆν [κα]λέτην χθόνιον
καταδίδωμι Δ[ι]ονυσίαν
καὶ Φερσεφόνην· ὅπως Διο-
νυσίας γλῶτ(τ)αν . . ΑΤЄΤΟ . .
τε ταῦτα Α . ΙѠΘΗ . . . . ΓΟ
Ν[. Φ]ερσεφόνα . τιν . . .
. Ἑρμῆν] χθόν[ι]ον . . . Α

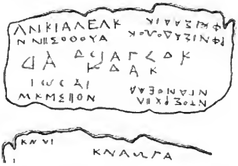
b

Ἑρμῆ[ν et Φερ[σεφόνην obviam nobis fieri patet, reliqua desiderantur.

Καταδίδωμι, quod et in tabella Thebana occurrit, Boeotorum proprium fuisse videtur: tab. 74, quae et ipsa hanc verbi formam exhibet, e regionibus Boeotiae adfinibus oriunda est. Vs. 1 et 3 versum efficiunt heroicum: Ἑρμῆν κικλήσκω χθόνιον καὶ Φερσεφόνην — ut magus ille in Menippo Lucianeo invocat c. 9: καὶ νυχίαν Ἑκάτην καὶ ἐπαινὴν Περσεφόνειαν, qui instar initii est carminis magici, qualia nobis servarunt papyri magicae — Parisina vs. 2522 auxilio vocat deam nostram Ἄρτεμι Περσεφόνη ἐλαφηβόλε νυκτιφάνεια, vs. 2747 Περσεφόνη τρικάρηνε (θεά) πυρίφοιτε βοῶπι; Φερσεφόνειαν eadem versus sede habet hymnus Orphicus 41, 5: neque tamen certum statuam conexum inter tabellam nostram et Orphicorum doctrinas, quamvis hic mulier Proserpinae devovetur, quam e recentiore illo Odysseae libro XI vs. 385 mulierum dominam imprimis fuisse constat: ψυχὰς μὲν ἀπεσκέδασ' ἄλλυδις ἄλλῃ Ἁγνὴ Περσεφόνεια γυναικῶν θηλυτεράων.

Altera illa tabella Tanagraea cm. 10·4 signis conscripta est, quae a vulgari litterarum forma adeo discrepant, ut mihi non contigerit divinare, quidnam sibi voluerint; quare ipsius tabellae imaginem appono.

a

b

b fortasse subest ΚΔΑΩΤΑ = κατηδῶ?

Extant praeter has, quas modo edidimus, tabellas duae Megarenses Berolini in Museo, sed hae multo recentioris sunt aetatis maioremque movent apparatum magicum, quem non nisi recentiorum doctrinis accuratius consideratis plane intellegemus: quamobrem eas nunc seponamus, et a terra graeca firma transeamus in insulas. Melo ex insula ad Rhusopulum pervenerunt tria fragmenta maioris tabulae saeculi a. Chr. n. quarti, quae composita lamminam efficiebant cm. 7·7 dextro tantum margine integram hisce litteris conscriptam:

. . . . Κ Ο Ν Π Α Ν Τ Α Σ
. . . . Ε Υ Φ Ρ Ο Ν Α
. . . . Κ Α Ι Τ Ο Σ Σ V Ν Ε Ρ
. . . . Ι Σ Σ V Ν Δ Ι Κ Ο
. . . . Α Ν Τ Α Σ
. . . . . . Κ Α] Τ Ο Χ Ο Ν
. . . . Ν Ι Ο Ν Α Λ Λ Α .
. . Ε . Φ Ο Ρ . . . .
. . Τ Α Τ Ο Ρ Α . . . .
. . Ο Δ Α Μ Ο . . . .

. . . . κον πάντας
. . . . Εὔφρονα
. . . . καὶ το(ὺ)ς συνερ-
γο(ὺ)ς . . . . τοῖς συνδίκο-
ις . . . . . π]άντας
. . Ἑρμῆν] κάτοχον
. . . . νιον ἀλλὰ
. . ι . φορ . . . .
. . τὰ το(ῦ) Ῥα . . . .
. . οδαμο . . . .

Litterae P forma qualis in voce Εὔφρονα vs. 2 legitur, fortasse labente stilo orta est. Devotio est iudiciaria, formulae iam omnes nobis notae.

Corcyra ex insula alia prodiit anno 1846 tabella devotionis plumbea, quam addito commentario publici iuris fecit olim Wachsmuth *Rhein. Mus.* XVIII p. 559. Tabella in modum diptychi formata haec servavit verba:

. . . . ΑΝΑ	. . . .
Σιλανοῦ τὸν	νόον καὶ τὰν γλῶτ-
ταν τουτεῖ καταγ	ράφω καὶ τὰν μαρ-
τύρων τὰν Σιλαν	οῦ τὰν γλῶτταν κ-
αὶ τὸν νόον τουτεῖ	καταγράφω· Ἐπαι-
νίτου τὰν γλῶτταν	ν καὶ τὸν νόον τουτ-
εῖ καταγράφω· Ἀγ	ῖνος τὰν γλῶτταν
καὶ τὸν νόον τουτεῖ κ	αταγράφω· Τιμαρί-
τας τὰν γλῶτταν	καὶ τὸν νόον τουτεῖ κα-
ταγράφω	. . . .
. . . .	. . . τῳ φαίν(ι)ται.

Καταγράφω verbo, quo etiam Thebana illa utitur lammina, recte suppletum esse tabella n. 160*a* 5 *καταγ]ράφω* demonstratur; vs. 11 ΦΑΝΤΑΙ in tabella legitur, *φαίν(ι)ται* scripsi ad exemplum tab. 78. Alia non addimus lectorem ad Wachsmuthii editionem relegantes. Iudiciariam esse devotionem testium devotione demonstratur, forma epistularum est similis. Pluribus autem verbis indiget tabella quaedam plumbea Cretensis, quam edidit G. I. Calaisakes *Παρνασσός* XV p. 615 (cf. *Athen. Mitth.* 1893 p. 211); versuum dispositionem quoniam ille non curavit, restituere nequimus.

Παραδίδωμι τοῖς καταχθονίοις θεοῖς τοῦτο τὸ ἡρῷον φυλάττειν· Πλούτωνι καὶ Δήμητρι καὶ Περσεφόνῃ καὶ Ἐρινύσι καὶ πᾶσι τοῖς καταχθονίοις θεοῖς. εἴ τις ἀποκοσμήσει τοῦτο τὸ ἡρῷον ἢ ἀναστομώσει ἤ τι καὶ ἕτερον μετακινήσει ἢ αὐτὸς ἢ δι' ἄλλου, μὴ γῆ βατὴ μὴ θάλαττα πλωτὴ ἀλλ' ἐκριζωθήσεται παγγενεί· πᾶσι τοῖς κακοῖς πεῖραν δώσει καὶ φρίκῃ καὶ πυρετῷ τριταίῳ καὶ τεταρταίῳ καὶ ἐλέφαντι[1]) *καὶ γλώττῃ μολύβδου, πυρὶ καὶ ὅσα κακὰ καὶ ὀλέθρια γίνεται, ταῦτα γενέσθω τῷ τολμήσαντι ἐκ τούτου τοῦ ἡρῴου μετακινῆσαί τι.*

Consentire hanc tabellam ad verbum fere cum iis titulis, quos in ipsis sepulcris sculpebant, ut ea a manibus nefariis tuerentur, primo aspectu patet; e. g. afferam titulum CIA. III, 1423: *παραδίδωμι τοῖς καταχθονίοις θεοῖς τοῦτο τὸ ἡρῷον φυλάττειν· Πλούτωνι καὶ Δήμητρι καὶ Περσεφόνῃ καὶ Ἐρινύσιν καὶ πᾶσιν τοῖς καταχθονίοις θεοῖς· εἴ τις ἀποκοσμήσει τοῦτο τὸ ἡρῷον ἢ ἀποσκευλάσει ἢ εἴ τι καὶ ἕτερον μετακινήσει ἢ αὐτὸς ἢ δι' ἄλλου, μὴ γῆ βατὴ μὴ θάλαττα πλωτή, ἀλλ' ἐκριζωθήσεται παγγενεί· πᾶσι τοῖς κακοῖς πεῖραν δώσει, καὶ φρίκῃ καὶ πυρετῷ καὶ τεταρταίῳ καὶ ἐλέφαντι καὶ ὅσα κακὰ καὶ θηρίοις καὶ ἀνθρώποις γίγνεται, ταῦτα γενέσθω τῷ τολμήσαντι ἐκ τούτου τοῦ ἡρῴου μετακινῆσαί τι.*

Nulla alia re haec inscriptio differt a tabella Cretensi, nisi quod haec in plumbo scripta est, illa in lapide, quod haec pro *ἀποσκευλάσει* exhibet *ἀναστομώσει* et post *ἐλέφαντι* addit *γλώττῃ μολύβδου*: quibus vocibus per compendium exprimi apparet votum illud, quod supra attulimus: *ὡς οὗτος ὁ μόλυβδος ψυχρός, οὕτως καὶ ἐκείνου τὰ ῥήματα ψυχρὰ ἔστω*. Summam autem si spectamus, duo praecipue sunt vota, quorum prius his verbis exprimitur *μὴ γῆ βατὴ μὴ θάλαττα πλωτή*, nec terra nec mari existere possit, qua formula explicatur illud *μὴ γῆ καρπὸν . . . μὴ θάλαττα μόνῳ αὐτῷ ὑγρά* tabellae Thebanae. Quodsi additur *ἀλλ' ἐκριζωθήσεται παγγενεί*, statim reminiscimur, non solum ipsum maleficum devoveri, sed cognatos quoque et amicos eius, quos culpae participes fieri vetus Graecorum religio erat (*κεῖνον ἀπόλλυσθαι καὶ αὐτὸν καὶ γένος τὸ κείνου* Teiorum dirae volunt, CIG. 3044). Altero voto morborum series in sceleratum invocatur, quae incipit a verbis *πᾶσι τοῖς κακοῖς πεῖραν δώσει*. Plerosque horum morborum febres esse, quibus tamquam igni comburuntur homines, animadvertit Kuhnert, optimeque fecit, dum haec ad artem illam magicam, quam vocabat *Feuerzauber*, referebat[2]), cuius artis paullo infra accedunt plura exempla Cnidia[3]). Ceterum in hac tabella consideranda maxime nostra interest, ut demonstremus, quam arte devotionum superstitio cohaeserit cum titulis illis sepulcralibus, de quibus saepius egerunt viri docti[4]); quantum ad religionem attinet, monendum est, hic primum invocari Cererem, quae in omnibus fere tabellis Cnidiis est reditura: quare de illa agamus, cum Cnidum in lucum Cereris pervenerimus. Antea autem tres commemoremus titulos in Italia repertos, quorum priores nihil aliud nos docent, nisi illuc quoque penetrasse Graecorum devovendi ritum.

[1]) *Est elephas morbus tristi quoque nomine dirus* Serenus Sammonicus vs. 128.

[2]) *Rhein. Mus.* XLIX, 38.

[3]) Formulas devovendi Germanorum proprias collegit ac tractavit Weinhold *Die altdeutschen Verwünschungsformeln, Sitzungsber. der Berl. Akad.* 1895 p. 667 sqq. Quarum si consensum cum Graecorum et Romanorum diris cognoscere volueris, adeas imprimis quae dicuntur de vita et valetudine p. 689, de lingua p. 690, de febre p. 692 (*le febre quartan* = τεταρταῖος).

[4]) Hirschfeldii et Treuberi libris apud Iw. Muellerum I^2, 588 allatis addendus est Ioannes Merkel *Über die sogenannten Sepulcralmulten, Gött. Festg. für Ihering* 1893. Theod. Mommsen *Zum römischen Grabrecht, Zeitschr. d. Savigny-Stiftung f. Rechtsgesch.* XVI, 1895. *Röm. Abth.* p. 203—220.

IGSI. 1048. Lammina plumbea opisthographa multifariam fracta apud Fredianum antiquarium Romae. Dirae sunt, quibus ligari videtur Servatus, Pompei fortasse alicuius servus. Pauca legi possunt.

ὑμᾶς ἐπικα]λοῦμαι
δαίμονες καὶ [ἄλλοι θεοὶ] οἱ γεγραμμένοι ἐν [τούτῳ τῷ] μολύβ[δῳ
φθίνε[ιν
Σερουᾶτος
φθίνειν
τῷ θαν[όντι vel θαν[άτῳ
Σερουάτου ὅστις . . . δοῦλος Πομπηΐου . . . [ὅ]στις ἐν διαθήκῃ . . . . καὶ τύχῃ εἰς ἑαυτὸν . . . δοῦλος.

Num in vs. 2 recte suppletum sit *ἄλλοι θεοί* valde dubito, cum formulae illius tabellarum nostrarum recordor *οἱ ἐνταῦθα γεγραμμένοι*, quae semper ad eos pertinet, qui devoventur. Sed haec in medio relinquamus, praesertim cum tabella nimis mutila sit neque iam resarciri possit.

Altera Italarum mera nominum inimicorum est series:

IGSI. 2276. *On a thin leaden disk from the neighbourhood of Bordighera, lately presented to the British Museum.* Videntur haec nomina ex ampliore dirarum formula superesse:

Γναῖον
Οὐέργιον
Πάριν Κά-
τλου ἀπελεύ-
θερον ἰατρὸν
Πόπλιον Κ[α]λ-
πούρ(ν)ιον Ὑ-
περον Λίνου
ἀπελεύθερον
Μαί[κ]ιον
Ἰανουά-
ριο[ν
Ε]ὐόδου ἀπελεύ-
θερον
Σέρ[γ]ιον
Ἀθήναι[ον
ΥΓΡΙΔΟ
ἀπελεύθε[ρον.

Vs. 2 pro *Οὐέργιον* proposuit Mommsen *Οὐεργίνιον*; vs. 5 ΙΑΝΤΡΟ tab., *ἰατρὸν* Mommsen; vs. 17 nomen patroni fortasse *Ὑπερίδου*.

Plura iam discimus e tertio monumento et ipso Italico (IGSI. 644), quod novum quendam dirarum usum nobis ostendit: tabellam illam Bruttiam dico, quam ediderunt post alios Wachsmuth *Rhein. Mus.* XXIV, 474, Reinach *Traité* p. 152 not. 1 (vs. 9—16), Hoffmann *Dialektinschriften* II, 1658.

Ἀνιαρίζει Κολλύρα τ]αὶς προπόλοις
τᾶς θεᾶ τὸ ἱμάτιον τὸ] πελλόν, τὸ
ἔλαβεν ὁ δεῖνα καὶ ο]ὐκ ἀποδίδωτι καὶ
ἀρνεῖται κ]αὶ χρῆται καὶ ἴσατι
. . . ἔστω, ἀνθέ[ω τᾶι] θεᾶι δυωδεκαπλοῦν
σὺν ἡμεδίμν[ωι λιβάνωι, τὸ]ν πόλις νομίζει.
μὴ πρότερον δὲ τὰν ψυχὰν ἀνείη ἔχων
τὸ ἱμάτιον, ἔστε ἀνθε[ί]η τᾶι θεᾶι.
Ἀνιαρίζει Κολλύρα ταῖς προπόλοις τᾶς θεᾶ
τὰς τρεῖς χρυσίνας, τὰς ἔλαβε Μελίτα
καὶ οὐκ ἀποδίδωτι· ἀνθείη τᾶι θεᾶι
δυωδεκαπλασίας σὺν μεδίμνωι λιβάνω τ-
ῶι πόλις νομίζει. μὴ πρότερον δὲ τὰν
ψυχὰν ἀνείη, ἔστε ἀνθείη τᾶι θεᾶι.
εἰ δὲ πενπίοι ἢ συμφάγοι μὴ ἱλαίτα
α[θ]ῷος εἴη, ἢ ὑπὸ τὸν αὐτὸν ἀστὸν ὑπέλθοι.

Vs. 1 suppleto Collyrae nomine restitutus videtur esse; vs. 4 *ἀρνεῖται* temptavi; vs. 15 ΙΣΑΩΣΑ esse in tabula videtur, quod W. Schulze *ἰσαώσᾳ* esse monuit: *scienti*, cf. *ἴσατι* vs. 4.

Maxima pars defixionum cum destinata esset, ut in terram aut aquam abdita lateret hominibus ignota, una tamen series fuit, quam luci exponebant, cum aliquem commovere vellent, ut pro facinore, quod in scribentem patraverat, satisfaceret: cuius generis haec tabella fuit. Recuperare enim studet Collyra res sibi furto ablatas, quare devovet furem nomine indicatum *ταῖς προπόλοις τᾶς θεῶ*, quas, cum Eur. Hel. 571 nominetur *νυκτίφαντος πρόπολος Ἐνοδίας* anima noctu cum Hecata per aërem vagans, Rohde (Psyche p. 373) has easdem esse, quas in tabella nostra videmus commemoratas *προπόλους* coniecit, cui coniecturae satis speciosae adsentire tamen non possum. Nisi enim aliquod verbum consulto additur, quo alium subesse sensum videmus (ut illic *νυκτίφαντος*), *πρόπολος* vulgari sensu accipiendus nobis est, h. e. ut aedituus vel sacerdos dei officia ministrans. Atque hoc quidem loco aedituas invocari certum mihi est, quoniam Collyra duos inimicos devovet nominatim, quae furtum aliquod fecerunt, quod nisi reddunt, poenam ab ipsa urbe statutam exsolvere roguntur. Res igitur ita se habet, ut causa agatur iudiciaria inter Collyram, quae accusat, et Melittam (ut eo nomine, quod solum servatum est, utar), quae accusatur, sed e Bruttiorum more non apud iudices, verum apud ipsam deam, quae utrum Hecata fuerit necne, diiudicare iam non possumus: si furti convincitur Melitta, poena ei ab urbe statuta est, quae deae donetur: sed quis est, qui hanc poenam exigat, si forte eam solvere rea nolit? non iam dubito, quin hoc aedituarum munus fuerit, et quin eam ob rem fures devoti fuerint *ταῖς προπόλοις τᾶς θεῶ*. Sed obiciat mihi fortasse quispiam, in nulla alia devotione defigi sceleratum vivis hominibus, semper vero inferorum nominibus: quod concedo, sed in nulla alia tabula simili modo agitur de poena certis nummis et certo pondere turis solvenda. Deorum vero ministri praeter hunc locum auxilio vocantur in devotione Delia (*Bull. de corr. Hell.* VI, 501): *μὴ ἐκφύγοι τὸ κράτος τῆς θεᾶς, ἀξιῶ δὲ καὶ δέομαι πάντας τοὺς θεραπευτὰς βλασφημεῖν αὐτὴν καθ' ἱερόν.*

Novum praeterea illud quoque est, quod accedit vs. 15. 16: *εἰ δὲ πωπίοι ἢ συμφάγοι ἢ ὑπὸ τὸν αὐτὸν ἀετὸν ὑπέλθοι* — sic in ordinem redigenda sunt verba — *ἀθῷος εἴη*. Cum enim facili casu fieri posset, ut et is ipse, qui devotionem conceperat, congrederetur cum illo, in quem diras direxerat, vis defixionis contactu illo ipsum quoque attingere debebat, quare clausula quadam cavebat, ne id fieret: communis tecti et mensae contagium a se avertunt, ne poenarum eius participes evadant. Cuius opinionis, quae etiam de communi itinere maritimo cavebat, multa veterum sunt testimonia; nonnulla addere iuvat: Aesch. Sept. 585 *ἢ γὰρ ξυνεισβὰς πλοῖον εὐσεβὴς ἀνὴρ ναύταισι θερμοῖς καὶ πανουργίᾳ τινὶ ὄλωλεν ἀνδρῶν σὺν θεοπτύστῳ γένει.* Eur. fragm. 852 N²: *μὴ μοι γένοιτο μήτε συνθύτης θεοῖς μήτ' ἐν θαλάσσῃ κοινόπλουν στέλλοι σκάφος.* Callim. hymn. in Cer. 117: *μὴ τῆνος ἐμὶν φίλος ὃς τοι ἀπεχθὴς εἴη μηδ' ὁμότοιχος*, e quibus pendet Hor. carm. III, 2, 26: *vetabo, qui Cereris sacrum vulgarit arcanae sub isdem sit trabibus fragilemve mecum solvat phaselon: saepe Diespiter neglectus incesto addidit integrum.*

Sed iam ad Cnidias nos convertamus tabulas, quarum iam saepius mentionem fecimus. Tabellae sunt plumbeae, scriptae secundo vel primo a. Chr. n. saeculo, repertae Cnidi ad templum Cereris. Edidit eas primus Newton *A history of discoveries at Halicarnassus, Cnidus and Branchidae*, London 1863, vol. II part. II p. 719 sqq: saepius deinde tractatae sunt hae tabellae, ut a Wachsmuthio (*Rhein. Mus.* XVIII, 570 sqq.), et nuper a Bechtelio (*Dialektinschriften* III, 3536 sqq.), qui tabellas ipsas, quae in Museo Britannico adservantur, per Caecilium Smith adeundas curavit, nonnulla aut e sua aut e Blassii coniectura emendavit.

Newton p. 719 n. 81 (tab. IV); Bechtel 3536; Kuhnert *Feuerzauber* (*Rhein. Mus.* XLIX, 39).

a

Ἀνιεροῖ Ἀντιγό-
νη Δάματρι Κού-
ραι Πλούτωνι θε-
οῖς τοῖς παρὰ Δά-
ματρι ἅπασι καὶ
πάσαις· εἰ μὲν ἐ-
γὼ φάρμακον Ἀ-
σκλ[α]πιάδαι ἢ ἔ-
δ[ωκ]α ἢ ἐνεθυ-
μήθ[η]ν κατὰ ψ-
υ]χὴν κακόν τι
αὐτῷ ποῖσαι, ἢ ἐ-
κάλεσα γυναῖκ-
α ἐπὶ τὸ ἱερὸν
τρία ἡμιμναί-
α διδοῦσα ἵνα
(ι) αὐτὸν ἐκ τῶν
ζώντων ἄρῃ·
ἀναβαῖ Ἀντιγό-
νη πὰ Δάμα-
τρα πεπρημέ-
να ἐξομολο(γο)ῦσ[α
καὶ μ[ὴ] γίνοιτο
εὐειλάτ[ου] τυ-
χεῖν Δάματρο[ς
ἀλλὰ μεγάλα-
ς βασάνους βασ-
ανιζομένα. εἰ δ' εἶ-
π[ε] τις κατ' ἐμοῦ π-
ρὸς Ἀσκλαπι(ά)δαν ἢ κ-
ατ' ἐμοῦ καὶ παριστ-
άνετα[ι] γυναῖκα
χαλκοῦς ΔΟΣΑ
ΙΑΝΑΣΜΟΤΙΑ
. . . .

b

In parte posteriore evanuerunt vs. 1—22.

ἐμοὶ δ' ὅσια καὶ
εἰς βαλανεῖον
καὶ ὑπὸ ταὐτὸ
στέγος εἰσελ-
θεῖν καὶ ἐπὶ τὰ-
ν αὐτὰν τρ(ά)π-
εζαν.

Newton p. 732 n. 82 (tab. V); Bechtel 3537.

a

Ἀνιερεῖ Ἀρτε-
μεὶς Δάματρι
Κούρα[ι θε]οῖς πα-
ρὰ Δάματρι πᾶ-
σι ὅστις τὰ ὑπ' ἐμοῦ
καταλειφθέντα ἱ-
μάτια καὶ ἔνδυ-
μα καὶ ἀνάκω[λ-
ον, ἐμοῦ ἀπαιτ[ησά-
σας οὐκ ἀπέδ[ωκέ
μοι· ἀνενέγκα[ι
αὐτὸς παρὰ Δ[ά-
μ]ατρα καὶ εἴ τι[ς
ἄλλος] τἀμὰ ἔχ[ει
πεπρη]μένος ἐξ-
αγορεύ]ων· ἐμο[ὶ
δὲ ὅσια κ]αὶ ἐλεύ[θε-
[ρα . . . .].

b

καὶ συμπιεῖν καὶ
συμφαγεῖν καὶ
ἐπ[ὶ τὸ α]ὐτὸ στέ-
γος ἐ[λθ]εῖν· ἀδί-
κημαι γὰρ Δέσποι[ν-
α Δάματερ
. . . .

cetera desunt.

Newton p. 734 n. 83 et 84 (tab. VI); Bechtel 3538. 3539.

a (n. 83)

Ἀνιερεῖ Νάνας . ΙΠΙ . . . . ΟΝ
. Λ . . . .
ἀνιερεῖ Νάνας Δάματρι καὶ Κό-
ραι καὶ θεοῖς τοῖς παρὰ Δάμα-
τρι καὶ Κούραι τοὺς λαβόντας
παρὰ Διοκλεῦς παραθή[καν
καὶ μὴ ἀποδιδόντας ἀλ[λ'] ἀ-
ποστεροῦντας· ἀποδοῦσι
μὲν αὐτοῖς ὅσ[ι]α ἦ, μὴ ἀποδοῦ-
σι δὲ ἀν[όσια], καὶ ἀνενέγκα[ι-
εν αὐτοὶ Δά]ματρι καὶ Κο[ύραι
καὶ παρὰ] τοὺς παρὰ Δάμα-
τρι καὶ Κ[ούραι κολαζόμενοι
ὅτι ἀλ]λότρια ἀπο[σ]τε-
ροῦντι . .] ΟΙΛΑΝ . . . .
. . . . . ΟΓ . . . . . .

b (n. 84)

Ἀνιερ[εῖ Νάνας Δ]άματρι καὶ Κούρ[αι καὶ
θεοῖς τοῖς παρὰ Δάματρι καὶ Κού-
ραι Εὐφάνη καὶ Ῥοδώ, ὅτι λαβόν-
τες παραθήκαν παρὰ Διοκλε]ῦς
οὐκ ἀποδίδοντι, ἀλλ' ἀπο-
στερ]οῦν[τ]ι, (ἐ)μοὶ μὲν ὅσια, τοῖς
δὲ μὴ ἀποδι]δ[ό]ντι ἀνόσια. ἀλ-
λ' εἴ τι προσκαταλαλοῦντι.

Newton p. 735 n. 85 (tab. VII); Bechtel 3540.

Ἀνα]τίθημι Δάματρι καὶ Κούραι τὸν κατ' ἐμο[ῦ . . . . . .
ε]ἴπ[α]ντα, ὅτι ἐγὼ τῶι ἐμῶι ἀνδ]ρὶ φ]άρμακα ποιῶ· ἀνα[βαῖ
παρὰ Δάματρα πεπρημένος μετὰ τῶν αὐτοῦ [ἰδίων]
πάντων ἐξαγορεύων καὶ μὴ τύχη εὐιλάτου [μήτε Δ-
άματρος καὶ Κούρας μηδὲ τῶν θεῶν τῶν παρὰ Δά]μα-
τρος· ἐμοὶ δὲ ἦ(ν) ὅσια καὶ ἐλεύθερα ὁμοστεγησάση ἢ ὧι πο[τε
τρόπωι ἐπ]ι]πλεκομένη· ἀνατίθημι δὲ καὶ τὸν κατ' [ἐμοῦ
γράψαντα ἢ καὶ ἐπιτάξαντα· μὴ τύχοι Δάματρος καὶ
Κ]όρας μηδὲ θεῶν τῶν παρὰ Δάματρος εὐιλάτων, ἀλλ' ἀ[ν-
α(β)αῖ μετὰ τῶν ἰδίων πάντων παρὰ [Δ]άματρα πεπρημένος.

Newton p. 736 n. 86 (tab. VIII); Bechtel 3541.

Ἀνατίθη]τι Ἀ[γ]εμάχ]ν] τὴν σπατάλην ἣν ἀπώλεσ[α ἐν
τοῖς κήπ]οις τοῖς Ῥοδοκλεῦς [Δ]άματρι καὶ Κούραι καὶ θεοῖς [π]ά[σ]ι
καὶ πά]σαι[ς]· ἀποδόντι μὲν [ὅ]σια καὶ ἐλεύθερα (καὶ) κομιζομένοις τ[ὸ
κόμιστ]ρον [κ]αὶ ἐμοὶ τῆι κομιζομένηι καὶ τῶι ἀποδιδόντι· [μ-
ὴ ἀπ]οδιδόντι δὲ Δάματρος καὶ Κούρας καὶ θεῶν τῶν π-
αρὰ Δ]άματρι καὶ Κούραι πάντων καὶ πασᾶν, καὶ εἴπου πρ-
α]θῆι ἐνθύμιον ἔστω Δάματρος καὶ Κούρας· ἀνατίθημι δὲ κ[αὶ
εἴ τ]ις πλέον ἐξέτεισε παρὰ τὸν σταθμὸν τὸν ὑπ' ἐμοῦ ἐξητη-
μένον Δάματρι καὶ Κούραι· Δέσποινα, ἐμοὶ δὲ
ὅσια.

Ἀνατίθημι Δάματρι καὶ Κούραι τὸν τὴ-
ν οἰκίαν μου ἀκατά]σ]τατον ποιοῦ(ν)τα καὶ αὐτὸ[ν
ΚΑ . ΥΝ καὶ τὰ ἐ(κ)εῖν[ο]υ πάντα· ἐμοὶ δὲ
ὅ]σια καὶ ἐ[λεύθερ]α . .]πάντως.

Vs. 2 κήπ]οις supplevi; vs. 11 sqq. postea videntur additi; vs. 13 καὶ] γ]υν(αῖκα)?

Newton p. 739 n. 87 (tab. IX); Bechtel 3542.

Ἀνιεροῖ Προσόδιο[ν Δάματρι καὶ Κόραι
καὶ τοῖς θεοῖς το]ῖς παρὰ Δάματρι· τὶς τὸν Προσο-
δίου ἄνδρα (τὸ]ν Προσοδίου ἄνδρα) περιαιρεῖται
Νάκωνα πα]ρὰ τῶν παιδίων· μὴ τύχοι εὐιλά-
του] μὴ Δάμα(μα)τρος μὴ θεῶν τῶν παρὰ Δάματρι
εἰ τοὺς π]αρὰ Νάκωνος ὑποδέχεται ἐπὶ πονηρίαι τᾶι
Προσοδ]ίου· Προσοδί(α)ι δὲ ὅσια καὶ αὐτᾶι καὶ τοῖς παιδίοις
κατὰ πᾶ]ν μέρος· καὶ τὶς ἀλ(λ)α Νάκωνα τὸν Προσοδίου
ἄνδρα] ὑποδέχεται ἐπὶ πονηρίαι τᾶι Προσοδίου,
μὴ τύχοι εὐιλάτου μὴ Δάματρος μὴ θεῶν [τῶν
πὰ Δάματρι· Προσοδί(α)ι δὲ ὅσια
καὶ τοῖς τέκνοις
κατὰ πᾶν μέρος.

Newton p. 740 n. 88 et 89 (tab. X); Bechtel 3543. 3544.

a (n. 88)

. . . .
Δά]ματρι καὶ Κούραι ΤΟ . .
τὸ ἱμάτιον ὃ ἀπώλεσεν καὶ εἴ κα μὲν ἀποδῶι εὐίλα-
τα αὐτᾶι εἶν· εἰ δὲ κα μὴ ἀπ[ο]δῶι·
ἀνενέγκαι αὐτὸς π[ὰ] Δάματ[ρα] καὶ
(καὶ) Κούραν πεπρημέν[ο]ς καὶ μ[ὴ τ]ύχ]οι εὐιλ]άτω[ν
ἄγχος [κα ἀποδῶι . . . .]

b (n. 89)

τὸ ἱμ]άτιον ὃ ἀπώ[λεσεν καὶ εἴ κα
ἀ]ποδ(ῶ)ι ὅσια· εἴ κα δὲ μὴ ἀποδ(ῶ)ι ἀν[όσια
(κα)ὶ αὐτῶι καὶ τοῖς αὐτο[ῦ] πᾶ[σι
καὶ]ἀ]νενέγκαι πεπρημ[έ]νος
ἐπὶ Δ[άμ]ατρα καὶ Κούρα[ν] κα[ὶ
μὴ εὐ[ιλά]του αὐτᾶς τύχοι.

Newton p. 741 n. 90 (tab. XI).

a

[Ἀνατίθημι Δάματρι]
[καὶ Κούραι καὶ θεοῖς]
το]ῖς παρὰ [Δά]μ[ατρι πᾶ-
σι καὶ πά]σαι[ς Τελεσίαν κα-
ὶ Φιλοσξένον ὅστις . . . .
να ἐπ' ἀγαπ . . . .
ἀτίμως εἴ κα ὅτι Τρόφ-
ιμ]ο(ν)ς Τρο[φ]ίμο[υ] ἐν-
ΗΝ . ΙΟΣΑΛΙ ὅτι ἐπα-
. . . . . Τρόφιμο[ο]ν ἐμοὶ
. . . . . ΟΤΟ καὶ ἄλλα
. . . . ἐκ Διὸς τιμα-
ΑΣΡΙΑΤΤΙ . Τελεσ[ία
. . . κ]αὶ ὁ μὲν ΛΕΙ . . .
. . . . . ΤΩ ἐπὶ τὰν
. . ΤΑΝ τελεία[ν] ΦΑ
. . . . ΕΦΗΡΩΗ
. . . . εἶμα καὶ
. . . . ἀνάστα
γέ]νοιτο, ἐμοὶ δὲ
ὅσια . . . . ἐ]πὶ τὰ ΜΕ
. . πεπρη]μένα ἐξα-
γορεύ]η κα[ὶ . . . .
. . ΝΟΣΑ . . . .
. . ΑΜΙΡ . . . .
. . ΛΕΑ . . . . .
. . Λ . . . .

b

Ἐμο(ὶ) δὲ ὅσ(ι)α γί-
νοιτο πάντ[ας
καὶ λαβεῖν [καὶ
δοῦναι ἢ [καὶ ἐπὶ τὸ
αὐτὸ [στέγος ἐλθεῖν
καὶ ἐπὶ [τὰν αὐτὰν
τράπεζ[αν
ἐμοί [τε καὶ
τοῖς ἐ]μοῖς π[ᾶσι.

Newton p. 742 n. 91 (tab. XII). Inde a vs. 13 μὴ τύχοι Bechtel 3545 usque ad vs. 20.

. . . . φαρμ]άκου . . . .
. . . . ποεῖ . . . .
. . . . ἀ]π' ἐμοῦ καὶ . . .
. . . . κ]αὶ Μυρσίδου . . .
. . . . παιδίοις Α . . .
. . . . Ρ ταῦτα εἴδω . . . .
. . . . γ]ίνοιτο ἀλλ[ὰ . . . .
. . . . ἐ]π' αὐτῶν Η . . . . .
. . . . ἱματίου τὸ ΙΕΜ . . .
. . . . στι τιμωρηθῆν[αι . . .
. . . . Τ . . . . Ι κύριοι μὴ τύχοι εὐ[ιλά-
του] . . ΤΥ . . ΡΑΙ [δ]ὲ ἱμάτιον ΑΤΙΝ
. . . . . . ΤΑ μὴ καθαίρουσ(σ)α μη[δὲ
τύχοι εὐι]λάτου εἴ τι ἢ ἐμοὶ πεποίηκε φάρ[μα-
κον] ἢ ποτὸν ἢ κατέχρισεν ἢ ἐπακτὸν
ἤ τινι] ἡμῶν Δέσποινα καὶ μὴ Μ . . . .
. . . . π]ρὸς ἐμὲ [μ]ηδὲ ἔλθο[ι ε]ἰς τὸ αὐτὸ
στέγος ἀλλὰ] τιμ[ω]ρίας τύχοι· ἐμοὶ δ[ὲ ὅσια
. . . . ΙΤΙΑΔΕΤ . . ἐγὼ Δέσπ[οινα . . . .
ὑ]π' ὑμῶν ἀδικοῦμαι . Π . .
. . . . δὲ ἐμὲ ἐπιλυπῆται Α . Λ .
πάντων κόλασιν, ἐμοὶ [δὲ
ὅσια καὶ] συνεσθίοντι καὶ ἐπὶ τὸ αὐτ[ὸ
στέγος εἰ κ'] αὐτὰ παραστέλθοι ταύτ[αι.

Newton p. 743 n. 92 (tab. XIII); Bechtel 3546 (inde a vs. 5).

. . . .
. . . . ΙϹΤΑΝΠΕ . Ι . . . . .
τοῦ παιδίου τοῦ Ι . . . . . . [κ
λέας εἴτε περὶ Ϲ . .
εἴτε ἔργον ΜΝΑΓ . . .
κὲ ἀνιέρωσα Δάμ[ατρι
κὲ [Κ]ούραι καὶ θεοῖς [τοῖς
παρ]ὰ Δάματρι π[ᾶσι καὶ
πάσαις] ἐὰν δὲ [ὅπ]ια καὶ
ἐλεύθερα καὶ συμ]πιεῖν καὶ
συμφαγεῖν] καὶ ἐπὶ τὸ
α]ὐτ[ὸ] στέγος ἐλθεῖν ΟΥ
. ΑΡ . ΙΑΙ . . [α]ὐτ(ὸ)ν ἔχον-
τα.

Vs. 7 Δάματρι π[ιπρωμένος] Bechtel.

Newton p. 743 n. 93 (tab. XIV); Bechtel 3547.

Δάμ]ατρι καὶ Κούραι καὶ τοῖ[ς
ἄλ]λοις θεοῖς πᾶσι ἀνατί[θη-
μι] Διοχλέων τὸς τὸν ἐ[μ-
ὸν ἄνδρα ἔχει.
Μὴ . . . .
. . . .

Newton p. 744 n. 93a (tab. XIV).

. . . . . καὶ ΕϹ . . . . . .
. . . ἔλ]αβε τὸν . . . . . .
. . . ΤΑΚΟΤΑΕΝΤ . .
. . . .
λε]πίδα ἀπ[ο]δόντι μὲ[ν ὅσι-
α ἦι, μὴ] ἀποδόντι δὲ ἀνό[σια.

Newton p. 744 n. 94 (tab. XIV).

Ἀναιρεῖ Δάμα[τρι καὶ Κούραι καὶ θεοῖς παρὰ
Δά]ματρι ἀπολέσ[αντα . . . .
κέρατα· τὰ Α . . . .
. Α τῶι δὲ λα[βόντι . . . .
. . . . . . καὶ Δ . . . .
. . Δά]ματρος Ε . . . .
. . . . ΚΑΤΙΝΑΥ . . . . . .
. . . .

In parte posteriore legitur ΑΡΑΔΗ.

Newton p. 745 n. 95 (tab. XV); Bechtel 3548; Dittenberger Syll. 432; Reinach *Traité* p. 151.

Ἀνατίθημι] Δάματ[ρι
καὶ Κού]ραι καὶ θεοῖς τοῖ[ς
παρὰ Δά]ματρι τοὺς ἐπ' ἐμὲ ἐλ[θόν-
τ]ας καὶ καττεγράψαντ[ας
καὶ δήσαντας καὶ το[ὺς
καλέσαντας μὴ ἐξ[αφιθ-
εῖ]εν [ἐμο]ὶ δὲ καθαρόν.

Quae tabellae ad unam omnes eiusdem generis sunt, cuius lammina illa Bruttia: in agro Cereris sacro adfigebantur muris aut monumentorum substructionibus, ut hominem, qui scriptori male fecerat, cogerent ad reparandam iniuriam. Convertuntur autem hae dirae in fures calumniatores deposita negantes veneficos sicarios mercatores qui falso pondere vendunt similes. Semel etiam (n. 83. 84) duos devotionis gradus discernere possumus: priore indicabatur facinus, nomina non deferebantur; quod cum nihil profuisset, repetebatur defixio addito nomine. Interdum fortasse a quo violati essent ipsi nesciebant: tum iram deorum qui omnia vident audiuntque his tabellis in eum qui re vera facinus patraverat conversum iri pro certo habebant. Nonnumquam etiam res quas desiderabant non dolo ablatae sed incuria possessorum deperditae erant (n. 86): tum quoque tabellae nostrae adhibebantur in eos, qui rem inventam retinerent, tumque eodem munere fungebantur lamminae quo hodiernae ephemerides.

Deorum qui invocantur eadem ubique fere occurrit series, cuius primas partes agit Ceres[1]), quam deam et ipsam *χθονίαν* fuisse demonstratur eo, quod iungitur cum Proserpina et Plutone. Sepulcra in eius tutela fuisse apparet e lammina illa Cretensi et titulis sepulcralibus, de quibus supra diximus; ut animarum in Orco conversantium regina appellatur *Δέσποινα* (n. 82. 86. 91): hominibus, qui scelus aliquod patrassent, ignem internum mitti ab illa putabant Cnidii, quo nefarii cogerentur, ut facinus suum confiterentur — *πεπρημένος ἐξομολογοῦντα*[2]) —, qui ignis hominem tamquam febris consumens ab inferorum numinibus, qualis Ceres fuit apud Cnidios, facillime mitti potuit; quo si efficere volebant, ut homo sceleratus se ipse argueret sceleris, forte ad id pertinebat, quod *Δαμάτηρ Θεσμοφόρος* recentiore aetate custos legum et ultrix scelerum, imprimis periurii commissi, facta est (conferas Cererem ultricem apud Oscos Zvetajeff n. 50): quae cum sceleratum cogeret, ut commissa facinora profiteretur, munere suo fungebatur. Huc proverbium quoque quoddam Alexandrinorum referendum est, de quo nuperrime egit Crusius[3]), *γράψαις πρὸς τὴν Ἄρτεμιν*, quod ita explicatur: *τίμενος ἦν Ἀρτέμιδος ... εἰς ὃ εἰσιόντες οἱ κατάκριτοι αὐτοὶ καθ' ἑαυτῶν τὴν καταδίκης αἰτίαν ἔγραφον*, ubi suo iure de defixionibus agi negavit Crusius: sed dignum est commemoratu, etiam hic homines sceleratos ad deam Cereris similem (*ἐποίησε γὰρ [Αἰσχύλος] Ἄρτεμιν εἶναι θυγατέρα Δήμητρος* Herodotus Aegyptiorum religionem tractans narrat II, 156) *ἀναβαίνειν ἐξομολογουμένους*, ut se ipsa indicat Artemis primo titulo Cnidio; qualis autem interior fuerit conexus inter Cnidiorum Cererem et Alexandrinorum Dianam, utramque, ut ita dicam, deam a confessionibus scelerum, nondum liquet.

Praeter Cererem et Proserpinam invocari solet Pluto: *Δάματρι Κούραι Πλούτωνι θεοῖς τοῖς παρὰ Δάματρι ἅπασι καὶ πάσαις*, Pluto inferorum rex, Proserpinae maritus[4]). Inter reliquos illos deos fuisse Mercurium novimus e titulo marmoreo Newton II, 714: *Σώστρατος Λεωχάρευς Δάματρι Κούραι Πλούτωνι Ἐπιμάχωι Ἑρμᾶι.* Optatur autem, ne haec numina adversario propitia sint, *μὴ τύχοι εὐιλάτου Δάματρος*, ut Demosth. XXV, 53:

---

[1]) De Cerere Cnidia cf. L. Bloch apud Roscherum s. v. Kora 1305, de Thesmophoro 1330.

[2]) Kuhnert *Feuerzauber* p. 39.

[3]) Ad Plutarchi de proverbiis Alexandrinorum libellum commentarius. *Doctorenverzeichniss von Tübingen* 1895 p. 44.

[4]) Drexler apud Roscherum s. v. Hades p. 1793.

ὧν οὐδὲ τῶν ἐν Ἅιδου θεῶν εἰκός ἐστι τυχεῖν ἔλεον, immo magna tormenta immittant (μεγάλας βασάνους βασανιζομένη n. 81), dum ipse ad Cererem ascendens scelus suum profiteatur, interno igne vexatus (πεπρημένος ἀναβαῖ). Nec desunt formulae, quibus cavent, ne illa tormenta in ipsas quae scribunt recidant (n. 81*b*. 82*b*. al.): ipsas dixi, non ipsos, quia ad unam omnes dirae sunt mulierum.

Eiusdem aetatis cuius Cnidiae duae aliae videntur esse tabellae plumbeae in Phrygia repertae, quas Legrand et Chamonard ediderunt *Bull. de corr. Hell.* XVII p. 250 sq. Inveniebantur in urna funeraria hominis cineribus impositae; duobus anulis inter se erant conexae. Scripta autem in iis haec erant litteris a dextra incipientibus:

a

Γράφω πά[ντα-
ς τοὺς ἐμοὶ
ἀντία ποιοῦν-
τας κατὰ τῶν
(ἀ)ώρων.
Ἐπάγαθον
Σαβῖνον
Εὐτέρπην
Τέρτιον
Ἀντίοχον
Τέρτιον
Ἀμμίδιον
Ἀπολλώνιον
τὸν Ἀμμαλίου
τὸν Νέπτου
Ὀνήσιμον τὸν
ἀντίον ΑΝΙΝΙ
ΑCΙ

b

Ῥουστι[α
Φιλουμένιον
Β]άκχιον
Χελιδόνα.

Devoventur inimici, quorum nomina Romanorum tempora ostendunt, κατὰ τῶν ἀώρων h. e. daemonibus illis, qui iam semel nobis occurrerunt, quorumque exempla iterum redibunt, quare hoc loco de iis agere supersedeo. Omnino autem his tabellis desunt veterum dii deaeque, temporibus enim procedentibus rariora fiunt graecorum numina invocata: novi surgunt dii ex Aegyptiorum Iudaeorum Christianorum doctrinis petiti, praevalent daemones boni malique; incipiunt denique deorum omnium commixtiones et confusiones. At cum huius religionis, si hac voce uti licet, formas melius uno conspectu considerare possimus, primum, si placet reliquas Graecorum tabellas enumeremus, deinde continuo addamus commentario, quaecumque dicenda erunt.

Inter has tabellas duae adhuc sunt ineditae, quae a Berolinensi possidentur museo, Megaris repertae, saeculi p. Chr. n. primi vel secundi, quarum alteram cm. 10·15, ut litterarum formas noscas et fortasse plura restituas quam ego, dabo in autotypo.

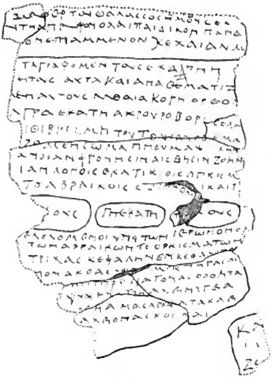
[*Textum vide in latere altero.*]

a

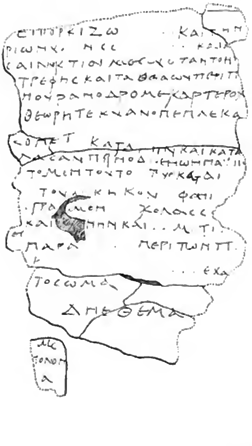
ΖΩΑΦΕΡ τὸν θαλασσότιμον CΕΚ
ΝΤΗΑΠΑΦΟΝΟΧΑΙ παιδικὸν Πεπα-
ίτι]ον ἐγγεγραμμένον ΚΕΧΑΙΑΝΜ
.. κα]ταγράφομεν τοὺς ΕΚΑΙΠΗΝ
....ΕΙτους αὐτὰ καὶ ἀναθεματίζ-
ομ]εν αὐτούς· Ἀλθαία Κόρη ὀρεο[β-
αζ]ουγρα Ἑκάτη ἀκρουροβόρη Σελή-
νη .]ΙΘΙΒΙ.ΟΜΗ· τούτους ἀναθεματί[ζομεν· σῶμα πνεῦμα ψ[υ]χὴν
δι]άνοιαν φρόνησιν αἴσθησιν ζωὴν
καρδ]ίαν λόγοις Ἑκατικοῖς ὁρκισ[μοῖ]ς τε ἀβραϊκοῖς ..... (δίκαι?) Τ
...ους Γῆ Ἑκάτη ...ους
κ]ελευόμενοι ὑπὸ τῶν ἱερῶν ὀνομά]των ἀβραικῶν τε ὁρκισμάτων·
τρίχας κεφαλὴν ἐγκέφαλον πρ[όσ-
ω]πον ἀκοὰς ὀφρ[ῦς] μυκτῆρας ΟΙ
....ΠΡΟ. σιαγόνας ὀδόντας [ς
.... ψυχὴν στοναχὴν ὑγιεία[ν
....τον αἷμα σάρκας κατακαίε[ιν
στον]αχεῖ ἃ πάσχοι καὶ

Fragm. I

ΚΑ | Ḥ | ΖΩ

b

b

Ἐπιορκίζω .... καὶ τὴν [τ-
ριώνυ[μο]ν σε[λήνην ...] καὶ α ...
CAI νύκτιον μέσον ὅταν τὸν [... τ-
ρέφῃς καὶ τὰ Θειάων περιπ....
ν οὐρανοδρόμε καρτερόχ[ειρ
Θεαρετὴ κυανόπεπλε κα....
.ΟΠЄΤ.. κατὰ γῆν καὶ κατὰ [θά-
λασ(σ)αν ἢ εἰνοδ[ία?] ЄΝωΝΠ ἀναθεματί-
(ζ)ομεν τούτο[υς] τοὺς κατὰ Ι.....
. του Α..ΚΗΚΟV.. ΦΑΝΙ. [κα-
τα]γρά[φο]μεν [εἰς] κολάσε[ις ...
καὶ [πει]νὴν καὶ [τι]μ[ω](ρ)ί[αν
ες
παρὰ .... περὶ τῶν Π....
.... ЄΧΑ
τὸ σῶμα.
Ἀνάθεμα.

Fragm. I

. . . Μ Є
. . . ΤΟΝΟΠ
. . . Α

Altera illa tabula, quae Megaris reperta Berolini servatur, e viginti fere constat fragmentis, quorum sex ita componere potui, ut tabella evaderet opisthographa cm. 9·6, accedunt tria fragmenta, quorum scriptura legi potuit. Litterae eiusdem aetatis sunt cuius tabellae praecedentis illarumque adeo similes, ut ab eodem homine utramque scriptam esse conicere possis, quare eam hoc loco addidi, quamvis deorum vel daemonum imprecatio omnino desit.

a

. . . .
ΝΤΑΤΑΧΑΛΚ........
ṬΤΑΝЄΙCЄΝЄΧVΡΑ.....
ΟΝΤΑΤΑЄΙΚΟCΙΔΗΝΑ...
..ΠΟΝΤΑЄΠЄΙΟΚΟ....
..ЄΛΑΒΟΝΚΑΙЄΙΠΟΝ.....
ΟΡωΠΟΝЄΙCΤΗΝЄΙΧΘVω....
.ΟΝЄΔωΚΑΟΙЄΙCΤΟΝΠ....
ΑΤωΝΛΟΓΟΝΔΗΝΑΡΙ.....
..ΝΤΗ......ΝΚΑΔΟΝ...
...........ΛΚΟΝΠΟ...
. . . .

[................ λαβό-]
ντα τὰ χαλκ[ία καὶ εἰς τοὺς πρ-
(υ)τάνεις ἐνεχυρά[σαντα ὅτι ἔλα-
βον τὰ εἴκοσι δηνά[ρια καὶ
εἰ]πόντα ἐπεὶ ὁ Κο...
.. ἔλαβον καὶ εἶπον [ὅτι εἰς
(Ὠ)ρωπὸν εἰς τὴν εὐχθύνα[ν ...
.ΟΝ ἔδωκα οἱ εἰς τὸν π[ραγμα-
τείων λόγων δηνάρι[α ....
..ΝΤΗ.....Ν κάδον ...
.... χα]λκὸν ΠΟ..
. . . .

Fragm. I

. Α . .
. Α Λ .

Fragm. II

..ΝΙΟ	..ΝΙΟ
..ωΑΙΝ	. π]άλιν
..ΛΛΚω	. χ]αλκῷ
..ω Є	..ω Є

Fragm. III

. Α Ι . .
. . Ν . .
. . Η . .

b

.........ΛΛΛ........
....ΙΘΟCΜΑCΘΟΝ....
.....ΟΝΑCΚΑΡΔΙΑΝΗΠΑΡ..
..ΙCΧΙΑΡΑΧΙΝΚΟΙΛΙΑΝ...
..ΑΙΔΟΙΟΝΜΗΡΟVCΠΡωΚΤΟΝ
.....ΚΝΗΜΑ ϹΠΤЄΡΝΑ....
...ΟVCΑΚΡΑΠΟΔωΝΔΑΚΤVΛΟVC
....CΚΑΙЄΙΤΙΛ.....ΤωΝΜЄΡ.Ν
..ΤΑΙΤΟVCωΜΑΤΟCΟΛ.ΥΤΟVC
...ЄΙ!ΟΝ.........
...ΟΗ..........

.........ΛΛΛ......
....ΙΘΟC μασθὸν ....
πνεύμ]ονας καρδίαν ἧπαρ ..
.. ἰσχία ῥάχιν κοιλίαν ...
.. αἰδοῖον μηροὺς πρωκτὸν
..... κνήμας πτέρνα[ς ....
...ους ἄκρα ποδῶν δακτύλους
....ς καὶ εἴ τι λ[οιπὸν] τῶν μερ[ῶ]ν
ἐσ]ται τοῦ σώματος ὅλ[ο]ν τοὺς
...ЄΙ!ΟΝ..........
...ΟΗ............

Fragm. I

...ΛΘΑ...	
...ΟΦΡ...	ὀφρ]ύς.

Fragm. II

..ΟΝVΧ..	ὄνυχ]ας
..ΛЄΝ..	ΛЄΝ..
..ЄΡΝ..	ЄΡΝ..

Fragm. III

. . Κ Α . .
. . Ι Τ . .
. . Π . .

Agi videtur in hac tabella de viginti denariorum deposito negato, devoventur adversarii singula membra inde a capite usque ad pedum digitos; fragm. II ad eos versus pertinet, quibus manus adversarii devovebantur.

E reliquis devotionibus seriorum temporum religione infectis eas iam primum addamus, quae Kaibelii Corpore inscriptionum Graecarum Siciliae et Italiae continentur, numeros dico 1047. 859. 872.

IGSI. 1047. Romae sine dubio reperta lammina ut videtur plumbea, nihil nisi in Vaticano esse notavit Visconti.

.. λέγω τῷ ἀέρι τῷ ΚΑ...
....ΙΝΤΙΜΗΡΗΚΑΙΠΑΡ..ΑΙ.ω
.. ὑπ(ὸ) τοῦ ἀνόμου Τυ[φ]ων[ος·
ἐ]πιτάσσ(ε)ι σοι (ὁ) μέγας (Ὀ)σειρις (ὁ)
ἔχων?] τὴν κατεξουσίαν καὶ τ(ὸ)
βασίλει(ο)ν τῶν νερτέρων θεῶ[ν·
παράλαβε Νεικομήδην δεκάν[αν?
καθημερινὰς δὲ ὥρα ΓЄΓΑC
τ(ὸ)νδε τ(ὸ)ν ἄν(ο)μ(ο)ν καὶ ἀσε[βῆ
(ὅ)τι οὗτ(ο)ς ἐστιν (ὁ) καύσας τ(ὸ)[ν
παπυρῶνα τοῦ (Ὀ)σείρεως κα[ὶ ὁ
φαγὼν τὰ κρέα τῶν ἰχθύων Τω

παρ]άλαβ(ε) τὸν Νεικανδρον [ὃ]ν ἔτεκ-
[εν ἡ δεῖνα].

Plerumque pro ε scriptum est α; vs. 11 ὁ addidi, cum duae deessent litterae.

IGSI. 859. Lammina plumbea apud Puteolos reperta, nunc Berolini in museo. Delineata est in parte superiore imago arae, in qua signa mystica. Saeculi secundi vel tertii p. Chr. n.

Σισιθη
Σαβαωθ
Σαβαωθ
Ἅγιον ὄν[ομ]α
Ἰάω Ἠλ. Μιχαήλ. Νεφθώ
Γάιος Στάλκιος Ανιβαράριος, ὃν
ἔτεκεν Φιλίττα, γένοι-
το ἐχθρὸς Λολλίας Ῥουφείνης,
γένοιτο ἐχθρὸς Ἄπλου, γένοιτο ἐχ-
θρὸς Εὐτύχου, γένοιτο ἐχθρὸς
Κέλερος, γένοιτο ἐχθρὸς Ῥούφου,
γένοιτο ἐχθρὸς τῆς οἰκίας ὅλης
Ῥουφείνης, γένο(ι)το ἐχθρὸς Πολυβίου,
γένοιτο ἐχ(θ)ρὸς Ἀκύλιδος, γένοι-
το ἐχ[θρὸς
Θίβης . . . . .

IGSI. 872 (CIG. III, 5858b; Wachsmuth *Rhein. Mus.* XVIII p. 562). Lammina plumbea in sepulcro Cumano reperta.

. . . .
. . . ὀφισφόρ(ι)ος . . . .
. . . .
δαίμονες καὶ πνεύματα οἱ ἐν τῷ τό-
πῳ τούτῳ θηλυκῶν καὶ ἀρρενικ[ῶν
ἐξορκίζω ὑμᾶς τὸ ἅγιον ὄνομ[α
Ερηκισιθφηαραραχαραραηφθισι . . .
Ἰάω Ἰαβεζεβυθ λαναβεταφιλαν . .
εκτιταμμαουποφηλτιναξο . . .
ὁ τῶν ὅλων βασιλεὺς ἐξεγέρθητι . . .
ὁ τῶν φθιμένων βασιλεὺς ἐξα[νάστηθι
μετὰ τῶν καταχθονίων θεῶν· ταῦτα γὰρ
γείνεται διὰ Οὐαλερίαν Κοδράτιλλαν
ἣν ἔτεκεν Οὐαλερία Εὔνοια ἣν ἔσπει-
ρε Οὐαλέριος Μυστικός· ὡς [τ]αφῶς ἐγγί[ζω-
λω πᾶσι ἔχθιστα . . . . . κότος κατεπρεγμ[έ]ν[α
. . . .
μου . . διακόψ[ω . . τὴ]ν ὀργὴν τὴν
. . . . παρὰ τοῖς
. . ἐ]ν φωτὶ [φ]ίλοι[ς εἰ]ς μεῖσος εἰς χ[ό-
λον θεῶν εἰς . . . . . ἐλ[θ]έτω
ἡ Οὐαλερία Κοδράτιλλα ἣν ἔτεκεν
Οὐα]λερία Εὔνοια ἣν ἔ[σπ]ειρε Οὐαλέριος
Μυστικός· μεισ[είτω] αὐτόν, λήθην
αὐτῆς λαβέτω Βετρούβιος
Φῆλιξ ὃν ἔτεκεν Βετρουβία Μαξίμιλ-
λα ὃ]ν ἔσπει[ρε Βετρού]βιος Εὔελπιστος
. . . . Τύφων
. . . . βάρβαρα
. . . . δότε εἰς μ[εῖ-
σος Βετρουβίῳ Φήλικι ὃν ἔ[τεκε]ν Βε-
τρουβία Μαξίμιλλα, ὃν ἔσπειρ[ε Βε]τρού-
βιος Εὔελπιστος, εἰς μεῖσος ἐλθεῖν
καὶ λήθην λαβεῖν τῶν πόθ[ω]ν
Οὐαλερία[ς] Κοδρ[α]τίλλης, ἣν ἔσ[π]ειρε
Οὐα[λέριος] Μυστικός, ἣν ἔτεκε Βαλερία
Εὔνοια καὶ ὑ]πεναντίχετε ὑμεῖς
αὐτὴν ταῖς ἐ]σχάταις τειμωρίαις
. . . . . C ὅτι πρώτη ἠθέτησ[ε
τὴν πίστιν πρὸς Φ]ήλικα τὸν ἑαυτῆς ἄνδρα
. . . . ΑΙΑΚΟΥΑΤΕΙ . . .
. . . .

Vs. 3 ὀφισφόρος cf. Maass Orpheus p. 149 n. 40; vs. 4 ἐν τῷ [τό- Kaibel, sed ЄΝΤΟ tabella, quibus litteris suprascriptum est ΤΩ; vs. 7 sqq. Wessely Ephesia grammata 122; vs. 15 ταφως tab.; vs. 40 πίστιν sive φιλίαν Kaibel; vs. 41 κ]αὶ ἀκού[σ]ατε vel simile quid Kaibel.

Tabellam plumbeam Alexandriae repertam, quam olim edidit Lenormant (*Rhein. Mus.* IX, 370), deinde commentatus est Wachsmuth (*Rhein. Mus.* XVIII, 563), nuper ipse Parisiis in bibliotheca Nationali adii, ubi ut eam describerem, benigne mihi concessum est. Apographum meum dignum esse quo uterentur, indicarunt viri doctissimi Babelon et Blanchet (*Catalogue des bronzes antiques de la bibliothèque nationale*, Paris 1895 p. 700): qui cum titulum maioribus quoque excuserint litteris, satis habebo, dum minoribus eum mando:

(Ε)[ρηκ]ισιθφηαραραχαραραηφθισικηρ(ε) λ . . σεκ παράλαβε Ἀντιν[όου
Ἑρ]μῆ χθόνιε Ἀρχεδαμα φωχενσεψευσαρερταθουμισον κα[ὶ κτ
κ[αὶ] Πλούτων Υεσεμμιγαδων μααρχαμα καὶ Κόρη Ἐρεσχιγαλ [ζα
βαρβ]αθουχ καὶ Φερσεφόνη [Ζα]υδαχθουμαρ· ὁρκίζω σε κ[α-
τὰ] τοῦ ὀνόματος τῆς Γῆ[ς] Κευημορι μωριθαρχωθ κα[ὶ
Ἑρ]μῆ χθόνιε Ἀρχεδαμα [φ]ωχενσεψευσαρερταθουμισον
καὶ κτ. καὶ Πλούτων Υεσε[μμι]γαδων μααρχαμα καὶ Κόρη
Ἐρεσχιγαλ ζαβαρβαθουχ [κ]αὶ Φερσεφόνη Ζαυδαχθουμαρ·
ἐπιλάθεσθε Ἀντινόου τῆς ἰδίας μορφῆς καὶ (Ἰ)ανικοῦ μό-
ν]ου μνημονευέτω· ἐπ[ι]καλοῦμαί σε τὴν πάντων ἀνθρώ-
πων δυνάστειραν παμ[φόρ]βα ρηξίχθων ἡ καὶ ἀναγ-
καῖον τὰ τοῦ Μελιούχου μέλη καὶ αὐτὸν τὸν Με-
λιοῦχον Ἐρεσχιγαλ νεβουτοσουαληθ ἐρεβεννὴ
ἑρμαῖα νίκε· Ἑκάτη Ἑκάτη ἀληθῆ ἔλθατε καὶ τε-
λεσατέ μοι τὴν πραγματείαν ταύτην, Ἑρμῆ χθό-
νιε Ἀρχεδαμα φωχω [σ]ηψ ευσαρερταθουμισον καὶ κτ.
καὶ Πλούτων Υεσεμμιγ[α]δων μααρχαμα καὶ Κόρη
Ἐρεσχιγαλ ζαβαρβαθου[χ] καὶ Φερσεφόνη Ζαυδαχθου-
μαρ καὶ δαίμονες οἱ ἐν [τ]ούτῳ τῷ τόπῳ ἐστὲ συν-
έχετέ μοι τῷ (Ἰ)ανι[κ]ῷ Ἀντινόου τὴν ἰσχὺν
{τὴν ἰσχὺν} τὴν δύναμιν ἵνα συλλάβητε αὐ-
τὸν καὶ παράδοιτε ἀώροις ἵνα κατατήξητε αὐ-
τοῦ τὰς σάρκας τὰ νεῦρα τὰ μέλη τὴν ψυχήν, ἵνα
μὴ δυνηθῇ (Ἰ)ανικῷ ἀντίος ἐλθεῖν μηδὲ κατ' ἐμοῦ
ἀκοῦσαί τι κακὸν μηδὲ βλέψαι· ἔτι δὲ ὑποπε-
π]τωκὼς μου ὑπὸ τοὺς πόδας ἕως συνεχθῇ· ἐπιλάσ(αι)
γὰρ αὐτῷ ταῦτα ἡ πανδυνάστειρα ανασσα Μασκελλι
μα(σ)κελλω φνουκενταβαω ὀρεοβαζαγρα ῥηξίχθων
ἱππόχθων πυριπηγα[ν]υ[ξ] πότνια Γῆ χθονία Μομορ
μοριθαρχωθ ὁρκίζω σε κατὰ τοῦ ὀνόματος ποιῆσαι
τὴν πρᾶξιν ταύτην καὶ τηρῆσαί μοι τὸν κατάδεσμον
τοῦτον καὶ ποιῆσαι αὐτὸν ἐνεργῆ· Ἑρμῆ Ἀρχεδαμα
φωχενσεψευσαρερταθουμισον καὶ κτ. καὶ Πλούτων
Υ]εσεμμιγαδων μααρχαμα καὶ Κόρη Ἐρεσχιγαλ
ζαβαρβαθουχ καὶ Φερσεφόνη Ζαυδαχθουμαρ καὶ δαί-
μονες οἱ ἐν τῷ τόπῳ τού[τῳ] δ(ι)απαντες τελ[εσά-
σατε τὴν] πρᾶξιν ταύτην [καὶ κα]τάσχετε . . υφυλ . . .
. . . . ὕπνους (Ἰ)ανικο . . . . ὅτι στο . . διαλ . . .
. . . . ΜЄΡΙΝΗΡ . . . . . ΘΗΤ . . ΜΑΤΟ . .

Vs. 1 initium omisit Lenormant, restitui e titulo praecedente vs. 7 et pap. Par. 2849; vs. 2 φωχιν ἤωυσα semper L.; vs. 5 Ephesia grammata quae sunt non legit L.; vs. 9 Ἡωνίκου L., Ἰανικοῦ subesse intellexit Kuhnert *Feuerzauber, Rhein. Mus.* XLIX p. 38; vs. 11 παμ[φοβε]ρά L., παμ[φόρ]βα conieci coll. pap. Par. 1261. 2743; vs. 13 νεβουτοσυαληθ usque ad Ἑκάτη vs. 14 corrupit L.; vs. 14 Ἑκάτη ἀληθῆ, quid cognominis hic lateat nescio: Ἀλθαία? ἀλήτη?; vs. 26 restituit Kuhnert l. l. p. 37 n. 5, ἐπίλαστα L.; vs. 27 formulam magicam non intellexit L.; vs. 29 πυριπηγα[ζουσα] L., verum suspicatus est Dieterich, pap. Mag. p. 791; vs. 30 μορ . . . . θαρ . . . L.; vs. 36 αὐ]τῶν τε στέλ[λατε L.; vs. 37 παρ[άσχετε· cetera omisit L. — De hoc titulo adeundus Wessely Eph. gr. 244.

Alexandriam postquam pervenimus, reliquas quoque Africanorum diras addamus, quarum maior pars Carthagine reperta in supplemento Corporis inscriptionum latinarum voluminis octavi edita est.

CIL. VIII suppl. n. 12508. Tabella plumbea reperta Carthagine in sepulcro. *Bull. de corr. Hell.* XII p. 297 sqq.: *L'inscription commence à*

un angle de la plaque, en suit les bords, puis se continue en formant des carrés rentrant successivement les uns dans les autres.

Ἐξορκίζω σε, νεκυδαίμων ἄωρε, ὅστις ποτ' οὖν εἶ, κατὰ τῶν κραταιῶν
ὀνομάτων Σαλβαλ Βαθβαλ Αὐθγερωταβαλ Βασυθατεω Ἀ[λεω Σαμα-
βηθωρ κ]αταδήσον τοὺς ἵππους, ὧν τὰ ὀνόματά σοι καὶ τὰς
(....) ἰδαίας ἐν τούτῳ τῷ σκεύει παρακατατίθημ[ι], ῥ[οσέων]· Σιλουανὸν
Σερουᾶτον [Λ]οῦε Ζέφυρον Βλάνδον Ἰωβραῖον Δεί[ο]υιτε Μάριτιμον
Ῥάπιδον Ὀρίεντε Ἀρβοῦστον· τῶν οὐενετιανῶν· Ἡμ[ιόντε] Δίγνον
Ἀντᾶνε Παίζοντε Χρύσασπιν Ἀργοῦτον Δηρειτῶρε
Φρουγίφερον Εὐφράτην Σάν[κ]τον Αἰθίοπι Πραικλᾶρον. Κα-
ταδήσον αὐτοῖς τὸν δρόμον τὴν δύναμιν τὴν ψυχὴν τ-
ὴν ὁρμὴν τὴν ταχύτητα· ἄφελε αὐτῶν τὴν νείκ[ην ἐμπόδισ-
ον αὐτοῖς τοὺς πόδας ἔκκοψον ἐκνεύρισον
αὐτούς, ἵνα μὴ δυνασθῶσιν τῇ αὔριον ἡμέρᾳ ἐν τ-
ῷ ἱπποδρόμῳ μηδὲ τρέχειν μηδὲ περιπατεῖν μηδ-
ὲ νικῆσαι μηδὲ ἐξελθεῖν τοὺς πυλῶνας τῶν ἱπ-
παφίων μήτε προβαίνειν τὴν ἀρίαν μήτε τὸν
σπάτιον· ἀ[λλ]ὰ πεσέτωσαν σὺν τοῖς ἰδίοις ἡνιόχοις
Εὐπρέπητε τὸ[ν] Τελεσφόρου τὸν καὶ Γέντιον καὶ
Φηλεῖκα καὶ Διονύσιον τὸν ἀποδάκνοντα καὶ λα-
μυρόν· ἐπιτάσσουσιν γάρ σοι Ἀμυνκαριντηρε-
χοντεραξανβυαδρυνεφιτινοωιτθεργα-
βηφυρερβηθ· καταδήσον τοὺς ἵππους ὧν τὰ ὀνόμ-
ατά σοι καὶ τὰς ἰδαίας παρακατατίθημ[ι
ἐν τούτῳ τῷ σκεύει, ῥοσί[ω]ν· Σιλουανὸν Σερ-
ουᾶτον [Λ]οῦε Ζέφυρον Βλάνδον Ἰωβραῖ-
ον Δεί[ο]υιτε Μάριτιμον Ῥάπιδον Ὀρίεντε Ἀρβο-
ῦστον καὶ τῶν οὐενετιανῶν· Ἡμι[ό]ν-
τε Δίγνον Ἀντᾶνε Παίζοντε Χρύσασπιν
Ἀργοῦτον Δηρειτῶρε Φρουγίφερον Εὐφ-
ράτην Σάνκτον Αἰθίοπι Πραικλᾶρον. Κατα-
δήσον αὐτοῖς τὸν δρόμον τὴν δύνα-
μιν τὴν ψυχὴν τὴν ὁρμὴν τὴν ταχύτη-
τα. Ἄφελε αὐτῶν τὴν νείκην ἐμπ-
όδισον αὐτοῖς τοὺς πόδας ἔκκοψον ἐ-
κνεύρισον αὐτούς, ἵνα μὴ δυνασθῶ-
σιν τῇ αὔριον ἡμέρᾳ ἐν τῷ ἱπποδρόμ-
ῳ μηδὲ τρέχειν μηδὲ περιπατ-
εῖν μηδὲ νικῆσαι μηδὲ ἐξελ-
θεῖν τοὺς πυλῶνας τῶν ἱππα-
φίων μήτε προβαίνειν τὴν ἀ-
ρίαν μήτε κυκλεῦσαι τοὺς καμ-
πτῆρας· ἀ[λλ]ὰ πεσέτωσαν σὺν
τοῖς ἰδίοις ἡνιόχοις Εὐπρέ-
πητε τὸ[ν] Τελεσφόρου Γέντιον
καὶ Φηλεῖκα καὶ Διονύσιον τὸ-
ν ἀποδάκνοντα καὶ λαμυρόν.
Καταδήσον αὐτοῖς τὰς χεῖ-
ρας ἄφελε αὐτῶν τὴν ν-
είκην τὸν [!] ἀπόβασιν καὶ
τὴν ὅρασιν, ἵνα μὴ δυνασ-
θῶσιν βλέπειν τού-
ς ἰδίους ἀντιπάλους
ἡνιοχοῦντες ἀ[λλ]ὰ
μᾶλλον ἅρπασον αὐ-
τοὺς ἐκ τῶν ἰδίων
ἁρμάτων καὶ στ-
ρέψον ἐπὶ τὴν γ-
ῆν ἵνα πεσέτω-
σαν μόνοι ἐν
παντὶ τόπῳ τοῦ
ἱπποδρόμο-
υ συρόμενοι
μάλιστα δ-
ὲ ἐν τοῖς καμ-
πτῆρσιν
μετὰ βλά-
βης τοῦ
σώματο-
ς σὺν τοῖς ἵππ-
οις οὓς
ἐλαύν-
ου-
σιν.
Ἤδη
τα-
χ]ύ.

Vs. 2 Αὐθ[ι]ερωταβαλ correxerunt ex Αὐθγερωταβαλ collato n. 12510,19; sed et illic Αὐθγερωταβαλ legitur, nec θ ante γ in nomine barbaro mirum est.

CIL. VIII suppl. n. 12509. Tabella plumbea reperta Carthagine in sepulcro, eodem modo scripta quo n. 12508, in medio delineata est imago agitatoris. Eandem sequitur devovendi formulam quam ea quae praecedit lammina.

Ὁρκίζω σε ὅστις ποτ'] οὖν εἶ[ς νεκυ]δαίμων ἄω[ρ]ε κατὰ τῶν [κραταί-
ων ὀν]ομάτων .αυτυδυνατοσπαρακουθανατυγια θεὰ σιωου-
σουηρχικαροφασιτιυηθικατευριτχιαστρουλ.......
......α...ιββο..ρ Ἰάω Ἰεὼ Ὀυψοσπα.. [καταδήσον τοὺς ἵπ-
πους τοῦ π]ρασίνου, ὧν τὰ ὀνόματά σοι παρακατατίθημ[ι Ἀ-
λάρειο]ν Ἄγιλε Πάρδον Πουγιῶνε Δάρδανον [Ε]ὔσταχον Πρετιῶ-
σον Προυινκὸν Νίμβον Μαῦρον Οὐικτῶρε Προυφέκιον [Αἰγύπ-
τιον Οὐετερ[ᾶ]νον. Καταδήσον

Quae sequuntur ad litteram consentiunt cum n. 12508 vs. 8—16 ἡνιόχοις, nisi quod tabella nostra post ἐκνεύρισον vs. 11 addit ἐξάρθρωσον, et post σπάτιον vs. 16 μηδὲ κυκλεῦσαι τοὺς καμπτῆ[ρας.

16 ἡνιόχοις [Γράτῳ
καὶ Φηλεῖκι] καὶ Ναρκίσσῳ· ἐπιτάσσουσιν γάρ σοι Ἀβα....
ναβας καὶ Ἀνγχρεφρενφιφουβω. Καταδήσον τοὺς
ἵππους τοῦ πρασίνου ὧν τὰ ὀνόματά [σοι παρα-
κατατέ]θηκα Ἀ[λ]άρειον

Vs. 20—34 Ναρκίσσῳ repetunt ad verbum vs. 5—17, nisi quod pro τὴν δύναμιν τὴν ψυχὴν τὴν ὁρμὴν τὴν ταχύτητα, ἄφελε αὐτῶν τὴν νείκην, ἐμπόδισον αὐτοῖς τοὺς πόδας legitur vs. 23 [ἄφελε] νείκην ὁρμὴν ψυχὴν ταχύτητα.

34 Καταδήσον αὐτοῖς τὰς χεῖρας ἐ-
ντύ[λι]ξον αὐτῶν τοὺς μάστιγας
εἰς τὰς ἡνίας ἄφελε αὐτῶν τὴ[ν νεί-
κην

Vs. 37—45 καμπτῆρσιν = n. 12508 vs. 48—64; omittit tamen nostra tabula vs. 53 αὐτούς, vs. 58 μόνοι, vs. 61 συρόμενοι.

46 καμπτῆρσιν σὺν τοῖς ἰδίο-
ις ἵπποις μετὰ βλάβης τοῦ
σώματος καὶ σκελῶν
κατάγματος· ἤδη ἤδη [ἤ]δη
ταχὺ ταχὺ ταχέως
καταδήσον καταδήσον
καταδήσον αὐτούς.

CIL. VIII suppl. n. 12510. Tabella plumbea reperta Carthagine in sepulcro, eodem modo et ad eandem formulam scripta atque n. 12508. 12509.

Ὁρκίζω σε ὅσ]τις ποτ' οὖ[ν εἶ] νεκυδαίμων ἄωρε κατὰ τ-
ῶν [ἑ]π[τ]ὰ [σ]υνθρόνων χθ(ο)νίου Βασιλέ(ω)ς Ἀχλαουα Φερφεα Βαφ-
ιαω Βεβαχ Βελβας Ῥατυυ Ὑφθα ἵνα καταδήσῃς
τοὺς ἵππους τοῦ πρασίνου, ὧν τὰ ὀνόματά σοι παρακατατίθημ-
ι] Ἀ[λ]άρειον Ἄγιλε Κουπείδινε Πουγιῶνε Πρετι-
ῶσον Προυινκὸν Δάρδανον [Ε]ὔσταχον Φλόριδον Πάρδον Σερουᾶτ-
ον Φούλγιδον Οὐικτῶρε Πραιφίκιον. Καταδή-
σον αὐτοῖς

Vs. 8—16 = n. 12508 vs. 8—16. Varias notes has lectiones: omisit tabella nostra vs. 9.10 τὴν ὁρμὴν τὴν ταχύτητα, addidit ἐξάρθρωσον vs. 11 post ἐκνεύρισον, scripsit vs. 15 μηδὲ κυκλεῦσαι τοὺς καμπτῆρας pro μήτε τὸν σπάτιον.

16 ἡνιόχοις [Γ]ράτῳ καὶ
Φηλεῖκ[ι] καὶ Ναρκίσσῳ· ὁρκίζω γάρ σε,

δαίμον, κατὰ τῶν ἁγίων ὀνομάτων Σαλβαλ[θ]βαλ Αὐθ-
γεροταβαλ Βασυθατεω Ἀλεω Σαμ[α-
βηθωρ. Κατάδησον τοὺς ἵππους τοῦ πρασίνου ὧ-
ν τὰ ὀνόματά σοι παρακατατίθ(ε)μαι·
Ἀ[λ]άρειον

Vs. 22—39 Ναρκίσσῳ = vs. 7—17. Vs. 26 legitur δρόμον πόδας νίκην ὁρμὴν ταχύτη[τ]α pro αὐτοῖς τὸν δρόμον — τοὺς πόδας vs. 8. 9; vs. 34 ὥστε τὸν σπατίον additur post τὴν ὁρμήν.

Ναρκίσσῳ. Κατάδη-
σον αὐτοῖς τὰς χεῖρας, ἄφελε
αὐτῶν τὴν νίκην

Vs. 40—53 ἱπποδρόμου = n. 12508 vs. 47—60. Omittit tabula nostra vs. 51 μέσοι post πετάσωσιν.

ἱππο-
δρόμου τ-
ῶν τοῖς ἰδίοις ἵππ-
(π)οις μ-
ετὰ βλάβης τοῦ
σώμα-
τος καὶ σκελ-
ῶν κ-
ατάγματος.
Ἤδη
ἤδη ἤδη
ταχὺ τα-
χ[ὺ] ταχέως
Κατάδη[σον κατάδησον κατάδησον.

CIL. VIII suppl. n. 12511. Tabella plumbea reperta Carthagine in cippo sepulcreti. In margine signa mystica.

Σεμεσιλαμ Δαματαμενευς Λενα-
λλελαμ. Λαιλαμ Ἑρμοῦ Βεὴλ Ἰακοὺβ Ἰάω Ἐρβηθ-
ιω Πακερβηθηω Μαλθαβηθαλλαιαν· Καταρῶ· ἐξορκί-
ζω ὑμᾶς κατὰ τῶν μεγάλων ὀνομάτων ἵνα
καταδήσητε πᾶν μέλος καὶ πᾶν νεῦρον Βικτωρικοῦ
ὃ[ν] ἔτεκεν [γ]ῆ μήτηρ παντὸς ἐμψύχο[υ], ἡνιόχου τοῦ
βενέτου καὶ τῶν ἵππων αὐτοῦ, ὧν μέλλ(ε)ι ἐλαύν(ε)ιν, Σεκουν-
δινοῦ Ἰούβενιν καὶ Ἀτβοκᾶτον καὶ Βούβαλον καὶ Βικτωρικοῦ
Πομπηιανοῦ καὶ Βαιανοῦ καὶ Βίκτορο[ς] καὶ Ἐξιμίου κα-
ὶ τῶν Μεσσαλῶν Δομινάτορα καὶ ὅσοι ἐὰν συνζευχθῶ-
σιν αὐτοῖς· κατάδησον αὐτῶν τὰ σκέλη καὶ τὴν ὁρμὴν καὶ
τὸ πήδημα καὶ τὸν δρόμον, ἀμαύρωσον αὐτῶν τὰ
ὄ]μματα, ἵνα μὴ βλέπωσιν, στρέβλωσον αὐτῶν
τὴν ψυχὴν καὶ τὴν καρδίαν, ἵνα μὴ [π]νέωσιν. Ὡς οὗ-
τος ὁ ἀλέκτωρ καταδέδεται τοῖς ποσὶ καὶ ταῖς χερσὶ καὶ τῇ
κεφαλῇ, οὕτως καταδήσατ[ε] τὰ σκέλη καὶ τὰς χ(ε)ῖρας καὶ τὴν
κεφαλὴν καὶ τὴν καρδίαν Βικτωρικοῦ τοῦ ἡνιόχου τοῦ βενέ-
του ἐν τῇ αὔριον ἡμέρᾳ καὶ τοὺς ἵππους, οὓς μέλλ(ε)ι ἐλα-
ύν(ε)ιν, Σεκουνδινοῦ Ἰούβενιν καὶ Ἀτβοκᾶτον καὶ Βού-
βαλον καὶ Λαυρᾶτον καὶ Βικτωρικοῦ Πομπηιανὸν καὶ
Βαιανὸν καὶ Βίκτορα καὶ Ἐξιμίου[ν], καὶ τῶν Μεσσάλης
Δομινᾶτον, καὶ ὅσοι ἐὰν αὐτοῖς συνζευχθῶσιν. [Ἔ]τι
ἐξορκίζω ὑμᾶς κατὰ τοῦ ἐπάν[ω] τοῦ οὐρανοῦ θεοῦ
τοῦ καθημένου ἐπὶ τῶν Χερουβί, ὁ διορίσας τὴν γῆν
καὶ χωρίσας τὴν θάλασσαν, Ἰάω Ἀβριαὼ Ἀρβαθιάω
Σαβαὼ Ἀδωναΐ, ἵνα καταδήσητε Βικτωρικ[ὸ]ν τὸν ἡνί-
οχον τοῦ βενέτου καὶ τοὺς ἵππους οὓς μέλλ(ε)ι ἐλαύν(ε)ιν
Σεκουνδινοῦ Ἰούβενιν καὶ Ἀτουκᾶτον καὶ Βικτωρικοῦ
Πομπηιανὸν καὶ Βαιανὸν καὶ Βίκτορα καὶ Ἐξιμίου
καὶ τῶν Μεσσάλης Δομινᾶτον, ἵνα ἐπὶ νίκην μ[ὴ]
ἐλ[αύνωσι]ν ἐν τῇ αὔριον ἡμέρᾳ ἐν τῷ κίρκῳ. Ἤδη, ἤδη
ταχὺ ταχύ.

Vs. 1 Δαματαμενευς falso scriptum pro Δαμναμενεύς, Πακερβηθηω fortasse pro Πακαρβηθηω; Λενα Delattre *Bull. de corr. Hell.* XII p. 300, ΛΗ ͻΝΝΑ CIL.; vs. 6 Kaibel Epigr. 606, 4: γῆς ἣν πρόσθε γένος μητέρα γαῖαν ἔχω; vs. 24 καθήμενος ἐπὶ τῶν Χερουβί Daniel 3, 55.

Collections du Musée Alaoui I (1890) p. 101 sqq. Tabella plumbea reperta Hadrumeti in necropoli, scripta saeculo tertio p. Chr. n.

HORCIZOSEDAEMONIONPNEVM[A]TOENTHADECIMENONTOONOMATITOAGIOAΩΘ
Ἀβαὼθ τὸν θεὸν τοῦ Ἀβραὰν καὶ τὸν Ἰάω τὸν τοῦ Ἰ(α)άκου Ἰάω
Ἀὼθ Ἀβαὼθ θεὸν τοῦ Ἰσραμα· ἄκουσον τοῦ ὀνόματος ἐντίμου
καὶ φοβεροῦ καὶ μεγάλου, καὶ ἄπελθε πρὸς τὸν Ο[ὐ]ρβανὸν
ὃν ἔτεκεν Οὐρβανά, καὶ ἆξον αὐτὸν πρὸς τὴν
Δομιτιανὰν ἣν ἔτεκεν Κανδίδα ἐρῶντα μαινόμενον ἀγρυπνοῦν-
τα ἐπὶ τῇ φιλίᾳ αὐτῆς καὶ ἐπιθυμίᾳ καὶ δεόμενον αὐτῆς ἐπανελθεῖν
εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ σύμβιο[ν] γενέσθαι. Ὁρκίζω σε τὸν μέγαν θεὸν
τὸν αἰώνιον καὶ ἐπαιώνιο[ν] καὶ παντοκράτορα τὸν ὑπεράνω τῶν
ὑπεράνω θεῶν· ὁρκίζω [σ]ε τὸν κτίσαντα τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν θά-
λασσαν· ὁρκίζω σε τὸν διαχωρίσαντα τοὺς εὐσεβεῖς· ὁρκίζω σε
τὸν διαστήσαντα τὴν ῥάβδον ἐν τῇ θαλάσσῃ, ἀγαγεῖν καὶ ζεῦξαι
τὸν Οὐρβανόν, ὃν ἔτεκεν Οὐρβανά, πρὸς τὴν Δομιτιανάν, ἣν ἔτεκεν
Κανδίδα, ἐρῶντα βασανιζόμενον ἀγρυπνοῦντα ἐπὶ τῇ ἐπιθυμίᾳ αὐ-
τῆς καὶ ἔρωτι, ἵν' αὐτὴν σύμβιον ἀπαγάγῃ εἰς τὴν οἰκίαν ἑαυτοῦ. ὁρκί-
ζω σε τὸν ποιήσαντα τὴν ἡμίονον μὴ τεκεῖν· ὁρκίζω σε τὸν διορίσαν-
τα τὸ φῶς ἀπὸ τοῦ σκότους· ὁρκίζω σε τὸν συντρίβοντα τὰς πέτρας·
ὁρκίζω σε τὸν ἀπορήξαντα τὰ ὄρη· ὁρκίζω σε τὸν συνστρέφοντα τὴν
γῆν ἐ[π]ὶ [τ]ῶν θεμελίων αὐτῆς· ὁρκίζω σε τὸ ἅγιον ὄνομα, ὃ οὐ λέγεται ἐν
τῷ ἀδύτῳ· ὀνομάσω αὐτὸ καὶ οἱ δαίμονες ἐξεγερθῶσιν ἔκθαμβοι καὶ περί-
φοβοι γενόμενοι, ἀγαγεῖν καὶ ζεῦξαι σύμβιον τὸν Οὐρβανόν, ὃν ἔτεκεν
Οὐρβανά, πρὸς τὴν Δομιτιανάν, ἣν ἔτεκεν Κανδίδα, ἐρῶντα καὶ δεόμε-
νον αὐτῆς· ἤδη, ταχύ. Ὁρκίζω σε τὸν φωστῆρα καὶ ἄστρα ἐν οὐρανῷ ποιή-
σαντα διὰ φωνῆς προστάγματος, ὥστε φαίνειν πᾶσιν ἀνθρώποις·
ὁρκίζω σε τὸν συνσείσαντα πᾶσαν τὴν οἰκουμένην καὶ τὰ ὄρη
ἐκτραχηλίζοντα καὶ ἐκβράζοντα, τὸν ποιοῦντα ἔκτρομον τὴν γῆ-
ν ἅπασ(αν καὶ) καινίζοντα πάντας τοὺς κατοικοῦντας· ὁρκίζω σε τὸν ποιή-
σαντα σημεῖα ἐν οὐρανῷ κ[αὶ] ἐπὶ γῆς καὶ θαλάσσης, ἀγαγεῖν καὶ ζεῦξαι
σύμβιον τὸν Οὐρβανόν, ὃν ἔτεκεν Οὐρβανά, πρὸς τὴν Δομιτιαν[ά]ν, ἣν
ἔτεκεν Κανδίδα, ἐρῶντα αὐτῆς καὶ ἀγρυπνοῦντα ἐπὶ τῇ ἐπιθυμίᾳ αὐ-
τῆς, δεόμενον αὐτῆς καὶ ἐρωτῶντα αὐτήν ἵνα ἐπανέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν
αὐτοῦ σύμβιος γενομένη· ὁρκίζω σε τὸν θεὸν τὸν μέγαν τὸν αἰώ-
νιον καὶ παντοκράτορα, ὃν φοβεῖται ὄρη καὶ νάπαι καθ' ὅλην τὴν οἰ-
κουμένην, δι' ὃν ὁ λέων ἀφίησιν τὸ ἅρπαγμα καὶ τὰ ὄρη τρέμει

καὶ [ἡ γῆ] καὶ ἡ θάλαττα ἕκαστον ἀλλάσσεται ὃν ἔχει φόβον τοῦ Κυρίου α[ἰω][νίου] ἀθανάτου παντεφόπτου μισοπονήρου ἐπισταμένου τὰ γ[ινόμ]ενα ἀγαθὰ καὶ κακὰ καὶ κατὰ θάλατταν καὶ ποταμοὺς κα[ὶ] τὰ ὄρη καὶ [τὴν] γῆ[ν], Ἀὼθ Ἀβαὼθ τὸν θεὸν τοῦ Ἀβραὰν καὶ τὸν Ἰαὼ τὸν τοῦ Ἰ(σ)ακοῦ Ἰαὼ Ἀὼθ Ἀβαὼθ θεὸν τοῦ Ἰσραμα· ἄξον, ζεῦξον τὸν Οὐρβανόν, ὃν ἔτεκεν Οὐρβανά, πρὸς τὴν Δομιτιανάν, ἣν ἔτεκεν Κανδίδα, ἐρῶντα μαινόμενον βασανιζόμενον ἐπὶ τῇ φιλίᾳ καὶ ἔρωτι καὶ ἐπιθυμίᾳ τῆς Δομιτιανῆς, ἣν ἔτεκεν Κανδίδα, ζεῦξον αὐτοὺς γάμῳ καὶ ἔρωτι συμβιοῦντας ὅλῳ τῷ τῆς ζωῆς αὐτῶν χρόνῳ· ποίησον αὐτὸν ὡς δοῦλον αὐτῇ ἐρῶντα ὑποτετάχθαι, μηδεμίαν ἄλλην γυναῖκα μήτε παρθένον ἐπιθυμοῦντα, μόνην δὲ τὴν Δομιτια[νάν], ἣν ἔτεκεν Κανδίδα, σύμβιον ἔχειν ὅλῳ τῷ τῆς ζωῆς αὐτῶν [χ]ρόνῳ. Ἤδη ἤδη ταχὺ ταχύ.

Nonnulla aliter legi atque Maspero editor; secundum ectypum dedi vs. 6 Δομιτιανὴν [-νάν M.]; vs. 15 ἵν' αὐτὸν [ἵνα αὐτὴν M.]; vs. 18 συστρέφοντα [συστρ. M.]; vs. 33 ὃν [οὗ M.]; vs. 44 ἄλλην [μήτε M.]; vs. 4—5 et 25 ipsius tituli verborum ordo turbatus est. — Scripserunt de hac tabella Zingerle *Philol.* LIII 1894 p. 344, Deissmann *Bibelstudien* initio.

Atque hactenus Graecorum dirae in Africa[1]) repertae. Una adhuc restat amplior collectio tabellarum plumbearum devotionibus conscriptarum, quae sunt repertae Curii prope Paphum Cypro in insula: tertio fere p. Chr. n. saeculo sunt exaratae, edidit eas Miss Macdonald (*Inscriptions relating to sorcery in Cyprus, Proceedings of the society of biblical archaeology* 1890 p. 160 sqq.).

Proceedings p. 174 n. I.

Δ(αί)μονες] οἱ κατὰ γῆν κ(αὶ) δ(αί)μονες οἵ]τινές ἐστε] κ(αὶ) πατέρες πατέρων κ(αὶ) μητέρε[ς ἀντίν(ε)ιρ(ο)(ι) οἱ κ(αὶ) οἵτινες ἐνθάδε κ(ε)ῖσθε κ(αὶ) οἵτινες [ἐνθάδε καθ(ῆ)σ]θε θυμὸν ἀπὸ καρδίας πολυκηδέα [προσθέ λαβ]όντες· παραλάβετε τοῦ Ἀρίστωνος τὸν θυμὸν τ[ὸν πρὸς ἐμὲ ἔχ(ε)ι τὸν Σ(ω)τηριανὸν τὸν κ(αὶ) Λίμβαρον κ(αὶ) τὴν ὀργ]ὴν κ(αὶ) ἀφέλεσθε αὐτοῦ τὴν δύναμιν κ(αὶ) τὴν ἀλκὴν κ(αὶ) ποιή]σετε αὐτὸν ψυχρὸν κ(αὶ) ἄφωνον κ(αὶ) ἀπνεύμονον· ψυχρὸν εἰς ἐμὲ τὸν Σ(ω)τηριανὸν τὸν κ(αὶ) Λίμβαρον· ὁρκί(ζ)ζω ὑμᾶς κατὰ τῶν μεγάλων θεῶν Μασκελλι Μασκελλω Φ[νου-κενταβαω ...]ον ρησιχθων ιππο[χθων πυριπηγανυξ ... βα-ζων] θ(ε)ὲ αθχμαοδοιραδαρ ακου φαυτ ακου ραδαρ ακουεττε αλαρ]ουαχραμαλαρμαραμαφθη τιτοχαρ αδωναι χθ[ὲν χο]υχμαθερφετθερμουματμαραταμεχουχμασαφιλα[... κα-χθ]όνιοι θεοὶ παραλάβετε τοῦ Ἀρίστωνος κ(αὶ) τὸν υἱὸν Ἀ[ρίστωνα τὸν θυμὸν κ(αὶ) τὴν ὀργὴν τὴν εἰς ἐμὲ ἔχ(ε)ι τὸν Σ(ω)τηριανὸ]ν τὸν κ(αὶ) Λίμβαρον κ(αὶ) παράδοτε τῷ κατ' Ἄ(ι)δη θυρουρῷ Μ]αθυρσιφραμενος κ(αὶ) τὸν ἐπὶ τοῦ πυλῶνος τοῦ Ἄ(ι)]δου κ](αὶ) τῶν κλήθρων τοῦ οὐρανοῦ τεταγμένον Στερξερξ ηρηξα ρη]σέχθων αρδιμαχθουρ ηριττευ λαμπαδευ στεναχτα θά]ψατε τὸν προγεγραμμένον ἐπὶ τοῦδε τοῦ φιματικοῦ κ]αταθέματος. ἐνο]ρκίζω ὑμᾶν τὸν βασιλέα τῶν κωφῶν δ(αι)μόνων· ἀ[κούσατε τοῦ μεγάλου ὀνόματος· ἐπιτάσσ(ε)ι γὰρ ὑμῖν ὁ μέγας Σ]ιτοχαρ ὁ ἐξάγων τοῦ Ἄ(ι)δους τὰς πύλας, κ(αὶ) καταδ]ήσατε τοῦ ἀντιδίκου μου τοῦ Ἀρίσ(τ)ωνος κ(αὶ) κατακοιμίσ]ατε τὴν γλῶσσαν τὸν θυμὸν τὴν ὀργὴν τὴν εἰς ἐμὲ ἔχ(ε)ι τὸν Σ](ω)τηριανὸν τὸν κ(αὶ) Λίμβαρον ὁ Ἀρίστων, (ε)ἵνα μὴ δύνητ(αι) μοι μηδενὶ] πράγματι ἐναντιωθῆν(αι). ὁρκί(ζ)ζω ὑμᾶ(ς) δ(αί)μονες πολυάνδριοι κ(αὶ) βιαιοθάνατοι κ(αὶ) ἄωροι κ(αὶ) ἄποροι ταφῆς κατὰ τῆς ἐνσι]χθόνος τῆς κατανεικαίας μελιούχου τὰ μέλη κ(αὶ) αὐτὸν μελιοῦχον, ἐν]ορκί(ζ)ζω ὑμᾶς (ς) κατὰ τοῦ Αχραμαχαμαρι ὅστις ἐστὶν μόνος ἐπίγ(ε)ι[ος θεὸ]ς Οτους σεσηρφαφιρις σουτριατι ποιήσατε τὰ ἐγγεγραμμ[ένα τύ]πῳδε πανδάμωτε κ(αὶ) χθόνιοι θεοὶ κ(αὶ) Ἑκάτη χθονία κ(αὶ) Ἑρμῆ χ[θόνιε κ](αὶ) Πλούτων κ(αὶ) Ἐρινύες ὑποχθόνιοι κ(αὶ) ὑμ(ε)ῖς οἱ ὧδ(ε) κάτω κ(ε)ίμ[ενοι ἄ]ωροι κ(αὶ) ἀνώνυμοι Ευμαζων παραλάβετε τὰς φωνὰς το(ῦ) Ἀρίσ[τωνος τοῦ πρὸς ἐμὲ τὸν Σ(ω)τηριανὸν τὸν κ(αὶ) Λίμβαρον Μασκ[ελχ]ω· τὴν παραθήκην ὑμῖν πα(ρα)τίθομεν φιματικὴν τοῦ Ἀρίσ(τ)ω[νος κ(αὶ) ἀνάδοτε αὐτοῦ τὸ ὄνομα τοῖς χθονίοις θεοῖς Αλλα αλμε[ω καὶ λαλα θανάτῳ τῷ τριχαίνῃ Κούρῃ· οὗτοί μοι πάντες τελ(ε)ιώσο]υσιν κ(αὶ) φιμώσουσιν τὸν ἀντίδικον ἐμοῦ τοῦ Σ(ω)τηρια[νοῦ τοῦ κ(αὶ) Λιμβάρου τὸν Ἀρίσ(τ)ωναν· ἔγ(ε)ιρον δέ μοι κ(αὶ) σὺ ὁ ἔχων τὸ [ὑπόγ(ε)ιον βα]σιλειόν τε πασῶν τῶν Ἐρινύων· ὁρκί(ζ)ζω ὑμᾶς κατὰ τῶν ἐ[ν Ἄ(ι)δ(η) θεῶν Ουχιτου τὴν τά(φ)ιαν δέσ(ε)ιραν Αιθιμαος τικαι]ωιγοκκωφρι ὁ ἐν τῷ οὐρανῷ ἔχων τὸ (αἰ)θέριον βασίλ[(ε)ιον Μιχ]θιλαμψ ἐν οὐρανῷ Ἰαὼ κ(αὶ) τὸν ὑπὸ γῆν Σαβληνα Ἰα[ω Σα]βλαιφ[λ]αμβηνθωνατοπουταρ· ὁρκί(ζ)ζω σε βαθ[υμα χθ]ιαρμακαρβραμθανακαμαμαβαιθενυκρα· [ἐξορκί(ζ)ζω ὑμ]ᾶς το[ὺς ἀπὸ Κ]ρόνου ἐπιθέν[τας θεοὺς] Αθλαιαθαναιβα σ]ιτοπ[ετρον] παραλάβετε τὸ[ν ἀντίδικον ἐμοῦ τοῦ Σ(ω)τηριανοῦ τοῦ] κ(αὶ) Λιμβάρου τὸν Ἀ[ρί]στωνα Ω[νιαυτεχερεχερβεβαλλοταλακα]μνθη κ(αὶ) σὺ ἡ τὰς [κλ(ε)ῖ]δας το[ῦ Ἄ(ι)δους κατέχουσα ἐπτέχθων· συνέπ]ελ(θ)έ μοι κ(αὶ) σὺ Ἀτμαστρι[ς ... κατὰ θεῶν τῶν ἔρωτι ἀνα]θημα Μασουμαστου .... ν παρατεθ(ε)ιμέ[νο .... σπεθηθηχοι .... φιμ[ώ(σ)]ουσιν ....

Supplementa sumpta sunt e reliquis tabellis, quae ad eandem formulam conscriptae sunt. Vs. 54 fortasse τῶν κάτω θεῶν.

Proceedings p. 175 n. II.

Fragmentum similis tabellae, ab ignoto quodam contra Aphrodisium et Nestorium (Ἀφροδίσιον κὲ Νέστορον) scriptae incipit a τῇ τριχα]ίνῃ Κούρῃ (= I, 41) et pergit, ad litteram cum devotione quae antecedit consentiens, usque ad ἐπτέχθων (= I, 54); tum legi potest:

.... ου καταθέ[ματος .... της(ε)ῖτε τε ....

Proceedings p. 176 n. III.

Devovetur Z....ν τοῦ Καλοκαίρου, nomen devoventis excidit. Restant versus unus et triginta, incipit devotio ab ἀφέλε]σθε [αὐτοῦ] τὴν ὀργ]ὴν (= I, 7), et procedit usque ad παραλάβετε τὸν] ἀντί[δικο]ν ἐ]μοῦ (= I, 51).

Proceedings p. 176 n. IV.

Δ(αί)μονες οἱ κ]ατὰ (..) γῆν κ(αὶ) δ(αί)μονες οἵτινές [ἐσ]τε κ(αὶ) πατέρες πατέ]ρων κ(αὶ) μητέρες ἀντίν(ε)ιρ(ο)οι ἄνδρες [ἤτε γύναι δ(αί)μο]νες (οἵ)τινές ἐστε κ(αὶ) οἵτινες ἐνθά[δε κ(ε)ῖσθε, βίον λιπόντες πολυκηδ]έα, βιοθάνατοι εἴτε ξένοι (ε)ἴτε ἐντόπιοι (ε)ἴ]τε ἄωροι (ε)ἴτε ἄποροι ταφῆς] (ε)ἴτε ἀπὸ τῆς ἀκρ(ε)ίας τῶν ἄστρων φέρεσθε εἴτε [ἐν ἀέρι πε]ρ πλα(ν)ζεσθε κ(αὶ) σὺ ὁ ὧδε κάτω κ(ε)ίμενος παρα[λάβετε τὰς φωνὰς τῶν ἀντιδίκων ἐμοῦ τοῦ Ἀλεξάνδρου το[ῦ κ(αὶ) Μακεδ]ονίου οὗ ἔτεκεν ἡ Ματτιδία τὸν Θεόδωρον το ... .. Τίμωναν τὸν ἔ(σ)τεκεν Μαρκία Νιτου .... μασκελλιμαξαμαξυιτκοπτ .... αυνουμαρακανωπαλαφθηλαριαρ(ρη?) .... δέσποτα τῶν ὑπὸ χθόνα δ(αι)μόνων ... . κ(αὶ) δὸς φιμὸν τῷ Θεοδώρῳ τῷ ἡγε[μόνι .. τῆς Κ]ύπρου κ(αὶ) Τίμ(ω)νι, ἵνα μὴ δύ[ναντ(αι) μηδενὶ πράγματι] ἐναντιωθῆ[ν](αι) τῷ Ἀλεξάνδρῳ ..... τῷ κ(αὶ) Μακεδονίῳ· ἀλλὰ ὡς [ὑμ(ε)ῖ]ς ἄταφοι κ(αὶ) ἄφω-

[1]) Asianarum restat una in Chersoneso Taurica reperta et publici iuris facta *Compte-rendu, Petersburg* 1868 p. 122, in qua devoveri videntur Βίτταλις Βαιδιν Ζωγίνας· τούτων τὴν ἐργασίαν εἰς

νοι κ(αὶ) ἄλαλοι κ(αὶ) ἀγλωσσοι ο(ὕ)τω . . . .
. κ(αὶ) ἀντίδικοι ἔτωσαν ἄλαλοι ἄφωνοι [ἀγλωσσοι·
Θεόδωρος ὁ [ἡγεμ]ὼν κ(αὶ) [Τίμων . . . .
. . ον ἅπαν . . . .

Vs. 6 γλωσσοί με ἔδε κείμενον Kaibel Epigr. 245; vs. 17 ο(ὕ)τω] οκτω Miss Macdonald.

Proceedings p. 177 n. V.

Devotio ad eandem formulam conscripta ad quam n. I, initio integra, in fine mutila, desinit vs. 41 in verbo κατ[ακαστατο (= I, 55). Devovet Alexander, qui et Macedonius, Theodorum inimicum, ut in n. IV.

Proceedings p. 179 n. VI.

. . . νασς . . . .
. . . χθονδο . . . .
. . . ιοονδευραλα . . τι . . . .
. . . λευραχγιαρμαραι . . . .
. . . ων φαγων ιαξων ια[ξα . . .
ευαι]αξων ιδανια ιδανια χθὼν παρα[λαβε
. . . Ἀλέξ]ανδρον τὸν κα[λ]ούμενον Λουπκὸν κα . . T . .
. . . κ(αὶ) Εὐμένη καὶ Μακάριν καὶ Δημοκράτην καὶ Μαρ[κον
ω Μακεδόνω
κ(αὶ) Μητ]ρόδωρον Ἀπβολω τὸν τραπεζίτην· ὡς ὑμ(ε)ῖς . . εν . . . .
. . . ἄταφοι ἄφωνοι οὕτως καὶ ὁ Ἀλέξανδρος ὁ ἐπικ[αλούμενος Λοῦπ-
κο]ν καὶ [Τίμ]ων καὶ Φιλόδημος καὶ Εὐμένης καὶ Μακάριος καὶ Δημ[οκρά-
τη]ς καὶ Μητρόδωρος ὁ ἐπικαλούμενος Ἀπβολας τραπεζίτης . . . . . .
. . . τοὺ[ς κα]ταχθονίους . . ω . μαγχιαιαχγαφυλ . . . . .
. . . . ν . . τοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ καλ[ουμένου Λοῦπ-
κου . . . . .]νυ καὶ Φιλοδήμου καὶ Εὐμένη καὶ Μακαρίου . . . . .
. . . . . . καὶ Μητροδώρου ἐπικαλουμένου Ἀπβολίου τραπεζ[ίτου . . .
. . . . . . π[ελωνάνδριοι πεπελακιτμίνοι κ(αὶ) ετ . τ . . . . .
. . . . ἄπο]ροι τῆς ἱερᾶς ταφῆς ὁρκ[ί(ζ)ω ὑμᾶς δ[(αί)μονες κατὰ τῆς
ἐπιταχθοντος τῆς κατακ]ακαστευόντος τὰ κολούκου ακ[λα κ(αὶ) αὐτὸν κολεοῦκου
. . . . εως τὸν Ἀλέξανδρον τὸν καλούμεν[ον Λοῦπκον . . .
. . . . ον Εὐμένη [Μακ]άριν Δημοκράτην . . . .
Μητρόδωρον Ἀπ]βολω(ν) τραπε[ζίτην . . .] ιαστεμ[αχχα . .
. . . . τὴν παραθ]ήκην σοι παρα[τίθομεν φυ[λακτικ]ὸν . . . .
. . . . τοῖς] καταχθονί[οις θεοῖς . . .] αλα αικ καὶ αλκιυ
. . . . τετουλοχγ . . . . . . [ε]ξαπχγιαλ κα . . . .
. . . . γεσπεριουθ . . [Ἀλ]έξανδρος ὁ καλού[μενος Λοῦπ-
κου . . . ὑ]μᾶς ἐξορκί(ζ)ω . . . αἴγων τῶν . . . . . .
. . . ακιααχθονβαλακιοχθονβ . . . . ?
τελ(ε)ιώσατε] καὶ φιμώσατε τοὺς ἀντιδίκους [ἐμοῦ Ἀλεξάνδρου τὸν
καλούμενον Λοῦπ[κον κ(αὶ) Τίμωνα κ(αὶ) Νεκο . . κ(αὶ) Φιλ[όδημον
. . . . Μάρκον καὶ Διοφάνην κ[(αὶ)] . . . T . . . . .
. . . . M]ακεδονίῳ τοὺς ἀντιδ[ίκους . . . .
. . . . χθ]ονίου θεοῦ τὸν βασιλέα . . . .
. . . . ατε καὶ καταφράξατε . . . .
. . . . ων θυμωστας . . . .
. . . . NTIOVT . . . .
. . . . ININ . . . .

Proceedings p. 180 n. VII.

Devotio consentiens cum n. I, viginti quattuor versuum, ab initio servata usque ad μ[όνος ἐπήκοος θεός (= I, 33). Devovet Artemidorus Aphrodisianum.

Proceedings p. 180 n. VIII.

Devotio vulgarem in modum conscripta. Incipit ο[ἵτινες ἐνθάδε κ(ε)ῖσθε (= I, 3), desinit τοῦ Ἅι[δους κατέχοντα ἐπιχθων (= I, 54), versuum triginta sex. Sozomenum devovet Eutyches. Vs. 17 post μηδενὶ πράγματι ἐναντιωθῆναι addit περὶ τὰ θρέμματα, ἀλλὰ δὸς αὐτῷ α . ρων αὐτοῦ.

Proceedings p. 182 n. IX.

Tabula eiusdem generis. Prima verba sunt ἐ]νθάδε κ(ε)ῖσθε (= I, 3), extrema τ]ῶν ἀ[ντιδίκων ἐμοῦ (= I, 51), versus sunt unus et quadraginta. Craterus a Callia devovetur.

Proceedings p. 183 n. X.

Eadem leguntur quae in n. I, inde ab initio usque ad vs. 38 κατέχοντα [ἐπιχθων (= I, 54). Serapiada Marionem inferis mandat.

Proceedings p. 185 n. XI.

Tabula in omnibus fere cum n. I congruens. Initium integrum, pro λαβόντες vs. 3 scriptum est λαβόντες λιπόντες. Nomina devorentis et devotorum alphabeto ut videtur epichorico sunt scripta; magica verba paullo discrepant a solitis. Post vs. 39 κ(ατ]έχοντα ἐπιχθων (= I, 54) sequitur:

. . . . τὸν ἐπὶ τοῦ θυ . . . . . . ραθατατω
. . . . . . τετοχθω . . . . τηρ(ε)ῖτε τὸν
. . . . 999

Proceedings p. 186 n. XII et XIII.

Consentit haec tabula cum reliquis, incipit ἀντ]αι(ε)ίρ(ι)οι (= I, 2), desinit fragmentum prius (XII, 21):

πράγματι ἐναντιωθ[ῆναι . . . .

et primae alterius litterae sunt (XIII, 1):

. . . ν . . . . οι . . . . . .

quae sic concilies:

πράγματι ἐναντιωθ[ῆναι· ὁρκί(ζ)ω ὑμᾶς δ(αί)μονες πολυά]ν[δριοι κ(αὶ) βιοθάνατοι κ(αὶ) ἄωρ]οι [κ(αὶ) ἄποροι ταφῆς

ita ut una existat devotio. Nomina in utraque parte extantia eadem sunt: devovet Zoilus Soteriam Tryphonem Demetrium Demetriam. Desinunt litterae vs. 40 (= XIII, 19) κιαντεχερ (= I, 52).

Proceedings p. 187 n. XIV.

Initium devotionis in reliquarum similitudinem confectae, desinit vs. 20 τὴν] ὀργὴν τὴν εἰς [ἐμὲ ἔχη (= I, 17). Nomina incerta sunt.

Proceedings p. 187 n. XV.

Defixio quae una cum ceteris faciat. Irene Aristo Timo devovent Onasam et Demetrium. Duo sunt fragmenta, alterum finitur vs. 29:

Εἰρήνες κ(αὶ) Ἀρίστωνος . . . . ον Ὀνασ . . . .

alterum incipit

. . . . καὶ Τίμων . . . .

unde apparet ita esse legendum:

I I
Εἰρήνες κ(αὶ) Ἀρίστωνος | και Τίμω[ος τ]ὸν Ὀνασ[ᾶν κ(αὶ) Δημήτριον
II II

Finiuntur hae dirae litteris . . . οθυθ . . . vs. 38, cf. I, 57.

Proceedings p. 189 n. XVI.

Picta est in margine figura avis, quem gallum esse suspicor: cf. CIL. VIII suppl. n. 12511, 15.

ιακια . . . .
θαλκι . . . .
κουΨιοΨ . . . .
πεύσατε ιατη[τὸν . . . .
το ιδιαραρ κελλωα . . . .
ια . . . . ιαη προππα . .
ιαλη . τιόε πρὸς . . . .
φυναιν . . . .
φιλια . . . .

Proceedings p. 189 n. XVII.

Dirae sunt, quae a norma n. I non abhorrent. Initium mutilum, prima quae legi possunt verba sunt: ἀφίλε[τ]θε αὐτῷ[ν (= I, 7); devovet Mario Euanthium et Demetrium. Vs. 35 extrema leguntur: τοὺς ἀντιδίκους ἐ]μοῦ (= I, 51), accedit fragmentum octo versuum, e quo nihil elicere potui.

Vidimus in his omnibus, non iam puram Graecorum religionem, sed barbarorum opinionibus infectam nobis ante oculos versari; quod imprimis tabella illa Megarensi illustratur, ubi terra et Hecata implorantur, sed additis Ephesiis litteris et, ut ipsa afferam lamminae verba, λόγοις Ἐφεσίοις[1]) ἐγκάτωμαί τε ἀβραϊκοῖς. Quarum, quae Ephesium tenent cognomen, litterarum qualis fuerit natura, difficilior quaestio est; noverunt eas primi comoediarum scriptores, velut Anaxilas (fragm. 18), Menander (fragm. 371: Ἐφέσια τοῖς γαμοῦσιν οὗτος περιπατεῖ | λέγων ἀλεξιφάρμακα). Fuerunt autem, ut Pausanias nobis tradidit lexicographus[2]), Ephesia grammata voces φωνὰς ἐμπεριέχοντα τινῶν ἀλεξίκακον, ἅς καὶ Κροῖσον ἐπὶ πυρᾶς εἰπεῖν, καὶ ὅτι ἀσαφῶς καὶ αἰνιγματωδῶς δοκεῖ ἐπὶ ποδῶν καὶ ζώνης καὶ στεφάνης ἐπιγεγράφθαι τῆς Ἀρτέμιδος τὰ τοιαῦτα γράμματα. Derivat igitur Pausanias nomen a litteris imagini Dianae Ephesiae inscriptis, alii, quod Eustathius nobis narrat l. l., Ephesium quendam luctatorem sibi talibus litteris victoriam procurasse tradiderunt, ubi utrum is illas ex imagine Dianae descripserit an ipse invenerit, non liquet. Exemplum, quod Hesychius affert talium litterarum magicarum, est ἄσκι κατάσκι λὶξ τετρὰξ δαμναμενεύς, quod in se duo illa genera Ephesiorum grammatum continet, quae discernere iam debebimus: partim enim litterae sunt, sine ullo sensu ita compositae, ut barbari verbi effigiem praestent, partim autem sensus aliquis subesse potest, cum verbum ex elementis compositum sit, quae aut Graeca aut Syra aut Punica aut Iudaica aut Aegyptiaca lingua suum sensum habeant: prioris generis est λὶξ, alterius δαμναμενεύς, ubi de δαμνάω et μένος cogitare possumus, quodque nomen unius ex Idaeis Dactylis fuisse scimus[3]), atque omnino hoc alterum genus non ita adhibetur, ut verba efficiat, per se quae ἀλεξίκακα sint, quam ut ὄνομα αὐθεντικόν h. e. magicum dei alicuius significet. Huius rei unum adhuc afferam exemplum: σεμεσιλαμψ saepius notatum non dubito, quin derivandum sit ab Hebraeorum שֶׁמֶשׁ et Graecorum λάμπειν, ita ut verti possit 'Sol lucide'. Neque tamen infitiabor, interdum etiam haec deorum cognomina ex arbitrio confecta esse ad syllabarum sonum, non ad verborum significationem: eius modi simplicissimae sunt illae litterarum vocalium compositiones et permutationes, quae Gnosticis imprimis placebant[4]); etiam quomodo ἀβρασαξ illud ortum sit, satis planum est. In reliquis vero ita compositis, ut sensu careant, sensum quaerere superfluum est, quare tali inquisitione omnino supersedi; neque in alterum genus, cognomina deorum ex barbarorum linguis petita, accuratius inquisivi: qui hoc voluerit, eum Asiae Africaeque omnibus fere linguis instructum esse necesse est; lectorem ad nonnulla eius generis conamina relegasse sufficiet[5]). Quae cum ita essent, ea, quae de Ephesiis grammatis[6]) dicenda habebam, ita institui, ut in appendice huic praefationi addita illa secundum ordinem, quo in tabellis occurrunt, describerem et adnotarem, si ad similia essent releganda aut de natura eorum aliquid addi posset.

Neque vero nimis multum est, quod ex Ephesiorum grammatum consideratione de natura deorum ad explendas diras invocatorum discimus. Nota nobis fiunt nomina arcana Graecorum deorum Mercurii Plutonis Proserpinae Terrae Hecatae; Μασκελλι μασκελλω plerumque referuntur ad Necessitatem deam inde a veterum Orphicorum temporibus diligenter cultam[7]); quae in tabellis Megarensibus reperiuntur Ephesiae litterae — an hae eaedem sunt atque Hecatica verba? — non omnes aliunde sunt notae neque omnino eas intellexi. Miro modo Althaea iuxta Proserpinam et Hecatam commemoratur: quomodo ea in tale consortium pervenerit, fortasse eo explicatur, quod illa cum Meleagri mortem cuperet, Eumenides invocavit (Ov. Met. VIII, 481: *Poenarum deae triplices furialibus Eumenides sacris vultus advertite vestros*; Diod. IV, 34, 5: Ἀλθαία ... ἀρὰς ἔθετο, καθ' ἃς ἠξίωσεν ἀποθανεῖν Μελέαγρον; Paus. X, 31, 3: Οὐκέτι μὲν ἔτυχεν εὐχωλῆς, ὡς ἡ Ἐρινὺς καταρῶν ἀκούσαι τῶν Ἀλθαίας), quae illam extemplo audierunt; quare in diris suo iure nominari visa est. Neque quod paullo post legitur ἀκρουροβόρη satis planum est. Ὁ οὐροβόρος δράκων signum mysticum est Pap. CXXI, 597, quod explicatur a Ioanne Lydo de mens. III, 3 tamquam anni symbolum, incisum pyramidibus sub specie serpentis, qui caudam suam mordet. Anni symbola etiam Lunae convenire patet; fortasse ἀκρουροβόρη serpens est, qui novissimam caudam ore attingit. Ceterum in parte posteriore restare disiecta membra poetae Orphici patet; fragmenta sunt hymni in Dianam illorum, qui nobis servati sunt, simillimi. Κυανόπεπλε e. g. audit Latona h. Orph. XXXV, 1. Restituere autem huius hymni et verborum et versuum formam difficillimum erit. Ceterum monere hoc loco liceat, non semper eadem Ephesia grammata referri ad eundem deum, cuius rei unum exemplum sufficiet: ναβουτασουαληθ in tabella Alexandrina ad Hecatam refertur et in pap. Lugd. J 383 quam infra videbis ad Typhonem. In Cypriis tabellis, qui magni momenti sunt ianitores Orci, certo definiri non possunt: nam et ipse Hades πυλάρτης est (Il. VIII, 367; Od. XI, 277), qui clavos gerit (Paus. V, 20, 3), et in pap. Par. 1464 invocantur Aeacus et Anubis: Αἰακὲ πυλωρὲ κλείθρων τῶν ἀιδίων, θᾶττον ἄνοιξον κλειδοῦχέ τε Ἄνουβι φύλαξ, inter quos eligere possumus ad explicandam invocationem illam bis variatam (n. I, 18, 26); quae invocatur n. I, 53 ἡ τὰς κλεῖδας τοῦ Ἅιδου κατέχουσα ῥηξίχθων Hecata est, cui nomen ῥηξίχθων convenit quaeque κληδοῦχος ἄνασσα audit (h. Orph. I, 7). — N. I, 33 terrestrem deum esse Osiridem cognomina eius demonstrant. N. I, 50 οἱ ἀπὸ Κρόνου ἐκτεθέντες θεοί Graecorum numina sunt a Saturno genita et, ut Minucius Felix c. 57 tradit, ab illo exposita, ne patri regnum adimerent. Constat autem ex iis, quae attulimus, quamvis auctus sit apparatus deorum et interdum totus divinae farraginis Acheron in unum adversarium moveatur, in ipso usu inimicorum per tabellas plumbeas devovendorum nihil mutatum esse. Sic et numina infernalia tantum paucis exceptis (n. I, 46 invocatur Ἰάω ut caelestis deus, sed confestim eum et infernalem esse additur) auxilio vocantur.

Sed praeter hos Graecorum deos, quos additis illis Ephesiis cognominibus barbaram quandam suscepisse speciem patet, magnam partem occupaverunt daemones, quos interdum ab Atticis hominibus invocatos esse iam supra vidimus, sed tam raro, ut id, quod Graecorum religionem fuisse scimus, confirmari iis videamus, quae exhibent lamminae: antiquissimo tempore δαίμονας diis pares fuisse, deinde delapsos esse illos ad locum inter deos et homines medium, ut apud Platonem, tum eos praecipue comparatos esse cum animis mortuorum, ut apud Lucianum, cuius rei vestigia tamen iam apud tragicos poëtas occurrunt[1]). His respondet, quod in titulis Atticis fere nusquam praeter deos invocantur daemones; in tabella n. 102 coactus eram, si quem sensum e litteris traditis elicere vellem, ut ΑΙΜΩΝ et ΑΙΜΟΝΙΣ mutarem in Δαίμων et Δαίμοσι; n. 99 invocantur Γῆ χθονία et Δαίμων χθόνιος et χθόνιοι πάντες, ubi Δαίμων χθόνιος aperte idem est, qui Θεὸς χθόνιος i. e. Hades, cum animae defunctorum χθόνιοι quidem sint, careant autem epitheto δαίμονες. N. 102 Δαίμων eodem modo ad Plutonem referendum esse puto; quod n. 102 a 2 legitur Φερσεφόνῃ καὶ δαίμοσιν vertendum est 'Proserpinae et numinibus, quae una sunt cum Proserpina'.

Longe alia vero ea est superstitio, quae nobis in tabellis recentioris aetatis obviam fit, ubi magica praecepta et syncretismus, quem vocamus, et gnosis, quae dicitur, variam protulerunt multitudinem notionum mixtarum turbatarumque, ita ut religio quaedam evaserit multis coloribus varia, neque nos hodie unde singuli colores sumpti sint certo dicere possimus, utrum eorum origo fuerit Graeca Pythagorea Orphica Aegyptiaca Iudaica Gnostica: quare in iis, quae sequuntur, nihil dicendum mihi proposui nisi necessarium quod esset, me in his difficilioribus religionum historiae quaestionibus affatim rudem esse ratus neque ignorans, alios prompta habere, quae de his rebus edant. Itaque, ubi daemones in censum vocantur, ad explicandum locum plerumque sufficiet attulisse

---

[1]) Quod verbum adiectivum nobis in mentem revocat τὴν Ἑκάτην δαίτειρα Abel Fragm. Orph. p. 138, 211.

[2]) Fragm. 185 ed. Schwabe, Eustath. p. 1864, 18: in hunc locum comiter Dielesius animum meum advertit.

[3]) Wessely Ephesia grammata, Progr. Vindob. 1885/86 p. 1. Quod opusculum in his rebus explicandis adeas necesse est.

[4]) Dieterich Abraxas p. 42; Wessely Eph. gr. n. 167.

[5]) Drexler Kure Persephone Ereschigal apud Roscherum, ubi plures invenies talium dissertationum titulos; Wiedemann *Die gnostische Silbertafel von Badenweiler, Rhein. Jahrb.* fasc. 79 p. 215; Maspero *Coll. du Mus. Alaoui* I p. 66; Zuretti *Riv. di filol.* XX p. 1 sqq.; N. G. Politis *Byz. Zeitschr.* I, 555; M. Grünwald *Byz. Zeitschr.* II, 291.

[6]) Coniecturam, alias quoque narrationes de Ephesiorum grammatum origine extitisse, veri similem reddit pap. Par. 2844, ubi Artemidi ipsi in sceptrum insculpsit talia Saturnus (cf. Abel Fragm. Orph. p. 294 vs. 41):

γράμματα σῷ σκήπτρῳ ἅ τοι Κρόνος ἀμφεχάραξεν
— ἔστι δέ σοι φορέειν, ὄφρ' ἔμπεδα πάντα μένοιεν
δαμνώ δαμνομένεια δαματείρα δαμνοδάμια.

[7]) Dieterich Nekyia 124.

[1]) Dieterich Nekyia 88[4].

religionem illam popularem, daemones esse animas mortuorum, et meminisse, qualium mortuorum animae imprimis idoneae visae sint ad exercendam artem magicam. Plurimos autem talium daemonum invocant tabellae Cypriae, quare ab his initium faciamus in contemplanda daemonum invocatione. Sunt vero hae tabellae ex iis, quae adversario omnem iram (*θυμόν*) auferre student, quod arte magica fieri posse putabant, ut in pap. Britannica CXXIII initio incantatur inimicus: *θυμοῦ σε παύσω καί σε πραΰνω χολῆς*. Formula vero, quam hae tabellae initio ponunt, semper fere haec est:

Δαίμονες οἱ κατὰ γῆν καὶ δαίμονες οἵτινές ἐστε
καὶ πατέρες πατέρων καὶ μητέρες ἀντιανείρ(ο)οι
(οἱ καὶ) οἵτινες ἐνθάδε κεῖσθε καὶ οἵτινες ἔνθα(δε) καθῆσθε
θυμὸν ἀπὸ κραδίης πολυκηδέα πρόσθε λαβόντες·
παραλάβετε τοῦ δεῖνα τὸν θυμὸν κτλ.

Hos versus restituit et carminis Orphici magici esse demonstravit Dieterich, de hymnis Orphicis p. 48. Carmen illud minime eleganter confectum, deinde per papyros magicas traditum corruptelis foedissimis conspersum esse monere liceat, quare emendationes multas atque primo quidem obtutu audaciores necessarias esse apparet. Sensum inesse his versibus hunc fere puto: *Δαίμονες, οἵτινές ἐστε κατὰ γῆν ἀντιάνειροι, καὶ πατέρες πατέρων καὶ μητέρες, οἵτινες ἐνθάδε κεῖσθε καὶ καθῆσθε, θυμὸν πολυκηδέα ἀπὸ κραδίης πρόσθε λιπόντες* (pro *λαβόντες* posuit Dieterich), h. e. 'Daemones, quicumque estis subter terram inferorum similes, patres patrum matresque, quicumque hoc loco iacetis et sedetis, qui animum aerumnosum quondam a corde divisistis'. Invocantur animae mortuorum, quaecumque subter terram sunt, in eo ipso loco, ubi ars magica exercetur: quod plerumque apud sepulcra fieri iam monuimus, itemque diximus, veterum fuisse opinionem, animas mortuorum circa ipsa sepulcra morari[1]); qua re explicantur, quae in reliquis occurrunt defixionibus: *δαίμονες οἱ ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ ἐστέ, δαιμόνιον πνεῦμα τὸ ἐνθάδε κείμενον*, quibus invocationibus etiam papyri magicae pluribus locis adsentiunt, et in ipsis nostris, de quibus agimus lamminis Cypriis n. I, 36: *ὑμεῖς οἱ ὧδε κάτω κείμενοι*, ubi localis vocis *ὧδε* vis est notanda. Sunt autem *ἀντιάνειροι*, h. e. inferorum similes; *ἔνεροι* de inferis dici posse demonstravit Dieterich, quare ego in testimonium vocatis locis ut e. g. Euripidei Ionis vs. 1557 *ἀνθήλιον πρόσωπον* (facies solis similis) *ἀντιανείρους* accipiam pro inferorum similibus: neque enim vere sunt inferi, qui per sepulcrum adhuc cum terra cohaereant precesque suorum exaudiant. Invocantur autem patres patrum matresque, ut Peregrinus Proteus *δαίμονας μητρῴους καὶ πατρῴους* invocavit (Luc. 36), ut immolatur dibus parentibus eius, qui devovetur CIL. X, 8249: quorum in officio fuisse, ut prognatos suos secum in sepulcrum raperent, putat Steuding apud Roscherum s. v. Inferi p. 259, qui plura de his attulit: sunt animae proavorum, quas apud veteres coli solitas fuisse notum est. Hos mortuos iacere in sepulcris mirum non est, magis mirum iam, eos sedere: sed reminiscimur sacrorum illorum, quae mortuis trigesimo post obitum die fiebant, ubi in iis quae sequebantur epulis affines sedebant, non accumbebant, ut et ipsi heroes in Lacedaemoniorum tabulis votivis non iacent, sed sedent[2]), unde factum esse puto, ut hos quoque daemonas sedentes sibi finxerint: quae si ita sunt, adducimur, ut in hoc verbo *καθῆσθε* reliquias inesse antiquiorum opinionum putemus, et originem carminis illius Orphici multo vetustiorem tabellis Cypriis esse sumamus. Versum quartum initio exiisse in *λιπόντες* cum Dieterico existimo, collata tabula n. XI, ubi extat *λαβόντες λιπόντες*, eumque nihil aliud dicere voluisse formula illa epica nisi 'qui olim mortui estis'. Posteriore autem tempore, ut ego conicio, divellebatur hoc initium carminis Orphici ab iis qui sequebantur versibus, et praefigebatur his diris, quae id agunt, ut alicuius *θυμὸν παραλάβωσι*. Tum a mago, qui illas diras in verba concepit, exitus quarti versus consulto mutabatur in *θυμὸν λαβόντες*, ut magis idonei essent daemones ad consumendam iram, quippe qui ipsi quondam iram sumpsissent. Pessum dari hac mutatione, qua in papyro sua oriebatur lectio illa *λιπόντες* (supra scriptum: *λαβόντες*),

ultimi versus sensum ille non curabat. Recordamur autem, cum hos versus legimus, hymni Orphici XXXVII in Titanas:

Τιτῆνες Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἀγλαὰ τέκνα,
ἡμετέρων πρόγονοι πατέρων, γαίης ὑπένερθεν
οἴκοις Ταρταρίοισι μυχῷ χθονὸς ἐνναίοντες
. . . .
7 *ὑμᾶς κικλήσκω μῆνιν χαλεπὴν ἀποπέμπειν,*
εἴ τις ἀπὸ χθονίων προγόνων οἴκοισι πελάσθη.

Una tamen extat tabella Cypria, quae initio paullo discrepat a reliquis, n. IV, cuius primos versus ita supplevi:

Δαίμονες οἱ κ[ατὰ γῆ]ν καὶ δαίμονες οἵτινές [ἐσ]τε καὶ
πατέρες πατέρ[ων καὶ μ]ητέρες ἀντιανείρ(ο)οι ἄνδρες [ἠδὲ γύναικες·
δαίμο]νες (οἵ)τινές ἐστε καὶ οἵτινες ἐνθά[δε κεῖσθε βίον λιπόντες
πολυκηδ]έα, βιοθάνατοι εἴτε ξένοι εἴτε ἐντόπιοι εἴ]τε ἄωροι εἴτε
ἄποροι ταφῆς], εἴτε ἀπὸ τῆς ἄκρ(ε)ας τῶν ἄστρων φέρεσθε εἴτε [ἐν
ἀέρι πε]ρὶ πλάζεσθε· καὶ σὺ ὁ ὧδε κάτω κείμενος κτλ.

Quos versus e simili neque tamen ex eodem fonte quo reliquos derivatos esse statim videris, quare supplementa priorum versuum ex elementis primae tabellae propriis sumere potui. Vs. 2 post *ἄνδρες* supplevi *γύναικες* secundum IGSI. 872, 6 *θηλυκῶν καὶ ἀρρενικῶν*, distinctionem gnosticae originis. Vs. 4 *ἄωροι εἴτε ἄποροι ταφῆς* sumptum e n. I, 31; quare hi una cum *βιοθανάτοις* (quorum unum genus praecipue laudatur n. VI, 17: *πεπελεκισμένοι* decapitati) et *πολυανδρίοις* praeferantur in arte magica, cum in tabellis, tum in papyris, mox explicandum erit. Ut versu quinto supplerem *ἐν ἀέρι περὶ πλάζεσθε*, commotus sum loco Diogenis Laertii in vita Pythagorae extante VIII, 31: *ἐκριφθεῖσαν δὲ (τὴν ψυχὴν ἐκ τοῦ σώματος) ἐπὶ γῆς πλάζεσθαι ἐν τῷ ἀέρι . . . εἶναι δὲ πάντα τὸν ἀέρα ψυχῶν ἔμπλεων· καὶ ταύτας δαίμονάς τε καὶ ἥρωας νομίζεσθαι*: quae omnia a Pythagoreis e vulgaribus Graecorum opinionibus recepta esse putanda sunt, nec dubitandum, quin ne ab Orphicis quidem haec aliena fuerint, quorum sententias in altero tabellarum Cypriarum prooemio invenimus, quosque in multis rebus consensisse scimus cum Pythagora. Pergit autem Diogenes, et ea quoque Pythagoreis et Orphicis tribuere poterimus, animas mortuorum e corporibus agi a Mercurio, *καὶ ἄγεσθαι μὲν τὰς καθαρὰς ἐπὶ τὸν ὕψιστον, τὰς δὲ ἀκαθάρτους . . . δεῖσθαι ἐν ἀρρήκτοις δεσμοῖς ὑπὸ Ἐρινύων*. Sunt igitur apud inferos animae non purgatae, quae puniuntur a Furiis (*Ἐρινύες ὑποχθόνιοι* commemorantur a tabellis nostris n. I, 36, cf. vs. 44); eae, quae adhuc in gyro sunt animarum nondum purgatarum, *ἐν ἀέρι πλάζονται*, cum purgatae essent apud summum, cui loco corrupto (*εἰς τὸν ὕψιστον*) mederi quoquo modo temptabimus (*εἰς τὸ ὕψιστον, εἰς τὸν ὕψιστον τόπον*), intellegendus semper erit summus aether, in quo versantur astra; et apud astra esse animas purgatas putabant Pythagorei[3]): qua opinione optime explicatur illud *εἴτε ἀπὸ τῆς ἄκρας τῶν ἄστρων φέρεσθε*, iamque, cui religioni hoc quoque prooemium tribuendum sit, apparet.

De *ἀώροις καὶ βιαιοθανάτοις* in arte magica arcessitis iam supra diximus, et tabellam illam, quae inimicos devovit *μετὰ τῶν ἀώρων*, exemplum huius usus habuimus; simili modo in titulo sepulcrali Phrygio (BCH. XVII p. 272 n. 62 vs. 15) optatur, ut adversarius *τέκνων ἀώρων περιπέσοιτο συνφορᾷ*. Accedunt in tabellis Cypriis praeterea *πολυάνδριοι* h. e. animae eorum, qui una in proelio ceciderunt quorumque corpora in uno sepulcro sepulti sunt, ut tumulus ille Marathonius[4]) *πολυάνδριον* vocabatur (CIA. II, 471, 26); neque vero quod invocantur *ἄταφοι* mirum est; animas hominum non sepultorum vim habere hominibus apparendi eamque ob rem nocendi quoque inde ab antiquissimo tempore nota est religio.

Quibus perpensis de uno adhuc daemonum genere dicendum est, quod Carthaginienses implorant, *περὶ νεκυδαίμονος*, qui semper fere invocatur hac formula: *νεκυδαίμων ὅστις ποτ᾽ οὖν εἶ*, unde licebat papyri Anastasy

[1]) Rohde Psyche p. 650: *Der Seelencult denkt sie (die abgeschiedenen Seelen) sich als festgehalten im Bereich der bewohnten Erde, im Grabe oder in dessen Nähe dauernd oder zeitweilig sich aufhaltend, und darum den Gaben und Bitten der Ihrigen erreichbar.*

[2]) Rohde Psyche p. 214².

[3]) Rohde Psyche p. 385. 423³ ¹. 549. Eandem probat opinionem Kaibelii Epigr. n. 650, cuius versus secundus in fine posuit *οὐκέτι θνητός* e memoria Empedoclis (Diog. Laert. VIII § 62): *θεὸς ἄμβροτος οὐκέτι θνητός* eamque ob rem ad Pythagoreorum sectam accedit. Hic autem vs. 9 sqq. legimus:

ἐν δέ τε τεθνειῶσιν ὁμηγυρέας γε αἰθέριον
δοιαί, τῶν ἑτέρη μὲν ἐπιχθονίη περιφέρεται,
ἡ δ᾽ ἑτέρη τείρεσσι σὺν αἰθερίοισι χορεύει.

[4]) Rohde Psyche p. 651; Stengel apud Iw. Muellerum V, 3, 90; Plut. de Herod. malign. cap. 12, 872 F.

versum 340 νεκυδαίμων ὅστι | ποτ' οὖν εἶ corrigere. Hac igitur voce significari volunt eum, qui e mortali vel potius mortuo factus est daemo[1]), quare omnia genera animarum complectitur et maxime idoneum erat, quod invocaretur nomen, ubi preces quam certissime eum adirent, qui in sepulcro, in quod conieciebantur, dominabatur: eam ob rem additur etiam ὅστις ποτ' οὖν εἶ. Atque hic dirae diriguntur manifesto ad daemonem eius, in cuius latent tumulo, quod antiquis temporibus numquam fiebat, quibus nulla intercedebat relatio inter devoventem et eum mortuum, apud quem defixionem suam condebat. Animam mortui in aëre vagari Pythagoreorum placitum fuisse supra vidimus; iam non multum deerat, ut animam ipsam sub imagine spiritus vel venti sibi fingerent: quae sententia ab antiquissimis temporibus usque ad recentiora tempora in variis duravit religionibus; ubi illa nobis tertio p. Chr. n. saeculo obviam fit (IGSI. 872, 4 πνεύματα, tabella Hadrumetana δαιμόνιον πνεῦμα), proximum est, ut eam Gnosticam esse putemus.

Magni igitur in recentiorum superstitione momenti daemonas varia sub forma fuisse vidimus, quorum officium, diris magicis oboedire vivisque hominibus nocere, permittit, ut intellegamus, quomodo factum sit, ut Christianorum scriptores δαίμονας omnino pro numinibus nocentibus acceperint, quamvis ne Christianos quidem a defixionum per daemonas exequendarum superstitione abstinuisse mox videbimus. Sed iam incidimus in tempora, ubi simplex numinum Graecorum invocatio omnino destitit; urgent enim promiscue Aegyptiorum dii et Iudaeorum deus.

Atque Aegyptiorum quidem, ut de his primum dicam, religionis vestigia reperiuntur in tabellis Cypriis, quod non mirabimur, cum Cyprum insulam diu sub Aegyptiorum dominatione fuisse sciamus. In tabula Hadrumetana, Alexandrina, Cumana, tabella altera Romae reperta, ubi Aegyptiorum cultus nec non in reliqua Italia late viguisse scimus (videas ea, quae allata sunt in lexico Roscheriano s. v. Isis p. 398—411). Primas inter Aegyptiorum deos partes agit Osiris, patronus eius qui scripsit tabellam Romanam: ἐπιτάσσει σοι ὁ μέγας Ὄσιρις ὁ ἔχων . . . τὴν κατεξουσίαν καὶ τὸ βασίλειον τῶν νερτέρων θεῶν, quorum verborum prima formulam continent magicam, quae in papyris multis locis reperitur, quaque deus alter cogitur, ut oboediat alterius auctoritati, e. g. pap. Par. 253 ἐπιτάσσει σοι μέγας θεός, 1038 ἐπιτάσσει σοι ὁ μέγας ζῶν θεός, 2093 ἐπιτάσσει σοι ὁ ἅγιος θεὸς Ὄσιρις μυρφερχ. Inferorum autem deum fuisse Osirim scimus e Plutarcho, de Iside et Osiride cap. 78 p. 382 *E*: ὡς ὁ θεὸς οὗτος (Ὄσιρις) ἄρχει καὶ βασιλεύει τῶν τε τεθνηκότων οὐχ ἕτερος ὢν τοῦ καλουμένου παρ' Ἕλλησιν Ἅιδου καὶ Πλούτωνος; quare ad Osirim inferorum regem referre nobis licebit eas invocationes, quae occurrunt apud Cumanos: ὁ τῶν ὅλων βασιλεὺς ἐξεγέρθητι, ὁ τῶν φθιμένων βασιλεὺς ἐξαναστήθι μετὰ τῶν καταχθονίων θεῶν, Cyprios n. I, 43: ἔγειρον δέ μοι καὶ σὺ ὁ ἔχων τὸ ὑπόγειον βασίλειον πασῶν τῶν Ἐρινύων, n. IV, 12: δέσποτα τῶν ὑπὸ χθόνα δαιμόνων. Quae subinde sequuntur in tabella illa Romana: ὅτι οὗτος (scil. is, qui devovetur) ἐστὶν ὁ καύσας τὸν πανυρῖνα τοῦ Ὀσίριος καὶ ὁ φαγὼν τὰ κρέα τῶν ἰχθύων accipienda sunt ut calumniae in adversarium derectae, quibus tamquam sceleratus pingeretur quibusque Osiris facilius commoveretur, ut precibus invocantis aurem praeberet. Quae invocationis forma haud ita inusitata est, e. g. in papyro Parisina bis occurrit διαβολὴ quaedam πρὸς Σελήνην, quam Wessely p. 7 restituit: ibi inimica introducitur deam ipsam calumniis persequens, vs. 14 sqq.:

ἡ δεῖν' ἔλεξε τοῦτό σε δεδρακέναι τὸ πρᾶγμα·
κτανεῖν γὰρ ἄνθρωπον σ' ἔφη, πιεῖν τὸ αἷμ' ἀνθρώπου,
σάρκας φαγεῖν μίτρην τε σὴν εἶναι τὰ ἔντερ' αὐτοῦ
καὶ δέρμ' ἑλεῖν δορκὰς ὅπως καὶ εἰς τὴν φύσιν σου θεῖναι,
αἷμ' ἱέρακος πελαγοδρόμου καὶ κάνθαρον τροφήν σοι.

Hic vero adversarium suum non solum deo maledicentem, verum etiam corpus eius violantem finxit: quae enim res sit cum piscibus, quos ille comedisse dicitur, apparet e Plutarcho (de Is. et Osir. c. 18 p. 358 *B*): μόνον δὲ τῶν μερῶν τοῦ Ὀσίριδος τὴν Ἶσιν οὐχ εὑρεῖν τὸ αἰδοῖον· εὐθὺς γὰρ εἰς τὸν ποταμὸν ῥιφῆναι καὶ γεύσασθαι τόν τε λεπιδωτὸν αὐτοῦ καὶ τὸν φάγρον καὶ τὸν ὀξύρυγχον, οὓς μάλιστα τῶν ἰχθύων ἀφοσιοῦσθαι. Referantur haec ad fabulam illam de Osiride a Typhone interempto et in arcam incluso, quam arcam in Nilum flumen coniectam Isis reperit: tum Typho eam diripuit corpusque Osiridis in frustula discerpsit, quae Isis postea composuit. Hanc arcam Plutarchus ligneam fuisse tradit (ξύλινον σορόν de Is. et Osir. c. 8 p. 354 *A*); sed Aegyptiorum morem fuisse scimus, ut corpus mortuum, priusquam arcae ligneae imponeretur, velamento papyraceo cadaveris formas exprimente circumdaretur[1]): atque hoc velum πανυρῖνα Ὀσίριος fuisse, quem sceleratus ille combussit, putaverim. Fortasse ad eandem religionem, Aegyptiacam de Osiride dico, pertinet ἡ ἀνανγκαίη Μελιούχου τὰ μέλη καὶ αὐτὸν Μελιοῦχον, quae occurrit apud Cyprios atque Alexandrinos. Μελιοῦχον inferorum numen esse demonstravit Dieterich Nekyia 56^{2}; μέλη partes fuisse, in quas Osirim discerpsit Typhon, e voce διαμελισμός (Plut. de Is. et Osir. c. 11 p. 355 *B*, c. 20 p. 358 *E*) apparet. Iam Osirim mortuorum praepositum fuisse scimus eumque post διαμελισμόν illum ab Iside compositum esse et in Aegyptum relatum; Isis hanc ob causam suo iure audit ἡ ἀνανγκαίη Μελιούχου τὰ μέλη καὶ αὐτὸν Μελιοῦχον. Neque abhorret ab hac coniectura, quod in tabella Alexandrina Hecata Meliuchi membra refert, nam Hecatam et Isidem in unam coaluisse deam non ignoramus (Roscher s. v. Isis 468). Semel praeterea Aegyptiorum dea Nephtho invocatur in tabella illa gnostica Puteolis reperta.

De elementis vero Iudaicis, quae diris immiscentur, difficilior quaestio est, quoniam arte cum religione illa cohaerent Christianorum et Gnosticorum doctrinae, neque semper diiudicare poterimus, cui harum religionis formarum adscribendae sint formulae quaedam vel nomina; e. g. primo obtutu mere Iudaica videtur magna illa defixio Hadrumetana, sed erratur in nominibus ipsis Iudaeis notissimis Israel (Ἰτραμα bis) et Isaac (Ἰακαυ bis), unde conclusit Maspero, magum illum, qui Domitianae hanc devotionem conscripsit, nec paganum, ut hoc verbo utar, fuisse, cum auxilium paganorum deorum non imploraret, neque Iudaicum, cum notitiam nominum apud Iudaeos tritissimorum non haberet, sed Christianum, qui superficiem tantum attigisset Iudaicae religionis: cui convenit, quod δαιμόνιον πνεῦμα initio invocatum gnosticum esse supra diximus. Fiunt in tabella nostra artes magicae per Iudaeorum deum Ἀὼθ Ἀβαώθ, quae epitheta derivata esse a Sabaoth apparet, deum, qui adiuvit Abraam Isaac Israel[2]), qui creavit mundum, cuius creationis singulae partes enumerantur secundum traditionem librorum sacrorum, e versione vulgata desumpta: e qua omnino universa fere dei cognomina petita sunt: ὁ διαχωρίσας τοὺς εὐσεβεῖς, ὁ διαστήσας τὴν ῥάβδον ἐν τῇ θαλάσσῃ, et quae similia sunt; ὁ κατακλύζων πάντας τοὺς κατοικοῦντας ad tempora post diluvium referatur. Singulariter huc incidit versus 16: τὸν ποιήσαντα τὴν ἡμίονον μὴ τεκεῖν: mulam non parere crediderunt veteres idque inter mirabilia habuerunt: quae de ea quaestione scripta erant, excerpsit Plutarchus in Placitis philosophorum V c. 14 p. 907 *B* διὰ τί αἱ ἡμίονοι στεῖραι (citantur Alcmaeo Empedocles Diocles); ut mirum quoddam factum haec res in artem magicam transiit (Marcell. Emp. c. VIII § 191 *nec mula parit*), hoc autem loco dei omnipotentiam significat. Terror, in quem dei maiestas exoriens universam creationem conicit (δαίμονες . . . περίφοβοι γενόμενοι, qui Iudaici non sunt; ἔντρομος ἡ γῆ; ὃν τὰ ὄρη τρέμει καὶ ἡ γῆ καὶ ἡ θάλαττα κτλ.), etiam in papyris canitur, ut Parisina vs. 245: ὃν τρέμει γῆ βυθὸς ᾅδης οὐρανὸς ἥλιος σελήνη χορὸς ἀστέρων ἐπιφανὴς σύμπας κόσμος, ὅπερ ὄνομα φρίττουσι θεοὺς καὶ δαίμονας ἐπ' αὐτὸ βίᾳ φέρει (de Typhone); ibidem vs. 3071 invocatur deus τῷ ὀνόματι αὐτοῦ τῷ ἁγίῳ Ἰάω βαρραμιζεω . . . ὃν τρέμει γέεννα πυρὸς καὶ . . . πᾶν ὄρος ἐκ θεμελίου φοβεῖται· ὁρκίζω σε πᾶν πνεῦμα δαιμόνιον τὸν ἐφορῶντα ἐπὶ γῆς καὶ ποιοῦντα ἔντρομα τὰ θεμ(ε)λια αὐτῆς καὶ ποιήσαντα τὰ πάντα ἐξ ὧν οὐκ ὄντων εἰς τὸ εἶναι, ubi paullo post additur vs. 3083: ὁ γὰρ λόγος ἐστὶν ἑβραϊκὸς καὶ φυλαττόμενος παρὰ καθαροῖς ἀνδράσιν. Tenor tabellae Hadrumetanae est φιλτροκαταδέσμου, qui cum praeceptis ab ipsis papyris datis vel in minutissimis consentit; sic in fine legitur ἤδη ἤδη· ταχὺ ταχύ, quo celerius votum exaudiatur: quae clausula praescribitur e. g. pap. Par. 1923: ἄγε μοι τὴν δεῖνα τῆς δεῖνα ἐπὶ τῷ δεῖνα· ἤδη ἤδη, ταχὺ ταχύ et occurrit in defixionibus Carthaginiensibus: ἤδη ταχύ, ἤδη ἤδη ἤδη ταχὺ ταχὺ ταχύ, ἤδη ἤδη ἤδη ταχὺ ταχὺ ταχέως. Sed redeamus ad Iudaeos, quorum vestigia in reliquis tabellis rarius apparent: deus eorum inter syncretismi numina receptus una cum illis invocatur: in tabella Cumana Ἰάω, in Puteolana Σαβαὼθ Σαβαὼθ ἅγιον ὄνομα Ἰάω Ἤλ, quibuscum coniunctus Μιχαὴλ invocatur e Gnosticorum mundi ordine notus; in Carthaginiensibus Ἰάω Ἰαή, Ἰακοὺβ Ἰαία, CIL VIII suppl. n. 12511 vs. 23: κατὰ τοῦ ἐπάνω τοῦ οὐρανοῦ θεοῦ τοῦ καθημένου ἐπὶ τῶν Χερουβί (Wessely Eph. gr. 523, pap. Par. 700 ὁ ἐπὶ τὰ Χερουβὶ

[1]) Rohde Psyche 95^{2}.

[1]) Stein ad Herodotum II c. 86.

[2]) De Iudaeorum religionis vestigiis in papyris observatis cf. Wessely 1886 p. 11, 1893 p. 11.

καθήμενος), ὁ διορίσας τὴν γῆν καὶ χωρίσας τὴν θάλασσαν, quae nobis statim tabellam Hadrumetanam in mentem revocant. In tabellis Cypriis imploratur n. 1, 16 ὁ ἔχων τὸ αἰθέριον βασίλειον ... ἐν οὐρανῷ Ἰάω καὶ τὸ ὑπὸ γῆν ... Ἰάω, cum reliqua magna ex parte Orphica esse supra viderimus. Quam late autem percrebruerit illa Iudaeorum superstitio, huius rei testis luculentissimus tabella illa Megaris reperta est, quae inimicum devovet deosque cogit ἑβραικοῖς ἐρωτήμασιν.

Haec habui, quae de invocatione deorum dicerem, quatenus in tabellis recentioris aetatis occurrunt. Restat, ut nonnulla de ipsis devovendi formulis addam, quas apud Atticos plerumque simplici verbo καταδῶ constitisse scimus. Neque aliud est, cum de daemonibus adiuvantibus in tabellis Cypriis dicitur (n. 1, 42): φιμώσουσιν Hesych. (φιμόω = δεσμέω), coercebunt, unde defixio ipsa audit φιμωτικὴ παραθήκη n. 1, 39 et φιμωτικὸν κατάθεμα n. 1, 22, quae verba e Pap. CXXI quoque nota sunt: φιμωτικόν 404, φίμωτον 1031 (CXXIII, 4). Singulares formulas esse in tabellis Carthaginiensibus non miraberis, quippe quae ab agitatoribus dirigantur in equos (ἐμπόδισον ἵππους ἐν ἀγῶνι?) et rivales (ἀντίδικον τοὺς μάστιγας κτλ.). Tabella vero Hadrumetana ut amatoria id agit, ut deus amatum velit ad amantem feminam ἐγείρειν et cum illa ζεῦξαι. Modo iam diximus de devotionibus amatoriis, quarum Atticum exemplum est n. 78: Ἀριστοκύδην (καταδῶ) καὶ τὰς φαινομένας αὐτῷ γυναῖκας· μηποτ' αὐτὸν γῆμαι ἄλλην γυναῖκα μηδὲ παῖδα. Nunc huius dirarum generis praecepta, quae nobis papyri servaverunt, exempli causa proferamus: φιλτροκατάδεσμος sunt pap. Par. versus inde a 295, quos in Museo Rhenano XLIX p. 49 edidit Kuhnert et restituit. Nostra interest vs. 349 sq.: καὶ ἆξον | καὶ κατάδησον· ἆξον τὴν δεῖνα ἣν (ἡ) δεῖνα (ἔτεκεν) — ἔχεις τὴν οὐσίαν — φιλοῦσάν με τὸν δεῖνα ὃν ἔτεκεν ἡ δεῖνα· μὴ βινηθήτω μὴ πυγισθήτω μηδὲ πρὸς ἡδονὴν ποιήσῃ μετ' ἄλλου ἀνδρὸς εἰ μὴ μετ' ἐμοῦ μόνου τοῦ δεῖνα· | ἵνα μὴ δυνηθῇ ἡ δεῖνα μήτε π(ε)ιεῖν μήτε φαγεῖν | μὴ στέργειν μὴ καρτερεῖν μὴ εὐσταθῆσαι· μὴ ὕπνου τυχεῖν ἡ δεῖνα ἐκτὸς ἐμοῦ τοῦ δεῖνα. Si praescribitur in hac papyro, id quod etiam in tabellis nostris interdum servatur, ut is qui devoveatur non e patre, sed e matre nominetur, hoc e barbarorum more sumptum esse facile concedo; sed cum in diris praecipue id agerent, ut certo describeretur is, in quem illas erant acturi, nonne fortasse meminerunt Graecorum opinionis, quam Euripidei illi versus exprimunt (fragm. 1015): αἰεὶ δὲ μήτηρ φιλότεκνος μᾶλλον πατρός· ἡ μὲν γὰρ αὑτῆς οἶδεν ὄνθ', ὁ δ' οἴεται?

Sed iam ad precum redeamus formulas, quarum novum accedit genus, quod artissime cohaeret cum arte magica neque tam eo dirigitur, ut numina invocata supplicium sumant de adversario, quam eo ut rite se invocata esse demonstrent apparitione sua. Cuius rei primum est, ut expergefiant: daemones enim apud inferos, ubi nihil agunt, sopore quodam oppressos sibi fingebant veteres (Cumana ἐξεγέρθητι, Cypria ἔγειρον) deinde vocem audiant defigentis (hic primum saepius occurrunt verba ὁρκίζω, ἐξορκίζω): Hadrumetana vs. 3 ἄκουσον τοῦ ὀνόματος ἐντίμου, n. 1, 24 ἀκούσατε τοῦ μεγάλου ὀνόματος; et surgat illi morem gesturus (ἐξαναστῆθι Cum.); tum illi auxilio veniat (ἔλθετε, ἐπελθε), devotioni obediat, illam perficiat, perfectam custodiat, ne effectum suum amittat; Alexandrina vs. 4 τελειώσατέ μοι τὴν πραγματείαν ταύτην, ποιήσατε τὴν πρᾶξιν τήνδε bis (scil. magicam), vs. 31 τηρήσατέ μοι τὸν κατάδεσμον καὶ ποιήσατε αὐτὸν ἐνεργῆ, vs. 15 τηρεῖτε; Cypriarum n. VI, 34 καταφράξατε (custodite?) fortasse et ipsum huc referendum est. Haec omnia vel in minutiis respondere praeceptis a papyris magicis datis unicuique statim in mentem veniet: singula singularum actionum exempla attulisse satis habebo: pap. Par. 2263 ἔγειρε σεαυτήν, 1424 ἐπακούσατέ μου, 2564 ἐλθὲ ἐπ' ἐμαῖς θυσίαις, 2356 τέλει μοι; sic hic quoque, quae in papyris praescribuntur, servari in monumentis videmus.

Certum quoddam genus formularum, quod a dirarum scriptore averteret contagium devoti, additum esse iam in tabella Bruttia monuimus neque Cnidias eis carere diximus: n. 81 ἐμοὶ δὲ ὅσια εἰς βαλανεῖον καὶ ὑπὸ ταὐτὸ στέγος εἰσελθεῖν καὶ ἐπὶ τὰν αὐτὰν τράπεζαν, n. 85 Ἀρά malum ne faciat devoventi mulieri ἀναγραψάσῃ ἢ ᾧ ποτε τρόπῳ ἐπιπλεκομένῃ. Haec clausula saepius variata occurrit; n. 83 compendiose dicitur ἐμοὶ μὲν ὅσια, τοῖς δὲ μὴ ἀποδοῦσιν ἀνόσια: mihi bono, illis malo eveniat talis contactus. Aliter vero accipienda est formula simillima, quae legitur n. 93 *a*: ἀποδόντι μὲν ὅσια, μὴ ἀποδόντι δὲ ἀνόσια, quae ita vertenda sunt: *si reddit, bono, si non reddit, malo illi haec scriptura certat.* Innuitur his verbis facultas, vinculum magicum solvendi: si is, quem devoverant, pro eo scelere, ob quod defixus erat, satis fecerat, eadem arte magica, qua ligatus erat, solvi quoque poterat, aut ab eo ipso, qui diras confecerat, aut a mago, validiorum formularum, quam quae ipse is qui devovet adhibuerat, gnaro. In tabellis scelerum indicatoriis, qui luci expositae erant, haec solutio facillime fiebat deletis tabellis; ubi vero illae in sepulcris latebant, difficilior res erat: tum novus erat scribendus titulus, qui prioris tenorem ad irritum redigeret: talem habemus ad hunc diem servatum titulum CIG. 3442 in Asia Minore repertum: Μηνὶ Ἀξιοττηνῷ· ἐπεὶ Ἑρμογένης Γλύκωνος καὶ Νιτωνὶς Φιλοξένου ἐλοιδόρησαν Ἀρτεμίδωρον περὶ οἴνου, Ἀρτεμίδωρος πιττάκιον ἔδωκεν· ὁ θεὸς ἐκολάσατο τὸν Ἑρμογένην, καὶ εἱλάσατο τὸν θεὸν καὶ ἀπὸ νῦν εὐδοξεῖ, ubi πιττάκιον ἔδωκεν aperte dictum est de tabella plumbea devotoria Meni Axiotteno data[1]). Videmus autem ex hoc titulo, veteres certam posuisse fidem in harum tabellarum effectu; deus enim punivit Hermogenem; cuius rei in tabellis nostris duo alia habemus exempla: CIL. I, 819, ubi numini infernali in mentem revocatur: *habes Eutycham Soterichi uxorem* h. e. illam tabella mea commotus absumpsisti, absume iam Danaēn; et tabellam Atticam n. 102 *b* 17: ὦ δαίμων παρὰ σαυτῷ Γαλήνην eandem in modum explico. Sequebatur ex hac fiducia, ut vel sacrificia promitterent diis, si illi morem gessissent devotionibus, ut n. 109 Μαρσῆς κακῶς πράξαντος εὐαγγέλια θύσω promittitur. Neque tamen semper hanc tabellarum defixionem satis efficacem putarunt, quare ad alias quoque artes magicas quasi auxiliares confugerunt. Monuimus supra, tabellae Africanae adpictum gallum esse, ad quem referri versus: ὡς οὗτος ὁ ἀλέκτωρ καταδέδεται, οὕτως κτλ., qua de re in papyro magica secundum quam conscripsit agitator ille tabellam suam, tale aliquod praeceptum fuisse cogitare possumus: λαβὼν δὲ ἀλεκτρυόνα καὶ δήσας αὐτοῦ τοὺς πόδας καὶ τὴν κεφαλὴν ἐπίλεγε· ὡς οὗτος κτλ. .. τὰ δὲ αὐτὰ γράψας εἰς μολυβοῦν πέταλον κτλ. Secundum magorum usum galli figuram etiam in tabella una Cypria adpictam esse vidimus. Artis somnia secundum vota formandi, quae saepius describitur (cf. Dieterich Pap. mag. p. 800 Ὀνειροπομπός) indicium fortasse fert tabella Attica n. 90 *b*: καὶ κατακοιμωμένῃ πα(ρ)αστῇ, dormienti obviam fiat (umbra mortui). Bis etiam ars magica per potum facta adhibetur in Atticis, siquidem recte supplevi n. 55 ἐν [πο]τῷ secundum n. 99: τὸ δὲ ποτὸν ἔπιον πὰρ ἀφ' ἡμῶν. Cnidiarum quoque tabellarum ob eandem rem una (n. 91) ad nos pertinet; mulier enim, quam calumniati erant, tabellam scripsit se defendentem ab opprobrio, quod fabricasset φάρμακον ἢ ποτὸν ἢ κατάχριστον ἢ ἐπακτόν, ubi quid sint priora patet: venenum vel potum magicum vel unguentum. ἐπακτόν quomodo explicem, haereo: aut enim conecto cum Athenaei II p. 52 *d*: ἐπακτικώτατα πρὸς ποτὸν τὰ ἀμύγδαλα, ut sit *remedium incitatorium*, scil. ad amorem; aut supplere velim νόσον vel νόσημα, ad Sophoclis Trachiniarum vs. 491 exemplum, ubi νόσος ἐπακτός significare videtur morbum ab altero illatum.

Atque haec quidem sufficiant de Graecorum tabellis plumbeis devotionum allata; prius autem quam huius ritus historiam paucis verbis adumbrare possimus, necesse est, aliarum quoque gentium usum similem in comparationem vocemus; quare in Italiam transeamus, cuius terrae incolae et ipsi devotiones plumbo mandarunt. Testes quantum potui collegi plurimos Latinorumque omnes me coegisse spero, reliquarum duas tantum dedi tabellas Oscas, cum et Oscas et Etruscas a viro illarum linguarum peritissimo propediem denuo tractatum iri sperem.

Atque Oscas illas transscripsi e Zvetajeff, Sylloge inscriptionum Oscarum, parte priore, ubi altera extat p. 30 n. 49, quae sic describitur:

---

[1]) Eiusdem generis videtur esse titulus quidam, quem mihi communicavit Zebarth: Μουσ. κ. Βιβλιοθ. τῆς ἐν Σμύρνῃ Εὐαγγ. Σχολ. V, 84 n. φοζ', ubi dirae concluduntur his verbis: Τατιὰς οὖν ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ ἱλάσατο τοὺς θεοὺς καὶ νῦν εὐλογοῦσιν(?) Μητρὶ Ἀτίμιτι καὶ Μηνὶ Τιάμου. — κατεγράφη Ἀπολλώνιος τὸν βεβλαφότα τι ... ibid. n. 49 e Maeonia.

Lammina plumbea convoluta in sepulcro quodam oppidi S. Maria di Capua Vetere anno 1857 effossa, nunc in Museo Neapolitano.

steni klum. virriis	Stenius Clummius? Virrius
tr flapiu. virriiis	Trebius . . . . . Virreius
pl. asis bivellis	Pl. Assius Bivellius
úppiis · helleviis	Oppius Hellevius.
luvikis · úhtavis	Lucius Octavius
statiis · gaviis · nep · fatium · nep · deikum · putians	Statius Gavius nec fari nec dicere possint.
luvkis · uhtavis · núvellum · velliam ·	Lucius Octavius Novellum Velliam
nep · deikum nep · fatium pútiad	nec dicere nec fari possit,
nep · memnim · nep · úlam · sifei · heriiad.	nec monumentum neque ollam sibi velit.

Altera tabella Osca ibidem invenitur n. 50:

Lammina plumbea convoluta, reperta in sepulcro prope Capuam veterem, quam sibi comparavit de Duhn misitque Buechelero, a quo publici iuris facta est (*Rhein. Mus.* XXXIII p. 1 sqq.) et donata Museo Neapolitano.

Keri arentik[ai man]afum pai pui . . . heriam suvam legin — —
ustrs inim malaks nistrus pakiu kluvatiud valamais p[ukeu] anikadum damia —
leginum aflukad idik tfei manafum vibiiai prebaiam pu . ulum da[da]d keri ar[entikai inim]
valaimas puklum inim ulas leginei svai neip dadid lamatir akrid eiseis dunte —
inim kaispatar i[nim] krustatar svai neip avt svai tiium idik fifikus pust eis —
pun kahad avt n . . . rum neip putiad pun um kahad avt svai pid perfa — [neip
putiiad nip hu[n]truis nip supruis aisusis putiians pidum putiians ufteis ud —
valaimas puklui pun far kahad nip putiiad edum nip menvum limu pi —
pai humuns bivus karanter suluh pakis kluvatiis valaims puk turumiiad —
vibiiai akviiai svai puh aflakus pakim kluvatiium valaimas puklui supr —
inim tuvai leginei inim sakrim svai puh aflakus huntru steras huntru sa —
valaimais puklu avt keri aret[ikai] avt ulas leginei — as trutas tus —

Cereri ultrici mandavi quae qui . . . arbitrium suum potestat — —
— orus et mollis propiores Paquio Clustio dis Manibus — —
potestatem deferat, id tibi mandavi. Vibiae prae — am — um reddat Cereri ultrici et
dis Manibus et sepulcri potestati, si nec reddit, veneat. Acri eius —
et caedatur et cruentetur. Si nec, aut si tu id decreveris postea —
cum capit aut — num, ne possit. Cum — capit aut si quid perfic — [ne
possit. Nec inferis nec superis sacrificiis possint, quidquam possint — —
di Manes. Cum far capit ne possit edere nec minuere famem —
quae homines vivi pascuntur. Denique Paquius Clustius dis Manibus tabescat —
Vibiae Aquiae sive detuleris Paquium Clustium dis Manibus supra —
et tuae potestati et sacrum sive detuleris infra — as infra —
dis Manibus aut Cereri ultrici aut sepulcri potestati — certas —

Extrinsecus quoque inscriptus erat versus unus.

Nuperrime tractatae sunt hae dirae a viro docto Pascal (*La tavola osca di esecrazione, Memoria presentata alla R. Accad. di Archeol., Lett. e belle Arti, Napoli* 1894), qui supplendo et corrigendo multis locis a Buechelero discrepat: quod utrum ratione fecerit necne diiudicare meum non esse ratus Buechelerum sum secutus.

De ipso dirarum tenore pauca sunt addenda. Priore tabella nominum series devovetur, accedunt inimicorum ἔπη καὶ ἔργα et sepultura, qua re iis aeterna adimatur quies. Lucium Octavium bis devoveri mirum non est (in tabellis Atticis bis devovetur Echephro n. 21, Praxias n. 31) neque hoc semel nominativo semel accusativo casu fieri, quod in Atticorum tabellis fieri saepius monuimus (cf. n. 13). Alterius tabulae patrona Ceres est ultrix, de qua supra diximus; formulae sunt ampliores. Vs. 9 tabescat scil. igni interno, πεπρημένος[1].

[1] Inter Wuenschium meque convenerat, ut et textum et versionem lamminarum Oscarum, dum imprimuntur, secundum meum arbitrium corrigerem. Et sane non pauca sunt, quae aliter atque nunc leguntur constituta vellem. Velut ut gravissimum fere quod videtur afferam, verissime mihi nuper Pascal expulsis dis Manibus vocabula illa *valaimas puklum* Valaemae filium interpretatus esse videtur. Neque nunc postquam, qui revera πεπρημένος in tabulis Cnidiis significet, exploratum est (Kuhnert *Rhein. Mus.* XLIX p. 39), invenietur, qui *lamatir* idem quod *veneat* esse contendat. In altera autem tabula sunt, de quibus vehementer dubitem, velut *monumentum* et *olla* et nominum, quae creduntur propria, ratio interdum permira. Verum haec et talia mutandi aut significandi occasionem typothetae nimia mihi ademit festinatio. Ergo quod unum facere possum, faciam: addam tertiam devotionem Oscam in *Indogerm. Forschungen* II p. 435 primum editam. Nam cur desit, eo minus mihi causae videtur, quia devotionis iudiciariae unicum exemplum Italum videtur. Neque tamen totam addam, sed omittam fragmenta quattuor prima nihil fere nisi nominum propriorum particulas continentia. Reliquam partem, quod multo pleniorem et correctiorem proponere possum quam l. l. factum est, id beneficium ipsi editori Rudolfo de Planta debetur, qui lectionis iteratae fructum ut hoc loco publici iuris facerem, humanissime permisit.

uppis] mut[ti]lli[is . . . . .
gnai]vs fuvfdis ma[raheis *sive* ma]ieis
dekis buttis
dekis rahiis maraheis niir kuiupu
dkuva (?) rahiis upfalleis
marahis rahiis papeis
dekis hereiis dekkieis saipinaz
maras rufriis maras blaisiis marah[ei]s
dekkieis rahiieis uppiieis muttillieis
dekkieis heriieis akkatus inim trstus
sullus inim eisunk uhftis
sullad [s]ullas.

Supplementa itemque versionis maior pars nulli dubitationi obnoxia. Sunt plerumque nomina (praenomen, gentilicium, genetivus praenominis paterni in *-eis* exiens; semel accedit gentile suffixo *-ati-* terminatum *saipinaz* Saepinatis); *niir* vs. 4 editori est coniunctivus passivi, *kuiupu* idem quod culpa. Iam postquam, qui devoventur, enumerati sunt nominativo casu, trium devotorum nomina redeunt genetivo casu prolata. Apparet devoveri horum hominum necessarios quosdam, *akkatus* et *trstus*. De his vocabulis postmodo accuratius dicam in Bezzenbergeri symbolis; verto autem inde a vs. 9: »Decii Rahii, Oppii Mutilli, Decii Herei advocatos et testes omnes et eorum optata (?) omnino omnia«. — Denique addo duas devotiones Etruscas, inscriptiones dico Volaterranam CII. 314—316 Fabrett. = CIE. 52 Pauli et alteram Campigliae Marittimae inventam *Rendiconti della R. Accademia dei Lincei, scienze morali, ser.* IV *vol.* VII (1891) *sem.* 2 p. 431 sq. = *Notizie degli scavi* 1895 p. 334 sqq., quas defixiones esse mea est coniectura (*Indogerm. Forschungen* V p. 259 not. 1) eaque ut puto certa. — Quod autem Dveni quoque titulum, qui inter latinos vetustate secundum locum obtinet, R. S. Conway *American Journal of Philology* X p. 445 sqq. defixionem esse voluit, id omni caret probabilitate. F. Skutsch.

Sed iam ad Latinorum accedamus tabellas plumbeas, quas primum colligendas, collectas explicandas esse putavi:

CIL. I, 818 = VI, 140. Lammina plumbea olim duplicata, reperta ad viam Latinam inter sepulcra, aut extremo liberae rei publicae tempore aut aetate Augusti confecta. Extat in Museo Kircheriano.

A

Quomodo mortuos, qui istic sepultus est, nec loqui nec sermonare potest, seic Rhodine apud M. Licinium Faustum mortua sit nec loqui nec sermonare possit.
Ita uti mortuos nec ad deos nec ad homines acceptus est, seic Rhodine aput M. Licinium accepta sit et tantum valeat quantum ille mortuos quei

B

istic sepultus est.
Dite Pater, Rhodinen tibi commendo, uti semper odio sit M. Licinio Fausto.
Item M. Hedium Amphionem.
Item C. Popillium Apollonium.
Item Vennonia Hermiona.
Item Sergia Glycinna.

CIL. I, 819 = VI, 141. Lammina plumbea olim in volumen complicata filoque ferreo clausa, reperta extra portam Latinam, paullo recentioris aetatis quam ea, quae antecedit defixio.

Danaë ancilla no(v)icia Capitonis. Hanc (h)ostiam acceptam habeas et consumas Danaëne(m). Habes Eutychiam Soterichi uxorem.

CIL. I, 820 = X, 1604. Parva lammina aerea duplicata et filo clausa, cuius foramina remanent, reperta Cumis in sepulcro, nunc Neapoli in Museo. Eiusdem aetatis cuius n. 818.

Nomen delatum
Naeviae L. l.
Secundae · seive
ea alio nomine
est.

Garrucci *Bull. dell' Inst.* 1860 p. 70; Riess *Rhein. Mus.* IL p. 183 [1]; Steuding apud Roscherum s. v. Inferi p. 258. Lucerna fictilis Musei Kircheriani.

Helenus suom nomen d[is] inferis mandat. Stipem strenam lumen suom secum defert. Ne quis eum solvat nisi nos qui fecimus.

CIL. II, 462. Tabella marmorea Emeritae Hispanorum reperta.

Dea Ataecina Turibrig(ensis) Proserpina, per tuam maiestatem te rogo oro obsecro, ut vindices quot mihi furti factum est; quisquis mihi imudavit involavit minusve fecit eas [res], q(uae) i(nfra) s(criptae) s(unt): tunicas VI
... [p]aenula lintea II, in[dus]ium cuius ....m ignoro ......
[eum tu pessimo leto adficias *vel simile quid*].

Alteras diras marmori insculptas nobis tradidit titulus CIL. VI, 20905, Buecheler Carm. lat. epigr. I, 95 (hic stigmata aeterna Actae libertae scriptae sunt *eqs.*).

CIL. III suppl. n. 11882. Lammina plumbea e sepulcro Brigantii in Norico eruta, non clavo percussa, sed planitiei cuidam rotundae affixa.

A	*B*
Domitius Niger et	vos omn[es q]ui illi
L.]ollius et Iulius Severus	mali [f]uera[t]is dari
et Severus Nigri ser(v)us adve[rs-	ad mo ....
a(rii) Bruttae et quisquis adve-	minore ....
rsus il(l)am loqut(us est) omnes	....
perdes.	..... Valerium
	....

Ibidem publicantur (n. 11883) duae tabellae plumbeae bis scriptae, quarum usus qualis fuerit ignoratur.

CIL. VII, 140. Lammella stannea in Britannia (*Lydney Park*) reperta.

Devo Nodenti. Silv(i)anus anilum perdedit, demediam partem donavit Nodenti; inter quibus nomen Seniciani nollis pe[r]mittas sanitatem, donec perferat usque templum Nodentis.

»Silvanus divo Nodenti dimidiam partem pretii anuli perditi sic donavit, ut ad fures detegendos anulumque recuperandum sibi praesto esset. Putat inter fures nomen Seniciani esse: ei noli sanitatem permittere, donec anulum perferat ad templum.«

Hübner Exempla scripturae epigraphicae latinae n. 947. Lammella plumbea reperta ad aquas Sulis in Britannia (*Bath*).

»Miro artificio vocabula singula excepto nomine Annii a dextra ad sinistram procedunt. Saeculi videtur esse secundi exeuntis tertiive ineuntis.«

Q(ui) mihi ma(n)teliu(m) in[v]olavit
sic liquat (c)com aqua
ella m[u]ta ni q(ui) eam [sa]lva-
vit Anniu(s) vel exs-
uper e(i)us [V]erianus Se-
verinus A(u)gustalis Com-
itianus Catusminianus
Germanill[a] Iovina.

CIL. VIII suppl. n. 12504—12507. Tabellae plumbeae Carthagine in sepulcreto aetatis imperatoriae repertae. Delattre *Revue archeol.* XII p. 157 seq.: *Quelques-unes étaient fixées aux parois du cippe à l'aide d'un clou de cuivre, qui en transperçait tous les plis. Une de ces lamelles non repliée semblait avoir été déposée à dessein sur deux crânes, peut-être deux têtes de décapités, car ils n'appartenaient pas à des corps incinérés et nous n'avons pu trouver à côté des traces de squelettes.* Adservantur in Museo S. Ludovici.

CIL. VIII suppl. n. 12504 (Buecheler *Rhein. Mus.* XLI p. 160). Agitatoris dirae, quibus circi imaginem adpinxit.

........KABIAKKPAKKPOY			
....		Sidereus	B
....		Igneus	P
....		Turinus	A
....		Martius	X
.	F]renalius	Rapidus	Θ
.	V]enator	Arminius	A
.	Exs]uperus	Inpulsator	B
.	Augur	Castalius	P
.	Volens	Gelos	A
A	Sidereus	Piropus	X
K	At(t)onitus	Euginis	Θ
K	[V]eronica	Anim(a)tor	A
		Bla(n)dus	X
P	Crysiph	Sidonius	Θ
A	ys	Omnipotens	A
		Aquila	
P		Licius	H
A		Amazonius	R
		Imber	I
I	KAPOYPAXXΘA		K
P	BPAXXΘAΘ		C
A	HΘAЄIΘOYMA		O
K	NЄCΦOMHI MЄLA		N
	HIЄOYHЄMH		V
	ЄCTABAHI		Θ
	(E)xcito [te]		N
	demon qui (h)ic conver-		—
	sans · trado tibi (h)os		
	equos · ut deteneas		
	illos · et · inplicentur		
	n]ec se movere possint.		

Vs. 12 Eugenes, vs. 28 conversa(n)s = conversaris Mommsen.

CIL. VIII suppl. n. 12505.

A

Te rogo, qui infer-
nales partes tenes, com-
mendo tibi Iulia(m) Faustil-
la(m) Marii filia(m), ut eam cele-
rius abducas et ibi in num-
erum tu (h)a[b]ias.

B

Te rogo qui infernal-
es partes tenes, commen-
do tibi Iulia(m) Faustilla(m)
ut eam celerius abduca-
s infernales partibus
in numeru(m) tu (h)abias.

A vs. 6 abias = habeas. — *B* vs. 5 infernales *sic* infernalis.

CIL. VIII suppl. n. 12506.

Glo]rios[us] C[. . . . . B]o[ru-
stenes Ianuariu[s] Vit-
a]lis Romanus (Roman-
us) Adau[c]tus Primitiv-
os Eforianus (?) U[r]ba[nus
. . . .

Adpictum est galli caput ut ad Cnidiam tabellam XVI; e CIL. VIII suppl. n. 12511, 15 Delattre hanc quoque agitatorum devotionem esse collegit, id quod etiam magis nominibus propriis, quae equorum videntur esse, demonstratur.

CIL. VIII suppl. n. 12507.

	ΑΠΗΙΗΝΙΑΡΑ C B	◆	⁎	amo(re) ve(l)	ω
➤	uratur	Є	C	desideri(o)	Ω
⊐	Suc(c)es(s)a	Λ	Ɛ	Suc(c)es(s)i	<
➤	aduratur	Σ		I † T V T T ◆	⊕

Vs. 1 ᾽Apeieni ἀρά᾽ legit M. Bréal *Collections du Musée Alaoui* I p. 63.

CIL. VIII suppl. n. 19523. Tabula plumbea reperta in sepulcro prope Constantinam.

A in antica parte daemon, qui invocatur, incisus est haedi pedibus hirsutis instructus ac laqueis duobus et unco armatus. Adscriptum est:

1. supra:
..auiuli ..tei gutur babo ooVVos
2. a manu sinistra:
..o | ..[s]tur
3. infra:

desumatur
ut facia(s) il(l)um sine
sensum sine memo-
ria sine (spi)ritu sine
medul(l)a
sit vi mutuscus.

B in parte postica:

. . . . ento, demando tibi, ut a(c)ceptu(m) (h)abeas
S]ilvanu(m)q(ue) puulva(m) fac[i]a(s) et custodias
. . . . ento [de-
mando ut fa-
cia(s) [i]l(l)um mo-
rtu[u](m)
depona(s)
eum at
Tartara.

Recueil des Notices et Mémoires de la Société archéologique de Constantine, vol. XXVIII (1893). *Inscriptions de Carthage par le père A. L. Delattre* n. XXV. Lamnina plumbea reperta Carthagine in Romanarum aedium ruinis prope Serapeum.

Scribonia Philomusus Criso
Alypus Lerastus Philargurus
Avner Felix Liberalis
amici amicae c[o]nati ad
. . . . enes quicumque cona-
verit dicerit fecerit
aut facere voluerit
colliberti aut colliberta[e.

Vs. 3 Avner = Abner.

N. XXXV eiusdem collectionis non devotio, sed amuletum videtur esse (exhibet inter verba latina graeca quoque latinis litteris scripta: *to logon*).

Collections du Musée Alaoui I (1890) p. 57 sqq. Tabella plumbea reperta Hadrumeti in sepulcro, saeculo secundo p. Chr. n. exarata.

Αδ[ιουρο] . . . . περ μαγνουμ δεουμ ετ	Ad[iuro] . . . . per magnum Deum et
περ ανθερωτας ετ περ εουμ κουι αβετ	per Anterotas et per eum qui habet
ακκιπιτρεμ σουπρα χαπουθ ετ περ σε	accipitrem supra caput et per se-
πτεμ στελλας ουθ εξ κουα ορα	ptem stellas ut ex qua hora
οχ κομποσουερο νον δορμιατ Σεξ	hoc composuero, non dormiat Sex-
τιλλιος Διονυσια φιλιους ουραθουρ	tilius Dionysiae filius: uratur
φουρενς νον δορμιατ νεκουε σεδεατ	furens, non dormiat neque sedeat
νεκουε λοκουατουρ σεδ ιν μεντεμ αβ	neque loquatur sed in mentem hab-
εατ με Σεπθιμαμ Αμοενε φιλιαμ ουρα	eat me Septimam Amoenae filia; ura-
θουρ φουρενς αμορε ετ δεσιδεριο	tur furens amore et desiderio
μεο ανιμα ετ χορ ουραθουρ Σεξτι	meo, anima et cor uratur Sexti-
λι Διονυσια φιλιους αμορε ετ δεσιδε	li Dionysiae filius, amore et deside-
ριο μεο Σεπθιμες Αμενε φιλιε του αν	rio meo Septimes Amoenae filiae. Tu an-
τεμ Αβαρ Βαρβαριε Ελοαε Σαβαωθ	tem Abar Barbarie Eloce Sabaoth
Παχνουφυ Πυθιπεμι φαχ Σεξτι	Pachnouphy Pythipemi, fac Sexti-
λιουμ Διονυσια φιλιουμ νε σομνου	lium Dionysiae filium ne somnu-
μ χονθιγγαθ σεδ αμορε ετ δεσιδε	m contingat, sed amore et deside-
ριο μεο ουραθουρ ουιους σπιριτους	rio meo uratur, huius spiritus
ετ χορ χουμβουρατουρ ομνια μεμ	et cor comburatur, omnia mem-
βρα θοθιους χορπορις Σιξθιλι Διονυ	bra totius corporis Sextili Diony-
σια φιλιους σι μινους δισχενδο ιν α	siae filius. Si minus, descendo in a-
δυτους Οσυριε ετ δισσολουαμ θην	dytous Osyris et dissolvam τὴν
θαπην ετ μιττιαμ ουθ (α φουλ *del.*)	ταφὴν et mittam ut (a ful *del.*)
α φλουμινε φερατουρ	a flumine feratur.
εγω ενιμ σουμ μαγνους	Ego enim sum magnus
δεχανους δει μαγνι δει	decanus magni Dei
ΑΧΡΑΜΜΑΧΑΛΑΛΑ . .	Achrammachalala . .

Nonnulla in imagine photographica aliter vidi atque Bréal editor, qui habet vs. 17 χοντιγαθ, vs. 19 χουβουρατουρ, neque post extremas ultimi versus litteras duarum evanidarum vestigia agnoscit.

CIL. IX, 3748. Hübner Exempla scripturae epigraphicae latinae n. 946. Lammina plumbea reperta apud Marsos Marruvii, nunc in Museo Berolinensi.

Sextus Pompeius
Leonida · L. Paqued-
ius Philo · Septimius
Felix Marcius Cela-
dus Herenius Labi-
eanus Marinus C.
Gavius Secu[n]du[s.

CIL. IX, 5575. Lammina plumbea litteris inversis scripta, reperta Septempedae (*San Severino*). Eandem notat Hübner Exempla scripturae epigraphicae latinae p. XLV hisce verbis: «Eiusdem generis est tabella plumbea litteris sinistrorsum procedentibus scripta in Etruria reperta. Lanzi *Saggio di lingua etrusca* II, tab. XVI».

Antestia
Sabina et Vi-
bia Politice Cl-
ymene CAM
BOCAPIAM
A Felicissi-
ma Oppia
Silvina
dicato . . ?

CIL. X, 511 (Buecheler Carmina latina epigraphica I, 205). Plumbea lammina reperta in sepulcro agri Salernitani, inscripta litteris aevi Antoninorum.

Locus capillo|ribus | expect|at cap|ut su|um.

ribus = rivus.

CIL. X, 3824. Lammina plumbea reperta S. Mariae de Capua in sepulcro, nunc Berolini in Museo.

Cn. Numidium
Astragalum
il(l)ius? vita(m) valetudin(em)
quaistum ipsu(m) q(ue)
uti tabescat morbu[s
. . . C. Sextiu(s) Tatsi?
ma(n)du rogo.

CIL. X, 8214. Lammina plumbea reperta Cumis in necropoli.

Barcathes Dasi M. l.
M. Dassius M. Allius(?)
Cerdo salvi nisei ista(m?)
re(m?) qua(m?) ages (= agens?) qum q. Cava
lit(t)eras perlegerit C. Vitrasi.

Interpretatio incerta.

CIL. X, 8249. Lammina plumbea reperta anno 1879 complicata et clavo transfixa in sepulcro prope Minturnas, ubi cranio defuncti erat supposita. Stornaiuolo *Bull. dell' Inst.* 1880 p. 188 narrat, una cum hac tabella inventam esse *una statuetta di marmo, alta 11 cm. e larga 4 cm., abbastanza bene scolpita che raffigura una donna con capelli bene intrecciati*, quam imaginem Tyches esse suspicatur, in quam dirae nostrae diriguntur: quae coniectura veri ne similis quidem est, tales enim imagines nec marmoreae neque artificiosae erant, sed rudes et cereae aut laneae.

Dii i(n)feri · vobis · com(m)e(n)do · si quic(q)ua(m) sa-
ctitates h(a)betes ac tadro Ticene
Carisi · quodqu(o)d agat · quod i(n)cida(n)t
omnia in adversa · dii i(n)feri vobis
com(m)e(n)do il(l)ius mem(b)ra colore(m)
figura(m) caput · capilla · umbra(m) cereb-
ru(m) fru(n)te(m) supe[rcili]a os nasu(m)
me(n)tu(m) bucas la[bra ve]rba (h)alitu(m)
col(l)u(m) · iocur umeros cor · pulmones
i(n)testinas ve(n)tre(m) brac(h)ia digit-
os manus u(m)b(i)licu(m) · visica femena
genua crura talos planta[s
tigidos.
dii i(n)feri · si illa(m) videro tabesce(n)te(m)
vobis sacrificiu(m) lubens ob an(n)u-
versariu(m) facere dibus par-
entibus il(l)ius voveo . . . .
peculiu(m) ta[be]scas.

Vs. 1. 2 sanctitatis habetis ac trado Tychenem (= Tychen); vs. 13 digitos.

CIL. XI, 1823. Wordsworth *Fragments and specimens of early Latin* p. 230. Tabella plumbea Arretii reperta ibique in Museo servata.

A

Q. Letinium
Lupum qui et
vocatur Cau-
cadio qui
est fi[lius] Sal-
lusti[es Vene-
ries sive Ven[e-
rioses, hunc ego aput vos-
trum

B

numen de-
mando devo-
veo desacri-
fico, uti vos A-
quae ferventes
si[ve vo]s Nimfas
si[ve quo alio no-
mine voltis adpe-
l[l]ari ut vos eu-
m interemates
interficiates
intra ann-
um ITVSM

B vs. 13 Wordsworth ITVSM legit I(d)us M(artias) sive M(aias).

De Rossi *Bull. dell' Inst.* 1880 p. 6. Lammina plumbea reperta anno 1842 ad viam Appiam in urna cineraria columbarii cuiusdam una cum moltis aliis graeca lingua confectis, gnostica quae vocamus signa exhibentibus et formulas.

. . . or filius [tra]do ab hac (h)ora ab hoc die ab hac nocte
. . . re qui

figura hominis

i . . . . mti . . . . ac
tene contere confr(in)ge et . . . . . trade
morti fili[u]m Aselles Praeseticium Pristin(a)rium
qui manet in regione nona ubi videtur arte sua
facere et trade Plutoni praeposito mortuorum
et si forte te contempserit patiatur febris

ουτιχομανι — frigus tortionis palloris sudores obbripi-
ουτιχμετη — lationis meridianas interdianas seru-
ουτιχμεατιχι — tinas nocturnas ab hac hora ab hoc die ab hac —
ουτιχμεμαεφιχι — et perturba eum ne reprae(h)ensionem (h)abeat
ευδεμων καττιχι — et s[i] forte occansio[n]e(m) inuenerit praefocato eum
Praestetium fil[ium Asell]es in termas [in] valneas in quocumque loco
cupede frange Pr[aesecticio fi]lio Aselles et [si] forte te seducat per aliqua
Victor Asella Filius Prae[se] .... et rideat de te et exsultetur tibi
mater tici[us] vince perocide filium mares Praesete-
protome protome protome Pris[tina-] c]ium Pristina[riu]m filium [A]selles
...ene r[ius] qui manet in regione [nona] .... cede
...re
...iecs tacs tacs.

Vs. 20 tacs tacs = *τεχίον τεχίου*?

Bull. dell' Inst. 1879 p. 171. *Tavoletta di piombo del museo di Perugia.*

A

Felix · P-
etron ·
. . .

B

Cam[a-
rius
. N

Hunc titulum sepulcralem fuisse non negaverim.

Weckerling *Die römische Abtheilung des Paulus-Museums der Stadt Worms* pars II p. 65 sqq. Tabellae plumbeae prope *Kreuznach* repertae anno 1885.

Weckerling n. I.

A

Inimicorum | nomina ad | inferos.

B

Inimicorum nomina:
Optatus Silonis ad infe-
ros] . . . .
. . . ius Nesso?
Atticinus Ammonis
Latinus Valeri(i)
Adiutor Iuli(i)
Tertius [D]omiti(i)
Mansuetus Senotaeuni(?)
Montanus materiarius
Aninius Victor
Quartio Severi
Sint(u) Valentis
Lutumarus lanius
Similis Crescentis
Lucanus Silonis
Communis Mercatoris
Tul(?)lius offector
Nime(?)ius Silvanus
Co[s]sus Matui[n?]i.

Weckerling n. II.

Vale(n)tis Sinto sive ali(i?) inimici S . . . . .
Valentinus Sinto inim(i)cus sic comdi . . u . m . um
sub . . det sic Sintonem et Martialem Sintonis
et Adiutorium Sintonis et quisquis contra
Rubrium i . . . . t mequ . . . onem
si quis contraven . . . Sintonem et Adiutu-
rium eius Sintonis defero ad infero(s)
sic nusquam contra nos . . . . ius si . ustor-
nis cum loquantur inim . i . . . . umus
non parentem tanquam . . . ris.

Weckerling n. III.

A	*B*
Fructus	Gracilis

Weckerling n. IV.

A

Fructus Gra[cilis et Aur(elius) Um mitorvus.

B non legit Weckerling.

Weckerling n. V.

A

Data nomina
ad inferos nu
. . . .

B

Dis manibus hos v(oveo?)
. . . .
et si quis alius . . . .

In sexta quadam tabula desperavit Weckerling.

Josef Klein *Drei römische Bleitäfelchen* (*Festschrift zum 50jährigen Jubiläum des Vereins von Alterthumsfreunden im Rheinlande*), *Bonn* 1891, p. 129 sqq. (tab. VI). Tabellae plumbeae saeculo secundo p. Chr. n scriptae, inventae anno 1886 prope *Kreuznach*.

Klein n. I.

A

Nomina
data]manda-
ta l[igata
ad inferos
: ad illos per vim
c[onr[u]ant

B

Silonia
Surum Caenu[m
Secundum
: ille te
s]ponsus pro-
ca[t], eum amo (ama?)

Klein n. II.

Inimici et inimici (-cae?)
Caranita[n]i Abilius Iu(v)enis
Sabinus ap(p)aritor Arria Dardisa(?) Optatus
Silonis Privatu[s Se]veri Cossus Macsi
Marcus Aerari[us] Atta Marci uxsor
Camula uxso[r] Gamatti Ambiti Val[erius
Ciri Atticinus [Amm]onis Terentius Atti-
so Iulia(?) Attisonis Narcis(s)us Caliphon[t]is
Cali[pu]nti? .. Pudentis et Pude(n)s
. . . . . ssia? . . . . us Albus(?) Vicinus
. . . . nsi . . . .

In margine dextro:

Sic te morbo a(d)dicant dii m[anes.

In margine sinistro:

... dii inferi ..... sunt.

Klein n. III. Lammina opisthographa valde mutila.

S]everinus Auti ....|........ nomin .|.. nser aut sic mihi
. nans e(x)ponit.

C. Meurer *Aus der rheinischen Epigraphik des Jahres 1893* (*Rhein. Jahrb.* 1893 p. 188; *Westd. Correspondenzblatt* 1893 Oct. n. 105).

Vas fictile hanc exhibet inscriptionem:

Artus fututor Art.. ligo Dercomogni fututor.

Buecheler:

Art[us] ligo Dercomogni (filium). Artus fututor (est).

CIL. XII, 5367. *»Huit lamettes de plomb roulées trouvées — dans la fontaine chaude d'Amélie les Bains (dans les Pyrénées Orientales) — en juin 1845 par le colonel A. Puiggari — il en avait envoyé un facsimile très exact à Mr. de Bonnefoy, et il en avait gardé lui-même un autre.«*

Disparuerunt tabulae, nil restat nisi Puiggarii apographum. Abstinendum esse his tabulis fictis aut certe pessime descriptis recte monuit Hirschfeld.

Atque primum quidem harum tabellarum habitum, ut ita dicam, exteriorem consideremus: sunt eae quoque plumbeae, excepta tabula Emeritana, quae marmorea, et lammina Britannica, quae stannea est: quarum utraque non ut in terra conderetur, sed ut luci exposita furta denuntiaret, conscripta erat, quare auctorem non uti hic materia plumbea haud ita graviter feremus. Neque desunt clavi, quorum in locum succedit semel filum ferreum (CIL. I, 820), et ipsum vinciendi symbolum. Pleraeque in sepulcris repertae sunt, ut deos accirent inferos, nonnullae autem in aqua, id quod apud Atticos quoque interdum factum esse supra p. IV monuimus. Illustrissimum huius usus exemplum est CIL. X, 511: 'Locus capillo ribus expectat caput suum', cuius formulae consilium ita fere explicatur: hominis capillum rivo mandatum mersumque sequatur oportet caput. — 'Aquae ferventes sive vos Nimfas .. voltis adpellari' invocantur CIL. X, 1823, quam tabellam in aqua delituisse ob hanc imprecationem pro certo habebimus. De mortifera autem Nympharum vi unum addidisse exemplum sufficiet, Kaibel Epigr. 571 (Romae repertum):

Νύμφαι Κρηναῖαί με συνήρπαζαν ἐκ βιότοιο.

Ultimum exemplum proferatur n. 947 apud Huebnerum 'sic liquat com aqua', quod item fonti mandatum fuisse putabimus.

In universum ipsa tabellarum scriptura usum cotidianum sequitur, bis tamen (Hübner 947, CIL. IX, 5575) audimus litteras sinistrorsum procedere, quod apud Atticos totiens vidimus. Miro autem artificio scripta est tabella illa Hadrumeti reperta, latinis quidem verbis, graecis vero litteris: cumque graeca lammina ibidem reperta, quam supra edidimus, primum versum exhibeat latinis litteris scriptum, hunc usum a magis repertum esse patet, ut species magica dirarum augeretur.

Quantum iam ad ipsum verborum contextum attinet, hunc simplicissimum esse statim videbimus. Multae sunt solorum nominum series (additur autem plerumque vox *nomen* ut Graecorum ὄνομα) nonnunquam devovendi verba adduntur (do mando commendo demando devoveo desacrifico defero ligo) neque formularum maior existit copia: CIL. I, 818 optatur *nec loqui nec sermonare possit* (devoventur ἄφωνοι) *odio sit* (ἐχθρὰ γένοιτο), X, 8249 *incidant omnia in adversa* (πάντα ἐναντία γένοιτο); una amplior extat membrorum enumeratio in tabella illa CIL. X, 8249, in qua monere liceat, umbram non ut σκιάν, sed ut τρίχας accipiendam esse, collatis Petronio (c. 109 tempora umbra nudata) Claudiano (nupt. Pall. 42 lanuginis umbra) Statio (Theb. IV, 336 venit umbra genis).

Deorum quoque, qui advocantur, numerus magnus non est: invocantur enim, ubi Latinorum veterum occurrit religio, soli inferi aut manes[1]), Dis pater, is qui infernales partes tenet, aut Pluto praepositus mortuorum. Sed praeter hos aliarum quoque gentium obviam fiunt numina: deam Ataecinam Turibrigensem Proserpinae adsimilatam fuisse ipsa tabula Emeritana nobis tradidit, eamque eodem munere functam esse apparet quo Cnidiorum Proserpinam, quippe quae furem cogeret, ut ipse se denuntiaret. Idem officium gerebat Britannorum divus Nodens, quem eam ob rem inferorum deum fuisse statuere poterimus.

Neque vero magicorum artes Aegyptiorumque religiones et Iudaeorum Latinis diris pepercerunt. Ephesia nobis occurrunt grammata in agitatorum devotione Carthaginiensi et in parva illa tabella amatoria ibidem reperta; gallus adpictus est, ut in tabella Cypria XVI (cf. CIL. VIII suppl. n. 12511, 15) ad titulum CIL. VIII suppl. n. 12506, de qua re supra p. XIX cum graecas tractarem diras, dixi. Praeterea CIL. VIII suppl. n. 19523 Ephesias addidit litteras, inter quas Baubo agnoscitur, Cereris satelles, quae dominam suam ne in Orco quidem deseruit, ita ut credi posset ab Orphicis Βαβὼ τις ἀναμάζουσα δαίμων κοντερόν, ἐπαινέσας τὸ σχῆμα καὶ παιδὸς τὴν ὕπαρξιν (Abel Fragm. Orph. 216)[2]). Ipsius vero syncretismi, quoad in Latinorum tabellis occurrit, exemplum est tabella Hadrumetana, cuius maximas partes Osiris agit: vs. 21 sqq. magus se ex artificum illorum more eundem esse dicit atque eum, cuius nomine artem suam agit: *descendo in adytous Osiris et dissolvam* τὴν ταφὴν *et mittam, ut a flumine feratur*, i. e. e sepulcro Osiridis arcam illius eripiet et in Nilum coniiciet, idem quod olim Typho fecerat. Ut autem videas, quam varia elementa sint, e quibus invocationes suas composuerint magi nostri, ea verba addam, quibus Maspero explicat[3]) quaecumque explicanda restant ex hoc titulo: *Le dieu grand est Osiris, dont l'épithète perpétuelle est 'le dieu grand, seigneur de Mendes.' 'Celui qui a un épervier sur la tête' est, soit Horus, soit Osiris dans l'Occident, dieu des morts, qui a parfois, aux temps gréco-romains, l'épervier sur la tête. En revanche, les Anteros, les dieux des amours contrariées*[4])*, sont d'origine grecque, comme l'Éros des conjurations publiées par Leemans. Les sept Étoiles appartiennent à la magie chaldéenne.* Quod idem *magnum decanum* vs. 26 refert ad numina Osiridis arcam custodientia, ego assentiri non audeo: hoc enim fortasse ex astrologia petitum est (Wessely Eph. gr. n. 86). Est autem haec tabella Hadrumetana mere amatoria 'non dormiat Sextilius Dionysiae filius, uratur furens, non dormiat neque sedeat neque loquatur ... ne somnum contingat': horum similia in altera illa tabella eodem loco reperta et in papyro Parisina, cuius verba supra adtulimus (μὴ ὕπνου τυχεῖν κτλ.) leguntur. Semel etiam invocatur daemon *qui hic conversas*, in tabella ab agitatore scripta, ubi reminiscimur illorum δαιμόνων οἱ ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ ὄντε laminae Alexandrinae: est anima hominis illic sepulti, quam sequiorum temporum Graeci precantibus subvenire posse putabant. Separemus autem hanc animam hominis mortui ab ipsius cadavere, quod pro nihilo habebant; expressis enim verbis dicitur CIL. I, 818: 'quomodo mortuos, qui istic sepultus est, nec loqui nec sermonare potest' ... 'nec ad deos nec ad homines acceptus est' eqs.: comparatur hoc loco is qui devovetur cum mortuo, non cum metallo inferis sacro, ut apud Atticos. Neque vero recte de Rossi contendit, cum tabellam illam ederet gnosticam, litteras ....*or* in margine sinistro quae leguntur, ita supplendas esse, ut Victor evaderet, quem Victorem illic sepultum adiri precibus. Ego [Vict]or hic legendum esse haud nego, sed hominem vivum puto, qui una cum reliquis devovetur: hominis enim mortui animam inter daemonum numerum translatum mortali nomine adpellare fas non erat. Nam ubicumque hae animae invocantur, legimus νεκυδαίμων ἄωρε ὅστις ποτ' εὖ ἦ vel simile quid. Ceterum hanc tabellam gnosticam esse proditur litterarum vocalium compositione, quam Gnosticis imprimis placuisse diximus; in reliquis Osiris cum nonnullis cognominibus iunctus latere videtur: in duobus prioribus Osirim Mnevim et Osirim Apim (Plut. de Is. et Os. c. 33 p. 364 *C*: ὁ δ' ἐν Ἡλίου πόλει τρεφόμενος βοῦς, ὃν Μνεῦιν καλοῦσιν (Ὀσίριδος δ' ἱερόν· ἔνιοι δὲ καὶ τοῦ Ἄπιδος πατέρα νομίζουσι) cognosco. Μνεῦις occurrit pap. Par. CXXI, 153. 2994. Similia Osiridis nomina habet Wessely Eph. gr. 289: ουτιρι πιαιι

[1]) Cf. Roscheri lexicon s. v. Manes.

[2]) Baubo invocatur pap. Anast. 439, Par. 1291, CXXI p. 747, cf. Dieterich Abraxas p. 148, 3; in titulis etiam Βαβώ est, Nekyia 87, 3.

[3]) *Collections du Musée Alaoui* I p. 65.

[4]) Plato Phaedrus 255 *D*; Pausan. I, 30, 1. VI, 23, 3. Roscher s. v. Eros p. 1343.

ουσιρι φρη ουσιρι ωρι κτλ. *Διαβολὴν* Osiridis tabellae nostrae inesse demonstrant verba: 'si forte te contempserit, si forte te seducat et rideat de te et insultetur tibi'.

Si iam pauca de ipsis dirarum formulis addere volumus, quibus deos imprecantur, id ab omnibus agi videmus, ut inimicus in inferorum potestatem deveniat et igni interno consumatur, dum mors eum abducat. Huius generis voces sunt: 'consumas, perdes, noli sanitatem permittere, liquat com aqua, celerius abducas et in inferorum numerum tu habeas, facias illum sine sensum eqs., acceptum habeas, custodias, facias illum mortuum, deponas eum at Tartara; uratur aduratur desumatur tabescat'. Equorum cursum qui devovet, ex ipsa re optat, ut daemon 'illos deteneat, et inplicentur nec se movere possint'. Novum est, quod inferis praescribitur terminus, intra quem inimicum consumant: intra annum XI, 1823, quod idem velle videtur atque anniversarium X, 8249, 15 commemoratum; sacrificium quod eodem loco dibus parentibus promittitur (revoces tibi *πατέρας πατέρων* tabellarum Cypriarum) respondet *εὐαγγελίοις* quae promittuntur in titulo Attico n. 109. Studium vero illud religiosum, quod apud Graecos saepius animadvertimus, ut omnia quam diligentissime enumerentur, ne quid omittatur eoque eximatur ab effectu magico, ne a Romanorum quidem religione alienum fuit: huc enim trahenda est membrorum enumeratio tabellae Minturnensis, et formulae illae I, 820 'nomen delatum Naeviae L. l. Secundae seive ea alio nomine est' et XI, 1823: 'vos Aquae ferventes sive vos Nimfas sive quo alio nomine voltis adpellari'.

Iam omnia absolvi, quae de ipsis tabellis nostris earumque diris dicenda esse putavi; videamus iam, quidnam ex aliis fontibus compertum habeamus de superstitione illa a veteribus saepissime adhibita. Non tam tabellae quam carmina magica ob defixionem cantata commemorantur CIL. VIII, 2756 in lapide Numidico: 'Ennia hic sita est ... quae non ut meruit ita mortis sortem retulit: carminibus defixa iacuit per tempora muta ... cuius admissi vel manes vel di caelestes erunt sceleris vindices'. De plumbeis vero tabellis cogitandum est in titulo illo Tudertano (CIL. XI, 4639): 'Iovi Opt. Max. custodi conservatori, quod is sceleratissimi servi publici infando latrocinio defixa monumentis (h. e. *καταδεδεμένα ἐν μνήμασιν*) ordinis decurionum nomina numine suo eruit ac vindicavit et metu periculorum coloniam civesque liberavit'. Praeterea adeundi erunt, quos adhuc neglexinus, veterum libri, in quibus tamen usum nostrum, ut ab infimis populi ordinibus plerumque exercitatum, raro tantum commemoratum invenimus. Graecarum tabellarum unus Plato testis est, qui Reip. II, 364 *b* novit *καταδέσμους* (*ἀγύρται δὲ καὶ μάντεις ἐπὶ πλουσίων θύρας ἰόντες πείθουσιν ὡς ἔστι παρὰ σφίσι δύναμις ... ἐάν τέ τινα ἐχθρὸν πημῆναι ἐθέλῃ ... ἐπαγωγαῖς τισι καὶ καταδέσμοις τοὺς θεούς, ὥς φασι, πείθοντές σφισιν ὑπηρετεῖν*) et *καταδέσεις* Leg. XI, 933 *a*. Latinorum plures hanc superstitionem respexerunt, quae secundum Plinium (N. h. 28, 2, 19 'defigi nemo non metuit') late percrebruisse videtur; mortem Germanici talibus tabellis temptatam esse consentientes narrant Tacitus (Ann. II, 69 'reperiebantur solo ac parietibus erutae humanorum corporum reliquiae, carmina et devotiones et nomen Germanici plumbeis tabellis insculptum, semusti cineres ac tabo obliti aliaque maleficia, quis creditur animas inferis sacrari')[1] et Cassius Dio LVII, 18: *ὀστᾶ γὰρ ἀνθρώπων ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐν ᾗ ᾤκει* (scil. Germanicus) *κατορωρυγμένα καὶ ἐλασμοὶ μολύβδινοι ἀράς τινας μετὰ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ἔχοντες ζῶντος ἔτ' εὑρέθη*. Num Seneca cum diceret (de benef. VI, 35) 'exsecraris enim illum et caput sanctum tibi dira imprecatione defigis' de tabellis cogitaverit, quaeritur: veri similius est, eum carmina in animo habuisse magica, diras dictas, non scriptas. Poëtarum grex, quippe qui res tractet amatorias, saepissime Theocriti Pharmaceutrias secutus diras commemorat amatorias: solet citari locus unus instar omnium Ov. am. III, 7, 27, atque poëtarum prae aliis Tibullus[2]), ubi carmina reliquusque apparatus magicus satis saepe occurrit, tabellae tamen desiderantur; devovendi vero ritus commemoratur in Orphicorum lithicis vs. 588, ubi curalii vires, quod Italis hodie quoque contra artes magicas usui esse scimus, enumerantur:

φάρμακα δ' ὅσσα πέλονται ἀτάσθαλα καὶ κατάδεσμοι
ἱροί τ' ἀγνάμπτοισιν Ἐρινύσι πάγχυ μέλονται,
εἴτε αὐτὸς κεῖθεν οἰκοφθόρον οὐκ ἐνέηκεν
ἀνήρ, οὐδ' ἔτι λῦσαι ἐπὶ σφισιν ἠδ' ἐπαοιδὰς
σχέτλιοι ἀλλήλοισι μεγαίροντες τελέουσι,
πάντων ἀντίλυτρον δεῖξε κρατερώτατον εἶναι.

Sequiore tempore defixionum usus semel commemoratur apud iuris consultum: in Paulli sententiis V, 23, 15. Christianae autem doctrinae propugnatores sive in universam veterum superstitionem increpantes sive singulas artes pertractantes lamminarum rarius mentionem faciunt: solum inveni Arnobii locum II, 32 p. 74, 21 Reiff.[1]), qui tamen lamminas amuletorum loco adhiberi narrat. Neque ipsi Christiani saepe his tabellis usi fuisse putandi sunt: inter servatas Christiana videtur esse sola magna illa tabula Hadrumetana; et veteris religionis vestigium servat tabella plumbea sexti p. Chr. n. saeculi Traguril reperta duobus cum clavis: CIL. III p. 961, in qua adiuratur 'in nomine domini Ieso Cristi ... immondissime spirite tartaruce'[2]), quem in vincula coniecit angelus Gabriel, notus e Gnosticorum religione.

Iam vero libros titulosque veterum missos faciamus: maiora nobis praesto sunt auxilia ad contemplandam tabellarum plumbearum historiam: papyros dico magicas, unde pleraque iam sumpsimus ad explicanda lamminarum nostrarum memorabilia. Huic autem loco nonnullos papyri Anastasy reservavimus versus, qui optime illustrant, quam arte inter se cohaereant praescripta in papyro facta et verba in plumbo exarata; sunt enim illae leges, quomodo talis fiat defixio per tabellam plumbeam servatae in versibus 304—369 (Kenyon *Greek Papyri in the British Museum, London* 1893 p. 74, transtulit King *The Gnostics and their remains* p. 242 sqq.):

λαβὼν χάρτην ἱερατικὸν ἢ μολυ-
βοῦν πέταλον καὶ σιδηροῦν κρί-
κον θὲς ἐπὶ τὸν χάρτην τὸν κρίκον·
καὶ ἔνωθεν καὶ ἔξωθεν ἆρε τύπον τοῦ
κρίκου τῷ καλάμῳ· εἶτα ζ(μύρνῃ) τὴν περιφέ-
ρειαν· εἶτα γράψον εἰς τὴν περιφέρειαν
τοῦ κρίκου εἰς τὸν χάρτην ἐπιγράφων
τὸ ὄνομα, τοὺς δὲ χαρακτῆρας ἔξωθεν· εἶ-
τα ὃ θέλεις (ἔξωθεν) μὴ γενέσθαι· καὶ
ὅτι καταδεδέσθω αὐτοῦ ἡ φρόνησις
ἐπὶ τὸ μὴ ποιῆσαι τὸ δ(εῖνα) πρᾶγμα· εἶτα
θεὶς τὸν κρίκον ἐπὶ τὴν αὐτοῦ περι-
φέρειαν ἣν ἐποίησας καὶ ἀνελόμε-
νος τὰ ἔξω τῆς περιφερείας [ἐκ]είνας
καταράπτε τὸν κρίκον ἕως κατακα-
λυφθῇ κἀντῶν κατὰ τῶν χαρακτήρων
τῷ καλάμῳ καὶ δεσμεύων λέγε·
'καταδεσμεύω τὸν δ(εῖνα) πρὸς τὸ δ(εῖνα)· μὴ
λαλησάτω μὴ ἀντιστάτω μὴ ἀν-
τειπάτω μὴ μοι δύναιτο ἀντιβλέ-
ψαι ἢ ἀντιλαλῆσαι· ὑποτεταγμέ-
νος δέ μοι ἤτω, ἐφ' ὅσον οὗτος ὁ κρί-
κος κέκρυπται. καταδεσμεύω δὲ αὐ-
τόν, τὸν νοῦν καὶ τὰς φρένας, τὴν
ἐνθύμησιν, τὰς πράξεις, ὅπως
ἀνωφελὴς ᾖ πρὸς πάντας ἀνθρώπ(ους)·
ἐὰν δέ τινα, καὶ ὅπως μὴ γαμήσῃ
τὸ δ(εῖνα) ἢ δ(εῖνα).' κοινά.
εἶτα ἀπενέγκας αὐτὸ εἰς ἀώρου μνῆ-
μα ὄρυξον ἐπὶ δ δακτύλους καὶ ἔν-
θες καὶ λέγε· 'νεκυδαίμων ὅστι[ς]
(ποτ' οὖν) εἶ· παραδίδωμί σοι τὸν δ(εῖνα) ὅ-
πως μὴ ποιήσῃ τὸ δ(εῖνα) πρᾶγμα.' εἶτα
χώσας ἀπέρχου.
κρεῖττον δὲ ποιεῖς σελήνης μειουμένης· ἔστιν δὲ
τὸ γραφόμ(ενον) εἰς τὸν κύκλον ταῦτα· 'Αρχα-
μαθρα ἐρτιχεχαλχ · εδιντα · αιβουη ·
αων · ιαω · δαρυνκω · μανιλ.
μὴ πραχθήτω τὸ δ(εῖνα) πρᾶγμα ἐφ' ὅσον

---

[1]) De plumbeis tabellis cogitabant olim in eiusdem libri trigesimo quoque capite: 'uni tamen libello manu Libonis nominibus Caesarum aut senatorum additas atroces vel occultas notas accusator arguebat'. Re vera occultae illae notae fortasse erant magicae.

[2]) M. Belli *Magia e pregiudizio in Tibullo*, Venezia 1895.

[1]) Alterum, qui de ipsis defixionibus agit, benigne mihi suppeditavit Theodorus Birt, Hieron. vita S. Hilarionis c. 21: '[amator] subter limen domus puellae portenta quaedam verborum et portentosas figuras sculptas in aeris Cyprii lammina defodit' eqs.

[2]) Graecorum deos ταρταρούχους (eos quoque gnosticos) videas pap. Par. 2242, 94. 2326, 35.

χρόνον κίχαται ὁ κρίκος οὗτος'.
κατάδησον δεσμοῖς, ποιήσας σπυρ-
τὰ καὶ οὕτω καταδοῦ· ὁ δὲ κρίκος
καὶ εἰς φρέαρ βάλλεται ἀχρημάτιστον,
ἢ παρὰ ἄωρον· μετὰ δὲ τοὺς χαρακτ(ῆρας)
γράφε καὶ ταῦτα ὑποκάτω τοῦ κρίκου
ὡς πλινθίον· Ἀρχεολ · λαιλαμ ·
σεμεσιλαμψ · αιμοφοςααν · ναια ·
φθουθ · ευφρη ὁ μέγιστος δαίμων
Ἰάω Σαβαωθ αρβαθιαω λαιλαμ
στοριαφρι ευφρη φρη φθα χχμω
Ἰάω Σαβαωθ θωαιιεφρη ρε-
νουτι σαβαωθ βαρβαθιαω θαχρα-
συχεεθ στοριαφρι καὶ τὸν ἐθ ὅλον ε'
ἂν καὶ ἔτω ποιεῖς.
ἡ] δὲ αὐτὴ εἰκονουμία γράφεται ἐπὶ
μολιβοῦ πιτάλου καὶ ἐνθεὶς τὸν
κρίκον περιπτύξας γύψωσον· μετὰ
δὲ τὸ ὑποκάτω πλίνθιον καὶ τὸν Ἰάω
λόγος καὶ ταῦτα· 'Βακαξιχυχ μενεβα
ιχυχ αβρασαξ αω κατάσχες τὸ
δ(εῖνα) πρᾶγμα'. ὡς δὲ ἐν τῇ αὐθεντι-
κῇ εὑρέθη τὰ ὀνόματα· 'Αφρεολ
λαιλαμ σεμεσιλαμ ιαιω (ἢ) βακα-
ξιχυχ αβρασαξ αω αρχωιλαμ
μενεσιλαμ ιαιω ανω βακαξιχυχ
αβρασαξ ναι· κατάσχες τὸ δ(εῖνα) πρᾶγμα'.

Quae omnia mire cum tabellis nostris consentiunt, imprimis iis, quae ex Africa provenerunt; μή μοι δύνασθαι ἀντιβλέψαι ἢ ἀντιλαλῆσαι, ὑποτεταγμένος δέ μοι ἔτω ad verbum fere Alexandrinae tabulae repetunt formulas. Hoc unum addam e papyris: processisse earum scriptores usque eo, ut anni quoque tempus definirent (vide supra μειουμένης τῆς σελήνης), quo plurimum valerent defixiones, pap. Par. CXXI, 307: λέων: κίρκα ἔτει καταδέσματα, ubi κίρκα ad sequentis verbi exitum formata idem sunt, quod κρίκος supra vs. 345, quod Wessely huic loco adnotavit; leonem vero sidus esse apparet. In universum harum papyrorum tempus convenit cum aetate earum tabellarum, quae maiore magico apparatu excellunt, diutius vero aetatem tulerunt papyri, quippe quae usque ad initium recentioris, quod ita vocare solemus, aevi conscriptae sint[1]).

Cumque iam de papyris agamus, plura de duabus dicamus necesse est, quae non solum praecepta nobis tradunt, quomodo dirae fiant, sed iam ipsas devotiones continent; quarum altera magica non est, sed antiquissimis tabellis plumbeis adnumeranda, Artemisiae dico papyrum notissimam, Vindobonae servatam, postquam ex Aegypto allata est. Edidit eam Petrettini *Papiri greco-egizj* Vienna 1826, emendavit Blass *Philol.* tom. XLI p. 746—751.

Ὦ δέσποτ' Ὀσέραπι κα[ὶ] θεοὶ οἱ μετὰ τοῦ Ὀσερ[άπιο]ς καθ[ήμενοι, ἱκέτις γίνετ]αι ὑμῖν Ἀρτεμισίη
ἡ Αμασίτιος θυγάτηρ κατὰ το(ῦ) πατρὸς τῆς θυ[γ]ατρός, [ὅς αὐτὴν τῶν κτερ]έων ἀπεστέρησε
καὶ τῆς θήκης· εἰ μὲν οὖν δίκαιά με ἐποίησε, ἐμὲ καὶ τὰ τέκνα ταὐτεταυτο(ῦ), δίκαια· [ὥ]σ-
(πε)ρ μὲν οὖν ἄδικα ἐμὲ καὶ τὰ τέκνα τ[α]ὐτοταυτο(ῦ) ἐποίησε, δότε δὲ οἱ Ὀσέραπις καὶ οἱ θεοὶ
μὴ τυχεῖν ἐκ παίδων θήκης [μη]δὲ αὐτὸν γονέας το[ὺ]ς αὐτοτεαυτοῦ θάψαι· τῆς δὲ
καταβοῆς ἐνθ[α]ῦτα κειμένης κακῶς ἀπελλύοιτο κ' ἐγ γῆι κ' ἐν θαλάσσηι κ' αὐτὸς
καὶ τὰ αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Ὀσερ[άπιο]ς καὶ τῶν [θεῶν] τ(ο)ῶν ἐν Ποσιράπι καθημένων
μηδὲ [μη]δ[ε]νὸς τυχόντι [Ὀσ]ε[ράπιος] μηδὲ [τ]ῶν θε[ῶν τῶν] μετὰ τοῦ Ὀσεράπιος
κα[θ]ημένων: κατέθηκεν Ἀρτ[εμισί]η τὴν ἱκετηρίην [ταύτ]ην: ἱκετ[ε]ύουσα τὸν
Ὀσ[έ]ραπιν τὴν δίκην δικά[σαι καὶ το]ὺς θεοὺς τοὺς μετὰ τοῦ Ὀσεράπιος καθημένους·
τῆ[ς] δ' ἱκετηρίας(!) ἐνθαῦ[τα κειμ]ένης: μηδ[ε]ν[ό]ς κ[ο]τε τῶν θ[ε]ῶ[ν] τυγχάνοι
ὁ πατὴρ τῆς παιδίσκης. [ὅ]ς δ' ἀ[νέλοι] τὰ γράμματα ταῦτα [κα]ὶ ἀδ[ικ]οῖ Ἀρτεμισίην,
ὁ θεὸς αὐτῶι τὴ[ν] δίκην ἐπι[θείη δυσ]μενὴ[ς τ' Ὀσέρ]απ[ις εἴη τῶι λαβ]όντι: ὅτι μὴ
τοὺς Ἀρτεμισίη κε[λε]ύει στ . . . . πε . . . . . . ἔτηρε
κοὺκ ἐπαρκέσαι . . . .
με· περιϊδε: ἐπιδ[ε]ῖ . . . .
κακοὶ τῆι ζώσηι . . . .
περιϊδε ἐπιδ[ε]ῖ . . . .

Vs. 2 κτερ]έων cunctanter dedi.

Papyrus quarti a. Chr. n. saeculi iis devotionibus adnumeranda est, quae luci expositae hominem nefarium, ut scriptori satisfaceret, cogerent. Artemisia de viro queritur, cui filiolam pepererat, quam mortuam sepelire ille nolebat, quare, id quod talionis exemplum est, optatur, ne ab infantibus ipse sepeliatur aut parentes sepelire possit[2]). Deus, qui invocatur, Oserapis est et dii, qui una cum illi sunt, h. e. inferi, quos propitios non inveniat filiolae pater, dum in templo iaceant dirae (notes verbum καταβοή). Formula, quae additur: κακῶς ἀπελλύοιτο κ' ἐγ γῆι κ' ἐν θαλάσσηι, sepulcrales devotiones nobis in mentem revocat. Ceterum hae dirae in eum quoque diriguntur, qui invita Artemisia illam papyrum tetigerit.

Alterum exemplar, quod proferendum habuimus, legitur in Reuvensii litteris ad M. Letronne *Sur les papyrus bilingues de Leide* p. 38, dixit praeterea de eo E. Revillout *Revue égyptologique* 1880 p. 168. Legitur autem in pap. Leid. bil. J 383 p. X.

Ἐπικαλοῦμαί σε τὸν ἐν τῷ κενεῷ πνεύματι δεινὸν ἀόρατον
παντοκράτορα θεὸν θεῶν, φθοροποιὸν καὶ ἐρημοποιὸν ὁ μισῶν
οἰκίαν εὐσταθοῦσαν· ὃς ἐξεβράσθης ἐκ τῆς Αἰγύπτου καὶ ἔξω
χώρας· ἐπονομάσθης(!) ὁ πάντα ῥήσσων καὶ μὴ νικώμενος·
ἐπικαλοῦμαί σε, Τύφων Σήθ· τὰς σὰς μαντείας ἐπιτελῶ,
ὅτι ἐπικαλοῦμαί σε τὸ σὸν αὐθεντικόν σου ὄνομα, ἐν οἷς οὐ δύνῃ
παρακοῦσαι· Ιωερβηθ Ιωπακερβηθ Ιωβολχωσηθ Ιωπαταθναξ
Ιωσωρω Ιωνεβουτοσουαληθ Ακτιωφ Ερεσχιγαλ Νεβοποσοαληθ

¹) Duos ipse sub manibus habui codices e parte magicos (Krumbacher *Gesch. der Byz. Litt.* § 273 Ἰατροσόφια). Alterum Barberinum III, 3 chartaceum forma 16° fol. 205 anno 1497 exaratum, scripturas sacras apocryphas rariores continentem (ut apocalypsin Mariae); exhibet f. 71—85v. incantamenta et exorcismos. Alter Neapolitanus est II c. 34 (descriptionem videas in catalogo Salvatoris Cyrillii tom. II) scriptus anno 1495, qui f. 234r. lecanomantiam continet, quam e mea restitutione textus foedissime habiti huc affero, ut videas, quam tenax haec magorum traditio fuerit: Ἐν τῇ ἕκτῃ ἡμέρᾳ ὥρᾳ ἕκτῃ τοῦ ἡλίου ἀνατέλλοντος ἐπᾶσον λεκάνην καινήν, ὁμοίως κανήν· εἰ ἔλαβες, βάλε εἰς τριοδίον παλαιὸν καὶ ὄρυξον λάκκον· καὶ (βάλλε) κατὰ τὴν λεκάνην μέσον· ἐν δὲ νυκτὶ εὗρε μέλαν ἵππον, ἐπάνω σου δὲ ἐν αὐτῷ. ἔχων ἐν τῇ χειρί σου μαχαίριον ὄστεον· εἰρημένας οὕτως· ξηρεον · αρεια · σαλθινας · μαρσας · μαζκασιλ · ΗΜΝΤΑΒΛ · φεριλ · φαρηλ · ναρμισσαν · ξυμπανας · σασαφαηλ · βαλρεβουηλ · μονοχιαθ · αλαηλ · μισο· αλέσας τοὺς δαίμονας τῆς δύσεως, τοὺς δαίμονας τοῦ κρεοῦ· οἱ δαίμονες τοῦ μεγάλου Ἅδου· ανα . . καλούμενος ὀρνέας· περὶ τοῦ · θεθ · μαλθονιρ · φαρτιαλ · σαρδανα · καρβινας. καὶ ἔχον ἡ αὐτοῦ ὀνομασία (?) · εἰς ὄνομα · σεμιραμηλ · οἱ δαίμονες τῶν τριοδίων ἔρχεσθαι καὶ εἰσέρχεσθαι εἰς ἐμὲ ἀπόκρισιν· καὶ οὕτως μὴ δειλίασαι ἀλλὰ στῆσον τὴν διάνοιάν σου· ὄψει καὶ ἔσῃ απεσιερόμενος. Atque iam viri docti in tales codices animum suum adverterunt, e. g. cf. Parnassum anni 1892 vol. XV p. 174 Ν. Γ. Πολίτης, Παλαιογραφικὴ σταχυολογία ἐκ τῶν μαγικῶν βιβλίων, ubi adhibentur codices Monac. gr. 70 et duo Athenienses. *Ephesia grammata* leguntur: Ολαϊ Αλααἰ Αναμεαστον Ιοτζαθ Σαμεσφουσε κτλ.

²) Similes diras servavit titulus Lyttensis Creta ex insula in lucem prolatus (*Bull. de corr. Hell.* IX n. 23 p. 25): ἵνα σχῶσι τοὺς δαίμονας κε[χολ]ωμένους καὶ τοὺς καταχθονίους θεούς, ἵνα ἡ γῆ μὴ καταδέξηται αὐτοὺς θανόντας.

Αβεραμενθωου Λερθεξαναξ Εθρελυωθ Νεμαρεβα Αεμινα· ὁ λόγος· ἧκέ μοι καὶ βάδιζον καὶ κατάβαλε τὸν Δ ἢ τὴν Δ ῥίγει καὶ πυρετῷ· αὐτὸς ἠδίκησέν με καὶ τὸ αἷμα τοῦ φυωνος ἐξέχυσεν παρ' ἑαυτῷ ἢ αὐτή· διὰ τοῦτο ταῦτα ποιῶ (κοινά).

Vs. 3 ὃς ἐξεβράσθης coniecit Brunet de Presle, ὡς Pap.; vs. 7 sqq. nomina magica non expressit Reuvens, versus ipsius papyri non distinxit Revillout, quare fortasse non recte versus divisi; vs. 10 ὅλον reliqui, papyri compendio perperam soluto; vs. 11 πυρετῷ emendavit Wachsmuth *Rhein. Mus.* XVIII p. 567, πυρεω Pap.; vs. 12 ἢ αὐτή errore in hunc locum delapsum post αὐτός vs. 11 legendum est. — φυωνος] φύντος Brunet de Presle. — (κοινά) formula saepenumero addita, si arbitrio eius, qui artem magicam exercet, formularum delectus permittitur.

Invocatio est Typhonis magni dei omnium malorum auctoris, qui in tabella illa Romana supra edita hanc ob rem ἄνομος audit, quia οὐκ ἀνίεται ταραττόμενος ὑπὸ τῆς κακίας καὶ ταράττων (Plut. de Is. et Os. c. 50 p. 371 *D*). Hic invocatur Typhon Seth (Plut. ibid. c. 40 p. 371 *B* Σήθ, ὃ τὸν Τυφῶνα καλοῦσι) et pleraque enuntiata pestiferam eius naturam describunt, quae numquam vinci potest; ἐν τῷ κενῷ πνεύματι originem gnosticam habere videtur; ὃς ἐξεβράσθης ἐκ τῆς Αἰγύπτου κτλ. ad fugam trahenda sunt, in quam ab Horo, patris ultore coniectus est (τὴν φυγὴν ἑπτὰ ἡμέρας γενέσθαι affirmat Plutarchus de Is. et Os. c. 31 p. 363 *D*). Τὸ αἷμα τοῦ φυωνος ἐξέχυσεν diabolen continere videntur. Ceterum hae preces nobis lucidissime demonstrant, quales fuerint libri, e quibus diras in tabellas plumbeas transferebant veterum religiosi.

Sed iam ad finem perduximus commentarium nostrum; atque nunc, si placet, ea, quae exposuimus, complectamur omnia, ut videamus, quidnam ex illis sequatur, si historiam illius tabellarum plumbearum usus paucis verbis exponere volumus. Antiquissimas plurimasque lamminas reperimus apud Atticos, neque facere possum, quin arbitrer, in Attica omnino natum esse morem illum, diras suas plumbo mandandi, quantum quidem apud veteres Graeciae et Italiae incolas eorumque colonos reperitur: dirae enim dicuntur apud omnes populos[1]), ut autem scribantur, atque in plumbo quidem, fieri non potest nisi certis accedentibus causis, quas Atticis fuisse supra demonstravimus, quibus ipsam materiam suggerebant metalla Laurii sita. Athenis hanc religionem in reliquam Graeciam penetrasse nemo mirabitur; quomodo hoc factum sit, patet e Platonis narratione supra allata, qui magos vatesque divitum portas pulsantes et promittentes se inimicis nocere posse defixionibus describit. Per illos in Italiam pervenerunt, ad Bruttios, Cumanos, a quibus Osci defigendi didicerunt artem, ipsamque Romam inficiebant, unde Romanos hunc morem antea ignotum[1]) accepisse probabile est[2]), recentioris enim aetatis omnes sunt tabellae Romanae, recentioris auctorum testimonia. Nulla vero fuit terra, quae superstitionem illam acceperit ab hominibus Atticis, suis elementis, sua religione, sua arte magica magis imbuerit quam Aegyptus liberius, imprimis Alexandria, ubi Graeci et indigenae vivo inter se commercio erant, quaeque urbs ut omnis superstitionis quasi plantarium nota est. Ex Aegypto nova tum fiebat tabellarum propagatio, quae per Africam septentrionalem Cyprum iterumque per Italiam percrebruit: Romae vero superstitio Aegyptiaca simpliciorem ritum Graecum non superavit; orbis enim regina hunc iam cum provinciis suis communicaverat per legiones, ut par erat: unde fit, ut nulla fere reperiatur provincia illarum tabellarum immunis. Sed nova oriebatur rerumque potita est religio, christiana, quae in accipiendo aut spernendo tabellarum devoventium usu duplicem ingressa est viam: altera pars, quam gnosticam appellare consuevimus, tabellas adoptavit plumbeas, illis autem non solum diras suas mandavit, sed etiam prophylactica (quod in lammina Traguriana accidit), altera vero factio tabellis non utebatur, dirarum vero tenorem retinuit ad devovendos inimicos ecclesiae (ἀναθέματα)[3]) et expellendos daemones (ἐξορκισμούς): quarum historiam, si per saecula persequimur, unum esse idque continuum flumen, quod ab Atticorum tabellis plumbeis oriatur et in devotionibus nostrorum ipsorum temporum desinat, videbimus.

[1]) Assyriis talia vindicat Tallqvist *Die assyrische Beschwörungsserie Maqlû*, *Leipzig* 1895, Indis Dieterich pap. Mag. p. 789.

[1]) Habuisse Romanos iam antea devovendi morem ex iis patet, quae Livius VIII, 9, 6 affert, ubi se ipsum inferis devovet Decius; saepius agrum oppidi hostium capti et deleti devoveri audimus. Sed tabellarum plumbearum, quae inimicos devoverent, ex antiquioribus temporibus nulla restiterunt vestigia.

[2]) Steuding apud Roscherum Inferi p. 258.

[3]) Reinach *Traité* p. 151. Ἀνάθεμα, ἀναθεματίζω in tabellis Megarensibus leguntur.

TABELLAE PLVMBEAE DEVOTIONVM ATTICAE.

SERIES PRIMA.

NOMINA DEVOTORVM LEGVNTVR SOLA.

1 Πειραιεύς 1868. Lammina plumbea formae rectangularis, cm. 9 longa, 2 lata.

ΣΩΤΗΡΙΔΗΣ	Σωτηρίδης.

Secunda littera propter formam notabilis, quae reliquis litteris minor duo brachia sursum erigit, ita ut species nascatur inter Ω et ω media.

---

2 Πειραιεύς 1868. Lammina opisthographa formae rectangularis, cm. 10 longa, 3 lata.

a ΗΡΑΚΛΕΙΔΗΣ	Ἡρακλείδης.
b ΧΑΒΡΙΑΣ	Χαβρίας.

---

3 Ἀττική 1885. Lammina olim complicata et clavo transfixa, cm. 14 longa, 3 lata.

ΑΓΟΛΛΟΔΩΡΑ	Ἀπολλοδώρα
.ΡΑΚΛΕΩΝ	Ἡ]ρακλέων.

---

4 Attica. Tabella cm. 9·5.

ΝΙΚΑΝΔΡΟΣ	Νίκανδρος
ΕΥΞΙΘΕΟΥΑΓΕΛΕΥ	Εὐξιθέου ἀπελεύ-
ΘΕΡΟΣ	θερος.

---

5 Πειραιεύς 1872. Tabella cm. 7·6.

ΝΑΥΣΙΣΤΑΤΟΣ	Ναυσίστατος
ΔΟΡΚΙΩΝ	Δορκίων
ΑΡΙΣΤΙΩΝ	Ἀριστίων.

Primi nominis lectio certa — expectares Ναυσίστρατος; secundi littera initialis e Φ correcta est. Δορκίων Σικυώνιος occurrit CIA. II, 3330.

6 Πειραιεύς 1867. Tabella rotunda, 5 cm. diametri.

ΟΛΥΜΓΙΟΔΩΡΟΣ	Ὀλυμπιόδωρος
ΔΙΕΙΤΡΕΦΗΣ	Διειτρέφης
ΖΩ..ΙΤΙΔΗΣ	Ζω[φυ]τίδης
ΘΕΟΔΩΡΙΔΗΣ	Θεοδωρίδης
ΕΥΞΙΘΕΟΣ	Εὐξίθεος
ΛΥΚΩΝ	Λύκων
ΕΥΦΡΟΝΙΟΣ	Εὐφρόνιος.

Vs. 3 Ζωφυτίδης] nomen adhuc ignotum e vestigiis, quae servavit tabella, certissime restitutum est.

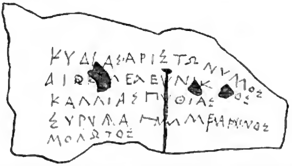
7 Patissia. Tabella complicata et clavo transfixa, cm. 12·5; nomina in duas columnas digesta sunt.

ΜΟΣΧΙΩΝ	ΘΕΡΣΑΝΔΡΟΣ
ΣΩΚ...ΗΣ	..ΝΚΡΑΤΙ..
ΜΕΙΔ..Ν	ΛΥΣΙΦΑΝΗΣ
ΒΛΕΓΙΡΟΣ	ΔΙΟΓΕΝΗΣ
ΘΑΛΛΟΣ	
ΓΟΥΛΥΔΑΜΑΣ	

Μοσχίων	Θέρσανδρος
Σωκ[ράτ]ης	Πα]νκράτι[ος
Μειδ[ία]ν	Λυσιφάνης
Βλέπ[υ]ρος	Διογένης.
Θάλλος	
Πουλυδάμας	

Vs. 3 nomina devotorum in eodem titulo et nominativo et accusativo casu saepe sunt exarata, e. g. videas n. 103, 6; vs. 5 alterum Λ ex O correctum est.

8 Attica. Imaginem dedi duarum e tribus partium magnitudine. Foramina, quae percussus clavus facturus erat, in scribendo iam curasse videntur: nulla enim ab illo deleta est littera.

Κυδίας Ἀριστώνυμος
Διόκλεα Εὔνικος
Καλλίας Πυθιάς
Σύρ(ι)λ(λ)α .... Ἀρχῖνος
Μελᾶτος.

Vs. 2 Διόκλεα] Ο ex Ω correxit. Forma brevior nominum in -κλεια formatorum inde ab antiquioribus temporibus usu venit, Meisterhans p. 32. Vs. 4 Σύριλλος Ταρτινὸς occurrit CIA. III, 2935. In sequenti aut nomen aliquod barbarum legere nequeo, aut subest ΓΝΩΜΗ (nomen velut Δύναμις Εἰρήνη Ἐλπὶς sim.); vs. 5 ad explicandum hoc nomen adeas Collectionem inscr. graec. dialecticarum II, 2, 1672c (Μελάτα χαῖρε, Ithaca) et III, 2, 3219 (Μελᾶτι χαῖρε, Corcyra).

9 Attica. Tabella 5·10 cm., rescripta: prioris scripturae restat vs. 1. Complicata fuit clavoque percussa.

. . . Ε Σ . Α Τ	. . . .
Φ Α Ι Δ . . Α Σ	Φαιδ[ρί]ας
. Ι Φ Ι . . Λ Η Σ	Δ]ιφ[ι]λί[δ]ης
. Ρ Κ Ε Σ Α Σ Α	Ἀ]ρκέσασα
Ι Ω Ι Λ Ο Σ	Ζώιλος
Φ Ι Λ Ι Σ Τ Ι Δ Η Σ	Φιλιστίδης
Α Ι Σ Χ . . Η Σ	Αἰσχ[ίν]ης
Φ Α Ι Δ Ι Μ Ο Σ	Φαίδιμος
Ψ Λ Ν . . . Η Σ	. ων . . . ης
. . Χ Ω Ν Ι Δ Η Σ	Τυ]χωνίδης
Λ . Σ Ι Κ Λ Η Σ	Λ[υ]σικλῆς
Μ Ε Λ Α Ν Ω Π Ο Σ	Μελάνωπος
Ε Υ Κ Ο . . Ν Η	Εὐκο[λί]νη
Χ Α Ι Ρ Ε Σ Τ Ρ Α Τ Ο Σ	Χαιρέστρατος
Θ Ε Ο Φ Α Ν Τ Ο Σ	Θεόφαντος
Ε . Η Θ Ι Δ Η Σ	Ε[ὐ]ηθίδης
Ε Υ Ξ Ε Ν Ι Δ Η Σ	Εὐξενίδης
Ε Υ Π Ο Λ Ι Σ	Εὔπολις
Α Μ Φ Η Δ Η Σ	Ἀμφήδης
Α Π Ο Λ Λ Ο Δ Ω Ρ Ο Σ Λ Υ Ρ Ι	Ἀπολλόδωρος Λυρι-
Κ Λ Ε Ι Ω Ν	κλείων
Δ Ι . Ν Υ Σ Ι Ο Σ	Δι[ο]νύσιος
Π Α Σ Ι Κ . Η Σ	Πασικ[λ]ῆς
Κ Λ Ε Ι Α Ν . Ρ Ο Σ	Κλείαν[δ]ρος
Θ Ε Ο Φ Α Ν Η Σ	Θεοφάνης.

Vs. 1 Δ e Τ corr.; vs. 8 Φαίδιμος Ναυκρατίτης CIA. II, 3239; vs. 10 Τυ]χωνίδης supplevi, Τύχων legitur in Atticorum titulis; vs. 16 Εὐηθίδης Thessalis notus est et Cyrenaeis (CIG. 1772, 5146, 27) — nam horum Συηθίδαν esse Εὐηθίδαν suspicor; vs. 19 Ἀμφήδης nomen inusitatum; vs. 20 Λυρικλείων Eretrius Kuhns *Ztschr.* 33 p. 567; vs. 24 Κλείανδρος e more saeculorum quarti et tertii, Meisterhans p. 35.

10 Patissia. Tabella triangularis, cm. 11·8·7, opisthographa, olim complicata et clavo percussa.

a . . . . Λ Ε Μ Ο Σ · Θ Η Ι Ι Κ Λ Ε Ι Δ . .
. . . . Σ Ο Κ Λ Ε Η Σ Π Ρ Ο Κ Λ Ε Η Σ Π Ι Σ Τ . .
Κ Α Λ Λ Ι Σ Τ Ο . Ι Ι Σ Τ Η Ι Δ Η Σ
. Υ Θ Υ Κ . . . . Μ Α Χ Ι . . .
Ι Ι Κ Ι Α Σ . Ε . Ν Ω Ξ Ε . . Ν Α
Ε . . . . . Μ Ι Κ Α . . Ι Α Σ . .
Ν Α Γ Η Σ Α Ν . . . Σ Ρ Η Τ Ο
. Ε . . . . Λ Ο Σ . . Μ Η Τ Ρ Ι Ο .
. . . Ι Κ Ι Ο Σ Σ Ω Ι . . . . .
. . . . Λ Ο Κ Ρ Α Τ . . .
Φ Ι Δ Ν Α Ι . .

Εὐρυπτό]λεμος · Θε[ρ]ικλεί[δ]ης
Κηφι]σοκλέης Προκλέης Πιστ[ὸς
Καλλιστ[ὼ Ἀρ]ιστ[ε]ίδης
Π]υθόκ[ριτος Λυσι]μαχί[δης
Ν]ικίας [Δ]ε[ι]ν[ὼ Ξ]ένω[ν
Ε..... Μίκα . . ιας . .
ν Ἀγήσαν[δρο]ς Ἐρατό-
σ]θ[ης Ζώι]λος [Δη]μήτριο[ς
Θορ]ίκιος Σω[κράτης
Ἀπολ]λοκράτ[ης Ἀ-
φιδναῖ[ος.

b sex fuerunt versus paucarum litterarum fere evanidi; oculis munitis vs. 2 distinxi:

. . Μ Η Δ Ι Ρ Α Χ . Α Κ

κα[ὶ] Χαρίδημ[ος.

a vs. 1 Εὐρυπτό]λεμος et nonnulla alia horum nominum a me posita sunt, ut exempli instar essent; vs. 2 de nominibus, quae in -κλέης desinunt, egit Meisterhans p. 104. — *b* a dextra parte ad sinistram scriptum erat, qui mos superstitiosus iam saepissime nobis occurret.

11 Patissia. Tabella triangularis cm. 10·8·4, olim complicata et clavo percussa.

Μ Ο C Χ Ι Ω .	Μοσχίω[ν
Ν Δ ⋖ Υ Ε Ι ⋖ Υ Ο Λ	Λευσιεὺς Δ Ν
Μ Μ Π Ο Λ Υ Ε Υ Ι . Ο C	Πολύευ[κτ]ος Μ Μ
. . Ρ Α Χ Η Ρ Α Ι Α Δ Α ⋖ Κ Ρ Η C	Ἡρωιάδας Κρὴς Χάρ[ης
Κ Α Λ Λ Ι Α C Λ Ο Υ C Ι Ε Υ ⋖ Δ Ε Ι Ν Ο Μ Α Χ	Καλλίας Λουσιεὺς Δεινόμαχ(ος)
Ν Ο Υ Μ Η Ν Ι Ο C Α Λ Α Ι Ε Υ C	Νουμήνιος Ἁλαιεύς.

Δ Ν Μ Μ litterae additae videntur, ut magicam augerent speciem. Ἡρωιάδας mihi quidem adhuc ignotus.

12 Attica. Tabella cm. 5·4 rescripta. Prioris scripturae vestigia legi nequeunt.

ΟΝΟΜΑΚΛΕΟΥΣ
ΘΕΑΗΣΚΥΤΟΤΟΜΟΣ
Μ..ΘΑΚΗ ΗΕΥΘΥΚΡ

Ὀνομακλέους
Θέα ἡ σκυτοτόμος
Μ[αλ]θάκη ἡ Εὐθυκ(ράτους).

Θέα ut Γνάων in tabella n. 8.

---

13 Attica. Tabella fere rotunda, radio unius centimetri circumscripta, clavo olim transfixa.

ΕΙ..	ΕΙ..
ΑΝΔΡΟ	Ἀνδρο-
ΜΕΝΗΝ	μένην
ΑΘ.ΝΑΙ	Ἀθ[η]ναῖ-
ΟΝ	ον
ΝΙΚΟΒΟΥ	Νικοβού-
ΛΗ	λη.

Quoniam — id quod iam in n. 7 monuimus — nominativus casus et accusativus in devotorum nominibus se subsequuntur, cogitare non licet, devoveri Andromenem a Nicobula. Ἀθηναῖος utrum nomen viri cuiusdam proprium sit an ἐθνικόν Andromenis, haud scio, cum de loco Atticae, quo haec tabella reperta sit, parum constet.

---

14 Attica. Tabella cm. 5·3, margine dextro mutila, olim complicata et clavo transfixa.

ΣΩΣΙΑ	Σωσία
ΛΑΚΑΝΑ	Λάκα(ι)να.

---

15 Patissia. Tabella cm. 6·5, utroque margine mutila.

...ΚΗΣ	...κης
...ΗΘΕΩΡΙΑ	...η Θεωρία.

---

16 Patissia. Tabella cm. 4·6.

ΥΧ..	....
ΑΡΜΕΝΙΟΣ...	Ἀρμένιος [Ζω-
ΛΟΣΜΑΓΑΔΙ.	λος Μάγαδι[ς.

Μάγαδις nomen inusitatum, Μαγαδίδης Xen. Cyrop. I, 1, 4.

---

17 Patissia. Tabella cm. 4·3.

.ΛΕΞΑΝ.ΡΟ.	Ἀ]λέξαν[δ]ρο[ς
ΚΛΕΟΠ.ΙΡΑ	Κλεοπ[άτ]ρα.

Macedonum sentit tempora.

---

18 Attica. Tabella cm. 9·1, olim duplicata et clavo transfixa.

ΝΑΥΣΙΚΛΗΣ	Ναυσικλῆς.

19 Patissia. Tabella cm. 9·7, complicata quondam.

ΔΗΜΟΚΛΗϹ	Δημοκλῆς
ΘΕΥΔΟϹΙΑ	Θευδοσία
ΕΥΜΗΛ.ΔΗϹ	Εὐμηλ[ί]δης
ΠΑΝΦΙΛΟϹ	Πάνφιλος
ΠΟΥΛ.ΔΑΜΑϹ	Πουλ[υ]δάμας.

Notanda forma litterae Φ, cuius media pars non rotunda immo in trianguli speciem est exarata. — De littera ν ad labialem insequentem non adsimilata egit Meisterhans p. 87.

---

20 Attica. Tabella cm. 11·4, complicata et clavo transfixa.

ΣΗΛΚΟΡΠΜΑΛ	Λαμπροκλῆς
.ΗΛΚΟΡΔΝΑ	Ἀνδροκλῆ[ς]
ΣΟΚΟΚΥΛ	Λύκο(κο)ς
ΣΗΔΙΤΣΙΛΙΦ	Φιλιστίδης.

Λαμπροκλῆς τοῦ Ἀρτίου occurrit CIA. II, 698, 5.

---

21 Attica. Tabella cm. 7·4, complicata et clavo transfixa, scriptura minutissima, quae vel munito oculo legi vix possit.

ΦΡΩΚL.ΚΕΚΙΑ...ΛΣΟΛΥΧΣΙΑ
ΣΗΔΗΜΟΕΛΚΣΟϘΩΔΟ.Θ ΝΩΤΙΕΓΥΕ
ΣΗΤΑΡΚΥΘΥ......ΡΙΙΟΚΝΩΕΛ
ΣΟΠΥΛΥΕΣΟΠ.....ΞΝΩΡΦΕΧΕ
ΝΩΡΦΕΧΕΣΗΛΚ...ΛΣΟΚΑΜΙΚ
ΕΝΑΝΤΙΑΑΥ ΣΠΑΡΚ....
ΤΩΙΕ.ΝΑΙΑΠΑΝΤΑ

Αἴσχυλος ....
Εὐχαρίτων Θ[ε]όδωρος Κλεουχίδης
Λεω[........ Ε]ὐθυκράτης
Ἐχέφρων Ξ[άνθιπ]πος Εὔλυκος
.... Λ[υσι]κλῆς Ἐχέφρων
Εὐθυ]κράτης ἐναντία αὐ-
τῶι ε[ἶ]ναι ἅπαντα.

Vs. 4 Εὔλυκος nomen mirum in modum fictum; vs. 5 e litteris ΚΙΜΑΚΟΣ — O ex H correctum est — nomen quod subest eruere nequeo: Ἀλ]κίμαχος coniecit Fr. Skutsch; vs. 6 Εὐθυ]κράτης supplevi e vs. 3, ut Echephro et ipse bis devovetur. T et H per ligaturam scripta.

---

22 Kumanudes Ἀττικῆς ἐπιγραφαὶ ἐπιτύμβιοι 2587. Ἔλασμα μολύβδινον. Ἐξ Ἀθηνῶν, Θῆτις Σωτηριάδης.

............ΑΚ	κα[ὶ ....
....	....
....	....
....ΑΜΙΑΚ	καὶ Μα....
.....ΑΡΑΠΙΑΚ	καὶ Παρ......
ΗΝΕΜΥΟΛΙΦΙΑΚ	καὶ Φιλουμένη
ΑΔΙΛΥΦΙΑΚ	καὶ Φυλ(λ)ίδα
ΝΑΙΕΛΚΟΜΙΤΙΑΚ	καὶ Τιμόκλειαν
.ΗΤΑΡΤΣΩΣΙΑΚ	καὶ Σωστράτη[ν.

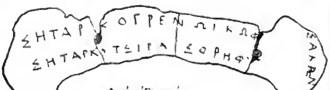
23 Kumanudes Ἀττικῆς ἐπιγραφαὶ ἐπιτύμβιοι 2589. Ἔλασμα μολύβδινον Ἀττικῆς.

ΕΛΑΜΙΣ
ΦΡΟΔΑΜΟΣ
Ἀναξιμένης
Θέμυρος
Ἀμφιμαχίδης
Καλαιίδης
Θαργηλίων
Μιαφιάδης
Εὐμίδιππος
Δημοσθένης
Α..ΕΜΑ
Μνησιάνης
πρότερος
Κρίτιος.

Nomina adeo inaudita intersunt, ut interdum dubitari possit, num recte lecta sint. — Vs. 14 conieci Κράτε(ρ)ος.

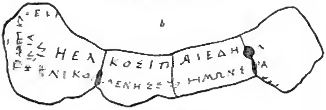
24 Attica. Lammina cm. 14·2 opisthographa bis scripta: prioris scripturae servavit vestigia.

a

Φωκίων Ἐργοκράτης
Τρυ]φ(ε)ρὸς Ἀριστοκράτης.

b

Μ]ήδιος Πιστοκλῆς
Νικο[μ]ένης Εὐθύμων Σ[ύ]ρα.

Prioris scripturae legitur in parte anteriore ΝΑΚΑΣ, in posteriore ΦΙΛΙΑ alia. — *a* Ἐργοκράτης Ἐργομένου Δαιδαλίδης cognoscitur ex inscriptione CIA. II, 1007 col. III. 23. — *b* Μήδιος, unde Μήδειος nomen est in Attica frequentius. Σύρα servarum nomen vulgare (Arist. Pac. 1146).

25 Patissia. Lammina olim rectangularis cm. 8·10, nunc mutila. Quae perierunt litterae, evanuerunt; neque enim in particulis avulsis extabant.

Σ	. . . . ς
Σ Η Π Ε Μ . . Λ Λ	Ἀ[λ]κα[μέ]ν[η]ς
Σ Η Ε Λ Κ Ο Τ Σ . . Α	Ἀ[ρι]στοκλῆς
Σ Η Δ Ι Ε Λ Κ . . . . Ι Ρ Α	Ἀρι[στο]κλείδης
Σ . . . . Ρ Α Μ	μάρ[τυρε]ς
. . Τ Α . . .	. . ατ . . .
. . Ο Τ Ε Ι .	γ]είτο[νε
Σ Ο Ν . . . . . . Σ	τ . . . . . . τον
Δ Ε	δε
. . . . Ο Ν Α .	γεί[τ]ονα[ς
. Σ Ο . . Ι Σ Ι Ν	ὅ]τ[ε]ι [ε]ἰσίν.

Testes vicinosque saepius devoveri infra videbis. — Vs. 10 sqq. in margine dextro leguntur.

26 Patissia. Tabella margine dextro mutila, olim quadrata cm. 5, complicata clavoque percussa.

Ξ Ο Ι Ν . Ι Κ	Κ[ρά]νιος
Ξ Η Τ Α Ρ Κ Ο Ξ	Σ(ω)κράτης
Ξ Ο Ν Ι . Α Ρ Λ	Κρα[τ]ῖνος
Ξ Ο Τ Ο Δ . . .	Θεό]δοτος
Ξ Ο Ι Α Κ . .	Ἀλ]καῖος
Ξ Η	. . . . . ης.

Titulus fortasse saec. V (Σωκράτης); vs. 4 Θεό]δοτος exempli gratia explevi.

27 Attica. Tabella cm. 4·1; ex aqua videtur eruta.

Σ Η Δ Ε Λ Κ Ι Σ Ω Σ — Σωσικλείδης.

Notes ligaturam diphthongi ει.

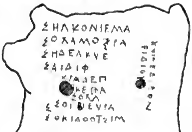
28 Ἀττικῆς 1883. Lammina 11·2 cm.; ex aqua videtur eruta. In tergo quoque litterarum vestigia apparent.

Σ Η Ν . Φ . . Ι Α Χ Ν Ω Π Π Ι Σ Ο Τ Α Ρ Τ Σ Ι Σ Υ Λ
Σ Η Ε . Κ . Κ Ι Ν . . Μ Η Δ Ο Λ Ι Φ
Σ Η Δ . Τ Σ Ι Λ Ι Φ

Ἀντίπατρος Ἵππων Χαι[ρε]φ[ά]νης
Φιλόδημ[ος] Νικ[ο]κ[λ]ῆς
Φιλιστ[ί]δης.

Vs. 3 Φ littera ita scripta est, ut duo orbes inter se cohaerentes linea recta dirimantur.

29 Attica. Tabella cm. 7·5.

Λυσικλῆς
Ἀρ(χ)έμαχος
Εὐκλε(ί)δης
Φ(ε)ιδίας
Π(αί)δαρχ(ος)
. . . . . ΟΚΕΠΑ
λλος
Ἀρ[χ](ε)ώβιο(ς)
Μιτ(τ)ύδαμος
Εὐκλε[ίδ]ης
Φ(ε)ιδίας.

Horret haec tabella difficultatibus, quippe quae litteras exhibeat vetustiores et scribendi rationem recentiorem, cuius nomina legi vix possint, lecta magna ex parte sint inusitata. Ego, quantum potui, lectionem restituere conatus sum in transscriptione; tamen in vs. 6 desperavi.

30 Attica. Tabella cm. 7·9 olim convoluta.

Ν Ω Φ Ο Ν Ε Ξ	Ξενοφῶν
ϹΗΛΚΟΛΗΤ	Τηλεκλῆς
ϹΟΧΙΛΟΑΓΑ	Ἀγα[θαρ]χος
ϹΗΛΚΟΤϹΙΡΑ	Ἀριστοκλῆς
ϹΟΠΙΔΙΕϹΟΠ	Ποσείδιπ(π)ος
ϹΟΤΑΡΤϹΙϹΥΛ	Ἀντίπατρος
ϹΗΛΚΚΗΝΜ	Μικ(κι)κλῆς
ϹΟΛΗΠΑΚΟϹΟΙΑϹΥΟΜ	Μουσαῖος ὁ κάπηλος
ϹΟΙΡΤΗΜΗΔ	Δημήτριος
ΙϹΛΗΠΑΚΗΑΡΑΛΙ	Ἰλαρα ἡ κάπηλ(ις).

Qui post vs. 10 adduntur tres versus scriptura ita tenui, ut ne munito quidem oculo certe legi possint, haec fere continere videntur:

ΠΟΤΑΜΟΝ . . . . . . ΛΙC	Ποταμόν . . . . . . λις
. . . ΑΛΙΞΩΝ	. . . Α Αἰξων[εὺς .
. . . ΟΛΙΟCΑΙΞΩΝΕVC	. . . ολιος Αἰξωνεύς.

Vs. 1 O corr. ex E; vs. 7 Μενεκλῆς demonstrat, descriptam esse tabellam ex archetypo quodam, quod Ιϲ in K contraxerat.

---

31 I et II ex tabellis illis sunt, de quibus Rusopulus notavit: 'Μολύβδινα ἐλάσματα ἐνεπίγραφα εὑρεθέντα ἐν Ἀττικῇ πέραν τῆς Ἀκαδημίας 1886. τὰ μὲν εἶναι ἀτρύπητα, τὰ δὲ τρυπημένα μὲ ἓν ἢ δύο ἢ τρία καρφία. ἔτι ἕνδεκα, ὧν ἓν μὲ 4 καρφία (!) αὐτόθεν.' Utraque tabella ab eodem homine scripta, qui unam lamminam cultro in duas divisit, alteram tribus alteram quattuor clavis transfixit. I 14·10 cm., II 15·10, anguli rotundi.

I

< Α Ι Ξ Α Ρ Π	Πραξίας
. Ο Μ Α Δ Ι < Ω <	Σωσίδαμο[ς
< Ο Μ Α Δ Ι Ξ Α Ρ Π	Πραξίδαμος
< Η Ρ Α Χ	Χάρης
< Η Ν Ε Γ Ο Τ Ω Ρ Π	Πρωτογένης
< Η Λ Κ Ο Τ Ω Ρ Π	Πρωτοκλῆς
Ν Ω Μ Η Λ Ι .	Φ]ιλήμων
. . Ι Ε Μ Α .	Δ]αμεί[ας
< Ι Α Ξ Α Ρ Π	Πραξίας
< Ο Μ Ι Τ Ι Ρ Α .	Χ]αρίτιμος.

II

< Α Ι Ξ Α Ρ Π	Πραξίας
< Ο Μ Α Δ Ι < Ω <	Σωσίδαμος
< . . Α . Ι Ξ Α Ρ Π	Πραξί[δ]α[μο]ς
< Η Ι Α Χ	Χάρης
< Η Ν Ε Γ Ο Τ Ω Ρ Π	Πρωτογένης
< Η Λ Κ Ο Τ Ω Ρ Π	Πρωτοκλῆς
Ν Ω Μ . Λ Ι Φ	Φιλ[ή]μων
< Α Ι . . Α Δ	Δα[με]ίας
< Α Ι Ξ Α Ρ Π	Πραξίας
< Ο Μ Ι Τ Ι Ρ Α Χ	Χαρίτιμος.

Littera Φ forma eadem excellit qua n. 28; omnino autem litterarum ductus has tabellas ad Romanorum tempora relegat. — Vs. 3 Πραξίδαμος (Ἀρκάς) CIA. II, 2834; vs. 8 Δαμέας Megaris — ut Δημέας Athenis — notus est CIG. 1052.

---

32 Patissia. Tabella cm. 4·2, sinistro margine mutila.

. . Ι Ι Ν Α Μ	Μαντί[ας.

---

33 Attica. Forma rotunda paullo oblongior, cm. 7·4, olim complicata.

Ι Λ Ν
ΑΙΤΝΑΜ
ΤΟΥΣΠΑΡΑΣΙ ΣΥΟΛΑ
ΣΑΤΝΑΠΙΗΛΑΣΚΟΛ ΣΑΔ
ΠΑΝΤΑΣΠΑΙΔΑΣ

Τ]ῶν
Μαντία
τοὺς παρὰ Σι-
δι]δασ[κ]άλους . . . . . πάντας
πάντας παῖδας.

Vs. 3 αλους et 4 δας in vocem διδασκάλους coëgi, quos interdum devotos esse cognosces e numero insequente, qui ab eadem manu est exaratus. In reliquis latere videtur exitus nominis Σι-.

---

34 Attica. Forma rotunda paullo oblongior, cm. 7·4, olim complicata.

ΤΟΙΣΠΑΡΑΘΕ.ΓΕΝΕΙΠΑΝΤΑΣ . .
ΑΔΙΔΟΠΥΙΑΚΣΥΟΛΑΚΣΑΔ
ΟΛΑΚΣΑΔΙΔΙΑΚ
ΚΑΙΥΠΟΔΙΔΑΣΚ

Το[ῖ]ς παρὰ Θε[α]γένει πάντας [διδασκάλους καὶ ὑποδιδα(σκάλους)
καὶ διδασκάλο(υς)
καὶ ὑποδιδασκ(άλους).

Conferendus est lo Platonicus p. 536 A: χορευτῶν τε καὶ διδασκάλων καὶ ὑποδιδασκάλων.

---

35 Attica. Tabella cm. 2·6 mutila, complicata, una cum n. 36, a quo circumdabatur tamquam nucleus a cortice, inventa.

. . . .	. . . .
. . . Λ Є . .	. . ελ . . .
C Ο Ν Є Ξ Υ Є	Εὔξενος
Ν Ω Ρ Φ Ο Є Θ	Θεόφρων
CΗΤΑΡΚΟΛΙΦ	Φιλοκράτης
C Η Λ Κ	. . . . κλῆς
C Η Ρ . Χ Ω C Λ	Λυσιχ[ά]ρης
. . . Κ Υ Λ Ο Π	Πολυκ[λῆς
. . . . . . Φ Α	Αφ . . . . .
. . . . . . Ι Δ	Δι . . . . .
. . . . . . Є	Ε . . . . . .
. . . Κ Ι . Α	Α . ικ . . .
Α Τ Ν Α Π	πάντα
Α Ρ Υ Κ Α	ἄκυρα
C Є Τ Ν Α Π	πάντες
ΙΟΜΕΙΟCΟ	ὅσοι ἐμοὶ
Η Α Ρ Θ Χ Є	ἐχθρὰ ἢ
. . . . . . Ν .	ἐν[αντία
. . . .	[πράττουσι].

Romanorum temporum litterae, notanda 7 = T, ligaturae extant vs. 5 P et A, vs. 16 Є et M.

---

36 Attica. Tabella cm. 9·6 clavo transfixa (cf. n. 35), coperta scriptura minutissima, cuius minorem partem legere potui.

C Ο Π Ι . Υ Κ	Κύ[δ]ιπ(π)ος
. . Π Ι Κ Υ Є Λ	Λεύκιπ(π)[ος
Ν Ω Ρ Φ Υ Θ Υ Є	Εὐθύφρων
. Ο Ι Β Ι C Ω C	Σωσίβιο[ς
C Η Τ Α Ρ Κ Ο Μ Ι Τ	Τιμοκράτης.

Litterarum formae eaedem quae tituli praecedentis; litteram π Romanis temporibus non semper geminari in nominibus cum voce ἵππος compositis demonstravit Meisterhans § 34, 6.

37 Attica. Tabella cm. 3·4 opisthographa complicata clavo transfixa.

a	ΣΗΔΙΘΝΑΙΛΟ	Ὀλιανθίδης
	ΣΟΤΑΡΤΣΟΝΑΦ	Φανόστρατος
	ΝΩΡΦΟΚΥΛ	Λυκόφρων
	ΣΗΛΚΟΙΔ	Διοκλῆς
	.ΩΝΕΞ	Ξένω[ν
	ΣΟΛΙΦΙΔ	Δίφιλος
	ΣΑΙΡΔΙΑΦ	Φαιδρίας
	ΣΗΤ.ΡΚΙΔΥΚ	Κυδικ[ρά]της
	ΣΙΡΗ.ΩΣ	Σω[τ]ηρίς
	in margine dextro:	
	.ΑΤΝΟΤΤΑΡΡΝΥ.	σ]υμπράττοντα[ς.
b	ΣΥΟΤΙΑΚ	καὶ τοὺς

a vs. 1 Ὀλιανθίδης pro Ὀλιγανθίδης — nomen adhuc ignotum, cui nomen plantae cuiusdam videtur inesse — scriptum est, vide Platonis comici frgm. 168 Kock: ὁπότε δ' εἰπεῖν δέοι 'ὀλίγον', 'ὀλίον' ἔλεγεν, ad quem locum reliqua huius usus testimonia congessit editor; vs. 7 Κυδικράτης non occurrit in titulis, qui Cydiclem et Cydocratem noscunt (CIA. II, 946, 18, CIG. III, praef. p. XIV, 17; *a* vs. 10 et *b* iungenda sunt, ut legatur: καὶ τοὺς συμπράττοντας.

38 Ἐκ τάφου Πειραιῶς 1872 Ἀπρ. 2. Tabella cm. 13·9 complicata et clavo transfixa.

ΦΙΛΙΠΠΙΔΗΣ
ΕΥΘΥΚΡΙΤΟΣ
ΚΛΕΑΓΟΡΟΣ
ΜΕΝΕΤΙΜΟΣ
ΚΑΙΤΟΣΑΛΛΟΣΠΑΝΤΑΣ
ΗΟΣΟΙΣΥΝ...
ΡΟΙΑΥΤΟ..

Φιλιππίδης
Εὐθύκριτος
Κλεάγορος
Μενέτιμος
καὶ το(ὺ)ς ἄλλο(υ)ς πάντας
ἢ ὅσοι συν[ήγο-
ροι αὐτο[ῖς.

Saeculi quarti ineuntis videtur. Vs. 3 Κλεάγορος addendum est nominibus, quae in -άγορος desinunt quaeque congessit Bechtel-Fick p. 44.

39 Attica. Tabella cm. 12·5 complicata et clavo percussa.

..ΙΦΡΑΔΗΣ	Ἀρ]ιφράδης
.ΛΕΟΦΩΝ	Κ]λεοφῶν
ΑΡΧΕΔΑΜΟΣ	Ἀρχέδαμος
ΠΟΛΥΞΕΝΟΣ	Πολύξενος
ΑΝΤΙΚΡΑΤΗΣ	Ἀντικράτης
ΑΝΤΙΦΑΝΗΣ	Ἀντιφάνης
ΖΑΚΟΡΟΣ	Ζάκορος
ΑΝΤΙΧΑΡΗΣ	Ἀντιχάρης
ΣΑΤΥΡΑ	Σάτυρα
ΜΙΚΑ	Μίκα
ΣΙΜΟΝ	Σίμων
ΗΣΑΤΙΡΑΣ	ἡ Σατίρας
ΜΗΤΗΡ	μήτηρ
ΘΕΟΔΩΡΑ	Θεοδώρα
..ΘΟ.....Σ	.θο.....ς
..ΛΟ.ΜΕΝΗ	..λο[υ]μένη
ΑΝΤΑΜΙΣ	Ἄνταμις
ΕΥΚΟΛΙΝΗ	Εὐκολίνη
ΑΜΕΙΝΙΑΣ	Ἀμεινίας
ΚΑΙΤΟΥΣΤΟΥΤΩΝ	καὶ τοὺς τούτων
ΣΥΝΔΙΚΟΣΠΑΝΤΑΣ	συνδίκο(υ)ς πάντας
ΚΑΙΦΙΛΟΥΣ	καὶ φίλους.

Vs. 2 Φ eandem formam habet quam in tit. 19; vs. 7 Ζάκορος hierophantae nomen est proprium Lys. or. VI, 54; vs. 9 Σάτυρα e Σάτιρα correctum est; vs. 16 altera incipit columna; vs. 17 Ἄνταμις nomen secundum Persarum morem formatum.

SERIES ALTERA.

NOMINA DEVOTORVM LEGVNTVR ET DEVOVENDI VERBVM.

40 Attica. Tabella cm. 9·5 complicata clavo transfixa.

Ν Η Δ Ι Ν Ω Λ Ε Τ	Τελωνίδην
Ω Δ Α Τ Α .	κ]αταδῶ.

Τελωνίδην non inveni, Τέλων Acarnanius CIG. 1795 *B*.

41 Attica. Tabella cm. 6·5 complicata.

Ν Η Δ Ι Ν Λ Λ Ι Φ	Φιλωνίδην
Ν Ο Τ Ι Ρ Κ Υ .	Ε]ὔκριτον
Ω Δ Α Τ . .	κα]ταδῶ.

42 Attica cm. 12·4 complicata et clavo transfixa.

Κ Α Τ Α Δ Ι Δ Η Μ Ι	Καταδίδωμι
Τ Ο Υ Τ Ο Υ Σ Α Π Α Ν	τούτους ἅπαν-
. . Σ	τα]ς
Ν Ω Ι Τ Ο Μ Η Δ	Δημοτίων
Ν Ω Θ V Κ Σ	Σκύθων
Σ Ο Λ Η Μ Ο Λ Ι Φ	Φιλόμηλος
Σ Η Ν Α Φ Ι . . Δ	Δ[εξ]ιφάνης
Σ Α Σ Ε Κ Α	Ἀκεστᾶς
Η Ν Ι Ρ Ι Ο Χ	Χοιρίνη
Ν Ω Ν Ο Κ	Κόνων
Σ Ο Μ Η Δ Υ Θ Υ Ε	Εὐθύδημος
Σ Ο Ρ Ω Μ Ι Τ	τιμωρός
Σ Α Ι Δ Υ Κ	Κυδίας
Σ Ο Λ Λ Α Θ	Θαλλός
Σ Η Δ Ι Ν Ω Φ Ι Ν Γ	Γνιφωνίδης
Σ Ο Ρ Δ Ν Α Ε Λ Φ Ο Ι Ν Ι Κ Ο Σ	Λέανδρος Φοίνικος
Σ Ο Ρ Δ Ν Α Ε Λ Κ Γ Ν Ι Φ Ω	Κλέανδρος Γνίφω(νος)
Σ Ο Ν Ε Ξ Υ Ε Σ Ο Ν Ω Τ Η Κ	Εὔξενος Κήτωνος
Σ Ο Ν Ε Ξ Υ Ε Σ Υ Ε Ι Α Ρ Ο Θ	Εὔξενος Θοραιεὺς
Σ Η Ν Α Φ Ο Τ Ν Ο Ε Λ	Λεοντοφάνης.

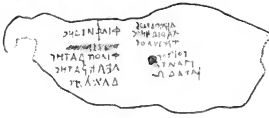
Vs. 4 Δημοτίων (Φηγούσιος) CIA. II, 2625; vs. 4 altera, vs. 11 tertia columna incipit; vs. 5 Σκύθων adhuc ignotum; vs. 7 Dexiphanem novit Strabo XVII, 791; vs. 8 Ἀκεστᾶς Cyprius Athen. II, 48 *B*; vs. 9 Χοιρίνη Bechtel-Fick p. 322; vs. 12 τιμωρός ultor, carnifex, quam vocem nominis proprii vice fungentem non inveni; vs. 16 Φοίνικος In corr.; vs. 18. 19 Κήτων et Λεοντοφάνης a reliquis Atticorum titulis aliena sunt.

43 Attica. Tabella cm. 11·5 complicata clavo transfixa.

Ͻ Υ Ο Τ Υ Ο Τ	Τούτους
Α Π Α Ν Τ Α Σ	ἅπαντας
Κ Α Τ Α Δ Ω	καταδῶ.
Ν Η Π Π Ι Χ Ρ Α	Ἀρχίππην
Ν Η Τ Ǝ Ν Ι Α Π Ǝ	Ἐπαινέτην
Ν Η . Ι Π Μ Υ Λ Ο	Ὀλυμπί[χ]ην
Ν Λ Ǝ Λ Κ Ο Μ Ι Τ	Τιμόκλε(α)ν
Ν Η Τ Η Ν Ꞁ Ο Ι Δ	Διογένην
Ν Α Ι Ν Α Μ	Μανίαν.

Stat haec tabella media inter veterem et recentiorem usum scribendarum litterarum Є et C. — Vs. 1 formulae instar dicit τούτους ἅπαντας pro πάντας ἅπαντας; vs. 6 Ὀλυμπίχην non inveni, Ὀλύμπιχος saepe.

44 Attica. Tabella cm. 11·4.

Φιλωνίδης
(*rasura octo litterarum*)
Φιλοκράτης
Λυσικράτης
. . . . . .
Δημόδοκος
Χαρίδημος
Φρύνιχος
τούτου[ς
πάντα[ς
καταδῶ.

Vs. 1 in correctura; vs. 5 nomen continet quod fortasse in -κλῆς desinebat.

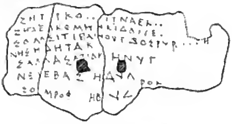
45 Patissia. Tabella cm. 6·4 opisthographa, aliquantulum mutila, complicata clavoque transfixa.

a	ΕVΑΝΔΡΟΝ.ΑΤΑ	Εὔανδρον [κ]αταδῶ ἐν δεσμ[οῖ]ς μο-
	ΔΩΕΝΔΕΣΜ..ΜΟ	λυβ[δίν]οις καὶ ....
	ΛVΒ...ΩΙΚΑΙ.Ν..	....
	ΝΕΛ...ΑΝ..Ω..	
	ΟΤΗΝ ΕVΑΝΔΡ..	ὅτην· Εὐάνδρ[ον
	.ΟΝVΠΟΚ.	τ]ὸν ὑποκ[ρ]ι(τήν).

b	ΤΟVΚΑΙΣ.Μ	τοῦ καὶ σύμ-
	ΠΑΙ..ΝΗΜ.ΗΙ	πα[ντα] ....
	....ΙΟV.ΠΟ	....
	ΤΟΚ...VΑΝ.Ρ	.... Ε]ὐάν[δ]ρου
	ΑΣΤ.ΑΣΕVΑΙΔΡΟV	Ἀστ[έ]ας Εὐά[ν]δρου
	ΤΟVVΠΟΚΡ	τοῦ ὑποκ(ριτοῦ).

Fore ut haec tabella ab omni parte restituatur sperare non audeo: quare omnes meas suppressi coniecturas.

46 Attica. Tabella cm. 10·4.

..κεαν	Τι[μ]οκράτης
Ξ]ενοδίκη	Τιμοκλείδης
ἡ [τοῦ] Βυρσοδέψου	[κ]αὶ εἴ τις [ἄ]λλος
	κατ(έ)δησ(ε)ν
γυνή	καὶ τὰς ἄλλας
Λυδή	ΣΑΒΕVΕΝ
Κορδύβη	Φόρμος.

Vs. 4 ΚΑΤΗΔΗΣΗΝ: cum de lectione dubitari non possit, in κατ(έ)δησ(ε)ν mutavi: 'et si quis alius (nos) devovit'. Sequiore tempore — quod huic tabellae convenit — saepissime Η pro Ε scribitur, videas n. 70. Vs. 6 latere suspicor nomen aliquod barbarum; vs. 7 Κορδύβη serva Corduba nata; accedit nominibus terrarum servis inditis, Bechtel-Fick p. 343.

SERIES TERTIA.

ACCEDVNT MEMBRA RES FAMILIARES COGNATI DEVOTORVM.

47—50 Attica. Quattuor tabellae saec. IV ab eodem homine scriptae et uno omnes clavo transfixae.

47 Lammina opisthographa cm. 9·1.

a	Φ : . Ο Ν Α V Τ Η Ν Κ Α . Α Δ Ω	*Φ[ιλ]ωναύτην κα[τ]αδῶ*
b	Τ Ο Μ Μ Ε Τ Α Μ Ε Ν V Λ Λ Ο Ο Ν Τ Α	*τὸμ μετὰ Μενύλλο(υ) ὄντα.*

48 Lammina opisthographa cm. 10·2.

a	Κ Η Φ Ι Σ Ο Κ Λ Ε Α Κ Α Τ Α . Ω	*Κηφισοκλέα κατα[δ]ῶ*
b	Τ Ο Μ Μ Ε Ν V Λ Λ Ο Υ Κ Η Δ Ε Σ Τ Η Ν	*τὸμ Μενύλλου κηδεστήν.*

49 Lammina opisthographa cm. 9·2.

a	Α Σ Τ Υ Φ Ι Λ Ο Ν Α Λ . Ε . Φ Α . Ι Α Ν Κ Α Τ Α Δ Ω Κ Α Τ Α Δ Ω	*Ἀστύφιλον* *Ἀλ[α]ί[α] Φα[ν]ίαν* *καταδῶ καταδῶ*
b	Τ Η Γ Γ Λ Ω Τ Τ Α Ν Κ Α Ι Τ Η Ν Ψ Υ Χ Η Ν	*τὴγ γλῶτταν* *καὶ τὴν ψυχήν.*

50 Lammina opisthographa cm. 9·2.

a	Μ Ε Ν V Λ Λ Ο Ν Α Λ Α Ε Α Κ Α Τ Α Δ Ω Τ Η Γ Γ Λ Ω Τ Τ Α Ν	*Μένυλλον* *Ἀλαιέα καταδῶ* *τὴγ γλῶτταν*
b	Κ Α Ι Τ Η Μ Ψ V Χ Η Ν	*καὶ τὴμ ψυχήν.*

Tabellas nostras quarti saeculi esse demonstrat 48*a* *Κηφισοκλέα* (Meisterhans p. 105), cui non pugnant articuli formae adsimilatae *τὴγ* et *τὸμ* neque *Ἀλαιέα* pro *Ἀλαιᾶ* (Meisterhans p. 24 not. 143). Atque iam occurrit *Ἀστύφιλος Φιλάγρου πρύτανις Ἀλαιεύς* CIA. II, 866; et CIA. II, 1208, quam inscriptionem circa annum 350 exaratam esse putant, nominat inter *Ἀλαιεῖς* vs. 5 *Ἀσ]τύφιλος Φιλάγρου*, vs. 22 *..νυλλος Ἀστυφίλου*, quod ita suppleverunt, ut *Φά]νυλλος* evaderet: nunc iam eum *Μέ]νυλλον* esse apparet; cumque temporis quoque indicia conveniant, Menyllum et Astyphilum defixionum nostrarum eosdem esse contendo, quos tradidit CIA. II. 1208. — 48*a* *Κηφισοκλῆς* (*Ἀλαιεύς*) occurrit CIA. II, 1803.

51 *Ἀττικῆς* 1885. Tabella cm. 5·3 complicata et clavo transfixa. Saec. IV.

Δ Η Μ Η . Ρ Ι Ο V Κ Α Τ Α Δ Ω
Ψ Υ Χ Η Ν Κ Α Ι Ν Ο Υ Θ V Μ Ο Ν
Τ Ε Λ Ε Σ Α Ρ Χ Ο Υ : Κ Α Τ Ο Δ Ω
Ψ V Χ Η Ν Κ Α Ι Ν Ο Ν Θ Υ Μ Ο Ν
. . . Ν Α Ν . . . Ι . . Κ Α Τ .
Δ Ω

Δημη[τ]ρίου καταδῶ
ψυχὴν καὶ νοῦ(ν) θυμὸν
Τελεσάρχου: κατ(α)δῶ
ψυχὴν καὶ νο(ῦ)ν θυμὸν
...ΝΑΝ...Ι.. *κατ[α-*
δῶ.

Vs. 3 *κατ(α)δῶ*] ΔΩ e ΔΟ corr.

---

52 Attica. Tabella cm. 7·2 complicata et clavo transfixa, quae in aqua delituisse videtur.

Μ Ν Η . . Κ Α Τ Α Ν Α
Ν Η Δ Ι Ξ Θ Ω Δ Γ Ϙ Ε
Γ Λ Ω Τ Α Ν Ν Α Ι Σ Α
Ʃ Α Ϙ Ι Ǝ Χ Μ V Ι
Ο Ν Μ Ν Η Σ Ι Θ Ε Ι Δ Ο Υ

Quae sic videntur esse componenda:

Μνη[σι]θείδην καταδῶ ΝΑ
γλῶτ(τ)αν ἐργασίαν
χεῖρας [θ]υμ-
ὸν Μνησιθείδου.

---

53 Attica. Tabella cm. 6·5 complicata et clavo transfixa, nunc sinistro margine mutila.

. . . . Ν Ο Ι Κ Ο Ν . Λ Ι Ε Ρ Γ Α Γ Λ Ω
. . . . . Υ Μ Ο Ν Ε Ρ Γ Α Γ Λ Ω
. . . . Ι Ο Ν Τ Ο Ν Δ Ι Ω Ν Ο Σ

...ν οἶκον [κα]ὶ ἔργα γλῶ-
τταν .... θ]υμὸν ἔργα γλῶ-
τταν ....ζ]ίαν τὸν Δίωνος.

54 Attica. Tabella opisthographa cm. 10·8 complicata et clavo transfixa, nunc margine dextro mutila.

a ΤΙΜΟΚΛΕΑΝΤΗΝΓΛΩΤΑΝΚΑΤΑΔΩΧΙΡΑ.........
ΑΥΤΟΥΚΑΤΑΔΩΚΑΙΒΑΤΙΟΝΤΗΝΓ..............
ΚΑΙΤΙΜΟΚΛΕΙΑΝ.ΑΙΕΑΔΑΑΥΤΗ ....
ΕΔΥΛΗΝΤΗΝΤΕΓΛΩΤΑΝΑΥΤΗΣ.............
ΚΑΙΚΑΛΛΕΝΙΚΟΝΑΥΤΟΥΤΗΝ..............
ΚΑΙΝΙΚΟΘΗΑΝΤΗΝΤΕΓΛ...ΝΚ..........
ΚΑΙΕΥΝΙΚΟΝΤΗΝΤΕΓΛΩΤΑΝΑΥΤΟ........

b ΚΗΦΙϹΟΔΑΙ...
ΕΝΗΙΔΙΝΙΟΙ...

a Τιμόκλε(ι)αν· τὴν γλῶτ(τ)αν καταδῶ χ(ε)ῖρα ....
αὐτοῦ καταδῶ καὶ Βάτιον τὴν γ[λ]ῶτ(τ)αν ....
καὶ Τιμόκλειαν [κ]αὶ [Ἰ]άδα· αὐτὴ[ν ....
(Ἡ)δύλην τήν τε γλῶτ(τ)αν αὐτῆς ....
καὶ Καλλένικον· αὐτοῦ τὴν [γλῶτ(τ)αν ....
καὶ Νικοθ(ί)αν τήν τε γλ[ῶτ(τ)αν] κ[αὶ ....
καὶ Εὔνικον τήν τε γλῶτ(τ)αν αὐτο[ῦ ....

b Κηφισόδ[οτον ....
ΕΝΗΙΔΙΝΙΟΙ...

Tabella scribendi ratione minime sibi constans. Vs. 2 Βάτιον 'rubum', cf. Arist. Plut. vs. 1011 cum scholiis; vs. 3 [Ἰ]άδα temptavi, Bechtel-Fick p. 344; vs. 5 Καλλένικον vide apud Meisterhansium p. 91, 7; vs. 6 Νικόθεα nihil esse ratus Νικοθίαν scripsi hanc quoque aliunde ignotam: occurrit tamen Νικόθεος Porph. adv. Plot. 16.

---

55 Composui hanc tabellam cm. 23·11 opisthographam e tribus fragmentis, quorum primum Ἀθηνῶν Φιλοπάππου 1883, alterum μολύβδινον ἔλασμα ἐνεπίγραφον εὑρεθὲν ἐν Πειραιεῖ 83 μηνὶ Ὀκτ., tertium Ἀθηνῶν Φιλοπάππου esse notaverat Rhusopulus; quod ita factum esse puto, ut alterum illud fragmentum ab alio homine inventum Piraeumque delatum sit, unde in Rhusopuli possessionem pervenit; quare lamminam integram ad Philopappi monumentum delituisse persuasum habeo.

a ΔΙΟΚΛΗΣ......ΝΤΟΣ
ΚΙΑ............ΕΑΣΥΡΙΝ.....ΟΝΚΑΙΤΕΚΤΟΝΑ
ΚΑΤΑΔ............ΕΛΑΥΤΟΥΚΑΙ....ΒΩΤΙΟΝΟΥΑΙΣΥΡΙ
ΓΕΣΦΕ...........ΗΝΑΓΟΡΑΝΚΙΝΑΥΟΟΕΑΝΚΕΜΛΑ
ΞΕΝΑΡΧ.......ΑΤΑΙΚΙΟΝΗΝΕΦΗΕΠΑΙΝΕΤΟΣΘΥΓΑΤΕ
ΡΑΕΙΝΑ.......ΥΗΣΕΓΥΝΑΙΚΑΕΧΕΣΘΕΝΕΙΤΡΟΙΗΝΙ
ΛΙΞΑ.........ΗΤΑΝΑΡΑ^Ν ΔΕΙΝΑΝΔΕΙΣΙΘΕΙΟΥΠΕΙΡΑ
ΕΥΣΔΕΙΝΑΝ.....ΥΕΣΙΠΡΥΘΕΑΕΙΟΙΝΙ.ΔΗΣΑΠΟΛΛΟ
ΔΛΡΟΥΕΡΟΙΑ....ΣΣΤΡΤΕΥΕΤΑΙΕΝΤΟΙΣΠ..ΡΑΙΚΟΙΣΣΤΡΑΤΙΛ
ΤΑΙΣΟΙΑΣΑΠ.....ΛΔΡΗΛΘΕΑΗΔΡΟΙΣ ΤΕΚΤΟΝΑ
ΧΑΙΡΕΛΕΙΔ......ΕΛΕΙΔΟΥΑΝΑΦΛΥΣΤΙΟΣ.ΣΣΤΡΑΤΕΥΕΤΑΙ
ΕΝΤΟΙΣΠΕΙ...........ΤΙΛΤΑΙΣΧΑΙΛΙΔΣΗΕΡ.ΛΦΥΑΝΑΣΙΟΤΣ
ΔΗΜΟΣΤΡΑΤ..ΑΡΧΑΜΕΝΟΥΣΜΥΡΡΙΝΟΥΣΙΟΣΔ.ΣΡΤ.Μ.ΤϹΟ
.ΡΟϹΙΝΥ...ΗΡΟΣΤΡΑΤΟΣ..ΡΑΤΕΥΟΜΕΝΟΣΕΝΤ.......
ΤΙΛΤΑΙΣ..............ΣΦΑΣΙ.ΤΗΣΤΟΣ
ΤΟΥΤΟΥΣΕΓΛΚΑΤΑΔΙΔΗΜΙΑΠΑΝΤΑΣΕΝΜΟΛΥΒΔΛΙΚΑΙΕΝΚΗ
ΡΛΚΑΙΕΜ..ΤΛΙΚΑΙΕΝΑΡΓΙΑΙΚΑΙΕΝΑΦΑΝΙΚΑΕΝΑΔΟΞΙΑΙ
ΚΑΙΓΝΗΤΓΕΙΚΑΙΕΜΜΝΗΜΑϹΙΝΚΑΙΑΥΤΟΥΣ
ΚΑΙΟΙΣΧΡΛΝΤΑΙΑΠΑΝΤΑΣ
ΠΑΙΔΙΑΧΙΛΓΥ.

b ΛΥ...ΗΔΗΝΝ......
ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΣΚΕΙ........
ΤΟΝΣΤΡΑΤΕΥΟΜΕ
ΝΟΝΕΝΤΟΙΣΠΕΙ
ΡΑΙΚΟ.ΣΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ.....
ΦΙΣ
ΣΙΕΚΑΗΝΡΤΔΟΤΟΝ
ΚΑΤΑΔΩΤΟVΤΟϹΕΜΜΝΗ
ΜΑΣΙΝΚΑ.ΕΝΑΠΟΡΙΑΙ
ΚΑΙΕΝΤΥΜΒΟΙϹ

a

Διοκλῆς [Ξενοφῶ]ντος
Κ[ωκκονκλία Οἰν]ία συνε[γεσπει]ον καὶ τίκτονα
καταδ[ῶ καὶ τὸν ἀμφορ]έα αὐτοῦ καὶ [τὸ κιβ]ώτιον οὗ αἱ τύρ-
γ(γ)ες φέ[ρονται καὶ Ἀθ]ηναγόραν. (Κωκκονκλία Οἰνία).
Ξέναρχ[ος καὶ Πα]ταίκιον ἣν ἔφη Ἐπαίνετος θυγατέ-
ρα εἶνα[ι καὶ ἐγγ]ύητε γυναῖκα Ἐχεσθένει Τροζηνί-
ω (Πα[ταίκιον Τροζη]νίω) ἱερόν. Δείνων Διειθείου Πειραι-
εὺς Δείνων ([Διειτ]θείου Πειραιεὺς) Οἰνο[ά]δης Ἀπολλο-
δώρου Ἐρσιά[δης ὃ]ς στρ(α)τεύεται ἐν τοῖς Π[ει]ραικοῖς στρατιώ-
ταις (Οἰνοάδ]ης Ἀπο]λλοδώρου Ἐρσιάδης). Τίκτονα.
Χαιρελείδ[ης Χαιρ]ελείδου Ἀναφλύστιος [ὃ]ς στρατεύεται
ἐν τοῖς Πει[ραικοῖς στρα]τιώταις (Χαιρελείδης Ἀναφλύστιος).
Δημόστρατ[ος] Ἀρχιμένους Μυρρινούτιος (Δημόστρατος
Μυρρινούτιος). Ἡρόστρατος [στ]ρατευόμενος ἐν τοῖς στρα-
τιώταις [Πειραϊκοῖς ἀπρο]φατί[σ]τ[α]τος.
Τούτους ἐγὼ καταδίδημι ἅπαντας ἐν μολύβδωι καὶ ἐν κη-
ρῶ(ι) καὶ ἐμ [πο]τῶι καὶ ἐν ἀργίαι καὶ ἐν ἀφανί(αι) κα(ὶ) ἐν ἀδοξίαι
καὶ ἐν ἥττ(η)ι καὶ ἐμ μνήματι καὶ αὐτοὺς
καὶ οἷς χρῶνται ἅπαντας
παῖ]δας καὶ] γυ]ναῖκας.

b

Λι[πα]ρίδην Ν . . . .
Φιλόστρατος Κεφ[αλ]ιάδης.
Τὸν στρατευόμε-
νον ἐν τοῖς Πει-
ραικο[ῖ]ς στρατιώταις . . . .
ΣΙΕΑΤΝΡ (Κηφισό)δοτον
καταδῶ τούτο(υ)ς ἐμ μνή-
ματι κα(ὶ) ἐν ἀπορίαι
καὶ ἐν τύμβοις.

Scriptura elegantissima quaeque monumentorum publicorum nitorem imitetur, nos ad inferiorem aetatem relegat: occurrit enim interdum sigma quod vocant lunare — id in titulis metallo mandatis prius quam lapidibus accidisse monet Reinach *Traité* 208[1] — et omittitur iota quod adscribere solent antiquiore tempore. Scriptorem id egisse, ut unusquisque versus in fine syllabae desinat, in legendo animadverteris. Singulari autem consuetudine magica utitur nostra tabella, dum devotorum nomina repetit confuso litterarum ordine: qua re fieri potuit, ut versus 2 initium restituere possem e versus 4 fine; quod recte factum esse spero; quamvis enim Κωκκονκλῆς nomen sit inusitatum (conferas Ἰτωνοκλῆς), tamen aliud ex illa litterarum serie elicere non potui. Atque idem principium secutus reliqua quoque in ordinem redigere conatus sum; in singulis tamen haec monenda sunt: *a* vs. 1 postea additus, ΔΙΟ corr. e ΔΙΚ; vs. 3 haerere potes inter καταδ[ίδημι — *a* 16 — et καταδ[ῶ — *b* 7 — spatium suadet, ut hoc praeferas; vs. 4 φέ[ρονται displicet, doctorum coniecturas expecto; vs. 6 Τροζήνιος ex Atticorum more, Meisterhans p. 19, 14. Ἐχεσθένης Τροζάνιος occurrit Coll. inscr. graec. dial. III, 3, 3362, 10. 22 sqq.; vs. 7 Δείνων Πειραιεὺς saepius innotescit, e. g. CIA. II, 2519; vs. 8 Ἀπολλόδωρος Πιττοδώρου Ἐρσιάδης notus est e CIA. II, 944, 7; vs. 11 Bechtel-Fick p. 187 suaserunt Χαιρελείδου supplendum; vs. 13 pro Ἀρχιμένους expectares Ἀρχιμένους (Bechtel-Fick p. 73), tamen constat de lectione; vs. 15 ἀπρο]φατί[σ]τ[α]τος minime placet, sed nihil habeo melius; vs. 17 ἐμ[πο]τῶι supplevi; potum enim alicuius momenti fuisse scimus in re magica; cf. n. 99, 10 τὸ δὲ ποτὸν ὅταν πίῃ; vs. 18 ἐν ἥττει = ἐν ἥττῃ, ut 87, 8 ἐπὶ κρίσει legimus (Meisterhans p. 94): cladem commemorari militis haud mirum. — *b* vs. 6 inesse bis litteris videtur mutato ordine Πειραικοῖς, reliqua in fine vs. 5 exciderunt; vs. 8 ἐν ἀπορίαι, ut in imprecatione sepulcrali Euboeica (Ἐφημ. ἀρχ. 1892 p. 175, 22 sqq.): πατάξαι ἀπορίᾳ καὶ πυρετῷ καὶ ῥίγει. In parte posteriore vestigia prioris scripturae restant.

56 Attica. Lammina cm. 36·8 complicata et clavis binis transfixa.

ΚΑΤΑΔΩΑΝΩΝΞΜ	. . Α . . .	ΚΑΤΑΔ . . . . ΟΝΚΑΙΛΟ . . . . . . ΚΑΙΦΑΝΙΑ . Κ
ϒΟΛΙΦΑΠ	Α . . . ΡΑ	ΚΑΙ . Α . . . . ΔΙΗ . . ΔΑΙΑ . :ΤΙ . ΑΚΑΙΤΑ . . ΗΙ
ΚΑΙΕΡΓΑΚΑΙΕΠΗΤΑΠΡΗΧ . ΕΑΤVΓΑΠ		ΚΑΙΤΗΝ . . . . ΙΗ . . . . ΞΘΑΚΑΙΟ . . . .
. ΟΙΜΕΚΑΙΓΛΩΤΑΝ		ΨVΧΗΝΚΑΙΠΡΑΞΕΙϹΤΑϹΕΚΕΙ . . . ΚΑΙ
ΙΗΝΕΚΕ . Ν◡ν ΚΑΙΨVΧΗΝ		ΚΑΙΝΥΚΤ . ΚΑΙΙ . . . Α .
		. . . .

Καταδῶ Μίνωνα	. . Α . . .	Καταδ[ῶ . . .]ον καὶ Λο . . . . . . καὶ Φανία[ν] κ[αὶ
Πα(μ)φίλου	Α . . . ΡΑ	καὶ . Α . . . . ΔΙΗ . . ΔΑΙΑ . . ΤΙ . Α καὶ τὰ . . ΗΙ
καὶ ἔργα καὶ ἔπη τὰ ΠΡΗΧ . ΕΑΤVΓΑΠ		καὶ τὴν . . . . ΙΗ . . . . . . ΘΑ καὶ Ο . . . .
. ἐμοὶ καὶ γλῶτ(τ)αν		ψυχὴν καὶ πράξεις τὰς ἐκεί[νου] καὶ
τ]ὴν ἐκε[ί]νου καὶ ψυχήν		καὶ νύκτ[α] καὶ [ἡμέρ]αν
		. . . .

Scriptura fere evanida. Vs. 2 μ ante φ alias vetustissimis tantum temporibus omitti putabant (Meisterhans p. 64).

57 Attica. Tabella cm. 8·5 complicata et clavo transfixa.

ΣΗΤΥΑΝΟΛΙΦ	Φιλοσαύτης
ΝΙΝΝ	ΝΙΝΝ
ΗΤΑΡΤΣ . . ΛΑΚ	Καλ[λι]στράτη
ΝΩΙ . . ΤΡΥΜ	Μυρτ[αλ]ίων
ΣVΡΓΞΑΒΡΑΠ	Παρβαξύργυς
ΙΝΝΟΚΗΗΦΛΕΔΑΗ	ἡ ἀδελφὴ ἡ Κοινῦ
ΑΔΙΟΝΥΕΩΔΑΤΚΑ	καταδῶ Εὐοδία
ΝΗΤΑΡΚΟΠΠΙΝΙΣΩΣ	Σῶσιν Ἱπποκράτην
ΑΣΥΟΤΙΑΚΩΔΑΤΑΚ	καταδῶ καὶ τοὺς ἄ-
ΣΥΟΤΣΥΟΛΛ	λλους τοὺς
ΣΟΔVΝΝΟΚΑΤΕΜ	μετὰ Κοινῦδος·
in margine dextro:	
ΑΣΤΥ	Ἀστύ-
ΦΙΛΟΣ	φιλος
ΣΘΕΝΟΚ	Σθενοκ-
ΡΑΤΗΣ	ράτης
ΦΙΛΟΝ . .	Φιλον[αύ-
ΤΗΣΚΑΙ	της καὶ
ΤΟVΣΜΕ	τοὺς με-
ΤΑΤΟΥΤΩΝ	τὰ τούτων·
in margine sinistro:	
ΟΝΟΜ . . . . ΑΔΟ	ὄνομ[α κατ]αδ(ῶ)
ΩΤΥΑΝΑΤΩΛ . . ΗΤΙΑΚ	καὶ τὴ[ν γ]λῶτ(τ)αν αὐτῶ-
ΝΟΤϒΑΙΑΚΝ	ν καὶ αὐτόν.

Vs. 1 Φιλοσαύτης (Παλληνεύς) CIA. II, 413 a. 200/197 a. Chr. n.; vs. 2 ΝΙΝΝ et vs. 5 Παρβαξύργυς Ephesia videntur grammata, atque hoc quidem cum Ἀβραξας compositum; vs. 4 Μυρτ[αλ]ίων supplevi, a Μυρτάλη derivandum; fortasse autem ultima quae ante Ι exciderat littera non Λ fuit, sed Σ; vs. 6 Κοινῦ et vs. 11 Κοινῦδος genetivus casus barbari nominis in diversum modum formatus; vs. 7 Εὐοδία vel Εὐδία (ab Eudio CIA. II, 1002, II, 13), ut scripsit eodem versu ΑΤΚΑ = κατα; vs. 8 Σῶσις CIA. II, 482, 1. Ἱπποκράτην, de accusativi casus forma Meisterhans p. 107.

58 Πειραιῶς 1869 Μαρτίου 6. Tabella cm. 11·6, convoluta olim, nunc e viginti fere fragmentis componenda. In postica parte unus versus videtur conscriptus fuisse.

ΝΟΙΒΙ...ΝΟΛΛΑΜΟΚΩΝΑΤΑ.
..ΟΔ....ΙΞΛΚΟΜΙΤΣΥΟ.ΥΟΤ
ΙΑΚ.ΔΑΤΑΙ.ΗΙΚΙΑΚ
Ν..ΞΛΚΟΜΙΤΩ..
Κ....ΑΚ.ΞΗΑΙΦΙ..
ΟΧ..........ΙΔ.Α.
......ΟΑΝ.ΣΑ..Α..
....ΗΚΑΚΝΗΤ......

Κ]ατα[δ]ῶ Κώμαλλον [Σωσ]ιβίου-
τοῦ[τ]ους Τιμόκλεια[ν ...] ΔΟ..
Καικῖνον [κ]αταδ[ῶ] καὶ
... Τιμοκλε[ία]ν
..ΙΦΙΑΗΕ. κα[ὶ ....]κ
.Α.ΔΙ........ΧΟ
ἅπ]α[ντ]ας. ΝΑΟ.. [καὶ
τὴν γλῶτταν] τὴν κακὴ[ν ...

Vs. 1 Κώμαλλος fortasse cohaeret cum Κωμαλλίς, Bechtel-Fick p. 172; vs. 3 in hoc nomine Κάικος fluvius latere videtur.

---

59 Komanudes 2588. Ἔλασμα μολύβδινον Πειραιῶς.

ΦΟΙΑΔΡΑ
ΙΩ νο(ῦ)ν κ(αὶ)
ΛΗΓΕΙ Ἀρίστη
ΩΜ
ΥΥΤ μηδὲ[ν
καὶ α(ὐ)τὸ(ς) καὶ τὰ ἐ-
(ἐ)κείνου ἅπαντα
καὶ ΕΣ..Ν οἰκία
η ΑΜΙΦΙΓΗΡΤΟΣ

Sensus verborum vix recuperandus. Vs. 2 ακειων Kum.; vs. 5 υυ τυνδε Kum.; vs. 6 ατο(ς) Kum.

60—62 Tres tabellae temporum Romanorum, cm. 10·2 unaquaeque, repertae ἐν τάφῳ Ἀθηνῶν παρὰ τῷ ἐργαστηρίῳ τοῦ Γάζ 1880, i. e. prope viam sacram.

60 *a* .ΑΛΕΙΑΠ.ΕΥ
.ΤΙΜΟΝΑΛ..Α..
ΧΕ...ΜΕΡΗ..ΔΑ
CΤΑCΙCΓΛ.CΗC

b ΑΤΙΜ......
ΟΦΙΛΟV....
ΝΑΠΟ.....
ΧΕΡΑC....
....

a .ΑΛΕΙΑΠ.ΕΥ
Ἀ]ττικον Ἀλ[κα]α..
χε[ῖρα] μέρη [πό]δα
στάσις γλ[ώ]τ(τ)ης.

b Ἀτιμ[ον . Δημ-
οφίλου ....
ν ἀπο .....
χε(ῖ)ρας ....
....

61 *a* ΚΑΤΑΔΩΗΛΙΕΠΠΟΔ..
ΑΠΟΛΛΟΔ.ΡΟVΤΟ.
ΓΛΩΤΑΝΦΩΝΗ.ΝΜ
ΕΙCΟΔΟΝ
ΝΗΜΗ

b ΑΠΡΑΤΕΙΑΙCV

a Καταδῶ ΗΛΙΕΠΠΟΔ..
Ἀπολλοδ[ώ]ρου τ[ὴν]
γλῶτ(τ)αν φωνὴ[ν]
εἴσοδον
μνήμην.

b ἃ πράτ(τ)ει ἃ [β]ουλεύεται.

62 Fragmenta.

a ΑΑΝΝΕ
ΩΕΙΑ
ΑΩΡΟ

b ΡΑC
ΤΜΗ
ΗΙΡ ΑΩΡ

Bis inesse videtur his fragmentis vox ἄωρος, quae in magicorum invocationibus saepissime occurrit.

---

63 Attica. Tabella cm. 15·6.

...ΡΟΤΗΝΥΣΙΟΣ.ΛΦΝΑΠ
...ΟΠΟΣΙΞΞΑΡΠΙΑΥΟΛΦΝΑΠ
..ΞΛΞΜΑΑΤΡΞ....
..ΛΙΦΝΑΝΞ.ΙΙ...ΞΑ

Πάμφ(ι)λ[ο]ς οἱ συνήγορ[οι .
Παμφ(ί)λου αἱ πράξεις ἐπὶ[ς
. καὶ] ἔργα μέλ(λ)ε[ι .
ΑΕ...ΙΙ.Ε (Π)άμφιλ[ος.

Litterae tamquam currendo scriptae eamque ob rem lectu difficiles. Vs. 1. 2 ν in verbis compositis non semper assimilatur (Meisterhans p. 88, 8).

---

64 Attica. Tabella cm. 10·7 opisthographa, olim convoluta, nunc utroque margine mutila, quantus autem litterarum numerus desit, dici non potest.

a .ΑΤΑΔΕΩΤΟΝΠΕΛ..
....ΙΑΑΥΤΟΙΠΙΛΕ.ΟΑΙ.
..ΡΠΥΕΣΟΙVΑΕ.ΟΓΗΜΙΑΚ
....ΝΕΞΟΡΠΙΩΤVΑΣΙΤΙΕΙΑΚ
...ΙΑΝΙΕΑΙΤΝΑΝΕΑΤΝΑΓΙΩΤ.Λ
...ΛΙΕΛΛΕΜΑΝΙΤΝΗΙΑΚΑΓΡΕΙΑΚ
......ΑΛΛΑΟΤΙΟΝΕΓΑΙΤΝΑΝΕ
....ΝΑΣΙΕΣΕΝΙΤΙΟΙΑΚΟΤΙΟΝ
.ΛΑΣΟΛΙΦΟΜΗΜΟΤΙΟΝΕΓΑΙΤΝΑ
.ΗΤΑΡΤΣΡΙΑΧΣΟΤΥΑΙΟΓΑΑΝΟΜ
.ΑΚΣΟΤΥΑΡΑΝΗΙΘΕΣΙΜΝΙΝΙΟΕΟΙΚ
ΟΤΥΑΙΑΘΕΣΙΜΝΗΤΑΡΤΣΡΙΑΧΙΑΘΣ
... ΣΙΑΚΩΕΔΑΤΑΚΣΗΤΑΡΤΣΕΡΙΑΧ
.......ΚΡΕ...ΙΑΚ..ΛΙΦ

Κ]αταδῶ τὸν Πελ...
...ΙΑ αὐτοὶ ΠΙΛΕ.ΟΑΙ.
καὶ μήπο[τ]ε αὐτὸς εὖ πρ[άττοι
καὶ εἴ τις αὐτῷ πρόξενο[ς ..
αὐ]τῷ πάντα ἐναντία εἶναι ......

καὶ ἔργα καὶ ὅπποια μέλλει Λ . . .
ἐναντία γίνοιτο· ἀλλά [. . . . . . γί-
νοιτο καὶ εἴποτε τις ἀν[. . . . . ἐν-
αντία γίνοιτο· Μν(η)σίφιλος ἀλ . . . . . .
μονα· ἄγοι αὐτὸς Χαιρ(ε)στράτη[ν . . . .
ΚΙ Ξεοὶ ΝΙΝΜΙΣΕ̣ΘΙΗΝΑΡ αὐτὸς καὶ̣ . .
τῶαι Χαιρ(ε)στράτην· ΜΙΣ̣ΕΘΑΙ αὐτὸ[ς
Χαιρεστράτης καταδῶ καὶ Σ . . .
φιλ[εν] καὶ . . . ΕΡΚ . . . .

b latus posterius pessime scriptum est; legi possunt sola haec: vs. 1 ΚΑΤΑΔΕΩ; vs. 2 ΚΑΤΑ-; in media fere tabula ΚΑΤΑΔΕΣΙΝ; infra ΧΑΙΡΕ|ΣΤΡΑΤΗ.

a vs. 9 ΜΗΜ̣ΟΦΙΛΟΣ] supra Ο scriptum est Ω, Φ corr. e Τ; vs. 11. 12 verbum inesse puto *μεταῦ* — *μεντεῦ εἶναι* vel simile quid.

---

65 Δαφνίου Ἀττικῆς 1866. Tabella cm. 11·5 convoluta.

ΑΡΟΣΚΑΛΛ . . ΣΑ . Χ . . ΛΕΥΚΤΗΜΟΝΟΣ
ΤΗΣΑƸΟΙΑ . ΙΜΥφΕ:ΣΑΙΛΑꓘƸΑΙꟼΑΧ
ƸΗΧΟΝ̣ΟΠΙ:ƸΟꓘΙΝΟΠ.ƸΑΙΛΛΑꓘ
ΚΑ . ΑꓘΙΔΗΣƎꟼΥΤꟼΑΜ . ΟΙΛΛΑꓘ
ΙΙΠ . . ΣΟ . . . Ǝ̣ΛΥΟΤΣΙ†ΑΛƎ . ΑΙΛΛΑ .
ΙΦ . . ΗΙΙΙΑΤΣΗΔΗꓘVΟΙΝΗΜVΟΝ
Ο̣Α̣ . ΣΑΙꟼ . ΧƸΑ . ΛΑꓘΙΑꓘ . . . ꟼΟꓶΗVƸ
Η . . ΙΣ . ΙΝΙƎΜΑΟΤΝΙΟΝƎꓶΣƎΝΟꟼΦΑ
Σ . . . . ΛΚΜ̣ΕꟼVΤΜ̣ΑΡ . . . ΑΙΛΛΑꓘ
ꓘVVVΙVƸ
in margine dextro: VΟΙΛΛΑΚ

Litterae misere habitae. Quae legi possunt, haec sunt:

ΑΡΟΣ Καλλ[ία]ς . . ΣΑ . Χ . . Λ Εὐκτήμονος
Χαρίας Καλλίας: ἐφ' ὑμῖ[ν . . . .
Καλλίας [Ἱ]π(π)όνικος: Ἱπ(π)ο(λ)όχης
Καλλία[ν] μάρτυρας ἐ̣ δικα[σταί?
Κ[α]λλία[ν] Δεξιλέου . . . . .
Νεοκλέου κρ(ε)ττω . . . . .
τε(υ)χογέ[ους] καὶ Καλ[λί]ας· Χ[α]ρίας . . .
ἄφωνος γένοιτο· Ἀμινί[α]ς . . . .
Καλλίας (μάρτυρες) Κα[λλία]ς
Καλλίας
Καλλίου.

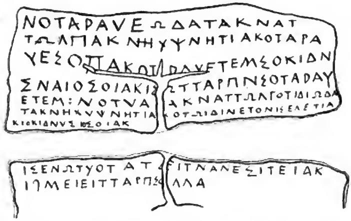
Litterae Ο forma quadrata. Devotio indiciaria.

---

66 Πειραιῶς 1881. Tabella cm. 14·5. Saeculi quarti incipientis videtur.

a

b

a Καταδῶ Εὐάρατον·
καὶ ὅτοι σύνδικοι κ-
αὶ Τελεσῖνο(ν) τ[ὸ]ν Ἰδιώτο(υ) καὶ τὴν ψυχὴν κατ-
αδῶ Ἰδι(ώ)το(υ), γλῶτταν κα[ὶ] αὐτόν: μετ' Ε-
ὐαράτο(υ) σ(υ)μπράττοσι καὶ ὅτοι ἂν σ-
(ύ)νδικος μετ' Εὐαράτο(υ) καὶ το(ὺ)ς Εὐ-
αράτο(υ) καὶ τὴν ψυχὴν καὶ γλῶτ-
ταν.

b καὶ ε(ἰ) τις ἐναντί(α) ε(ἰ) τὰ τουτον ἐσ(τ)ὶ
ἄλλος πράττ(ε)ι ἐμοί.

Titulus indiciarius ab homine litterarum ignaro scriptus ideoque corruptelarum plenus. *a* versuum ordinem mutavi, ut sensus melius evaderet. Vs. 1 Εὐάρατος cf. Bechtel-Fick p. 64; vs. 3 Ἰδιώτης Acharnensis CIA. II, 814 *A* 7; vs. 5. 6 ita fere restituendi: καὶ ὅτοι ἂν μετ' Εὐαράτου συμπράττωσι καὶ ὅστις σύνδικος. — *b* haec fere sibi vult: καὶ εἴ τις ἄλλος τούτων ἐστί, ὃς ἐναντία πράττει ἐμοί.

---

67 Ἐκ τάφου Πειραιῶς 1872 Ἀπρ. 2. Tabella opisthographa complicata cm. 12·9.

a

ƸΗΔΙΔ̣ . . . ƎƸΗΔΙꟼΟΤΗΝΟ
ƸΟΤΙꟼꓘΥΑΝƸΟꓘΙΔƎΧꟼΑ . . . .
ƸΗΔΙΝƎΞΟΛΙΦ
ΑΙΤΠΥꓶΙΑƸΟΙꟼΤΗΜΗΔ
ƸΗΔΙƎΛꓘΟΡΠƸΟΜΗΛΟΛΙΦ
ΑΛΛΥΤƸΙꟼΑ
ΝΩΝΙƎꓘƎΤƎΜƸΥΟΤΙΑꓘ
ΑꟼƎΤƸΙꟼΑΠƎΙΑꓘΑꟼΧΥΨΑΤΥΑΤꟼƎΠƸΩ
. . . ΑꟼΧΥΨΑΤΑΜΗꟼΑΤƸΟΤΗΤΑꟼꓘΑΤƸΩΤΥΟ
ΗΜΝ . . . . ꓘƎΤƎΜΝΩΤ . ΑꓘΟΤ . . ИƎꓶΑΡƎΤΣ . . . . .
. . . . . ΑꓘΙΔΝΩΤΙΑꓘΝ . . . .
ΟΤƎΧƎ . . . . ΑΦΑΩΙΑƸ . . .

a Ὀνητορίδης Ε[ὐη](θ)ίδης
. . . . Ἀρχίδαμος Ναύκριτος
Φιλοξενίδης
Δημήτριος Αἰγυπτία
Φιλόδημος Ἡρακλείδης
Ἀρίστυλλα
καὶ τοὺς μετ' ἐκείνου
ὥσπερ ταῦτα ψυχρὰ καὶ ἐπαρίστερα
οὕτως τὰ Κράτητος τὰ ῥήματα ψυχρὰ [καὶ
ἐπαρί[στ]ερα γέ[νοι]το κα[ὶ] τῶν μετ' ἐκ[είνου] συ-
νεστῶ[ν] καὶ τῶν δικα[στῶν
. . . ται . . . . εχε το

b legere initio ϘƎΠƷΩ et in sequentibus his ΙΑꓘ possum.

a vs. 1 Ὀνητορίδης occurrit CIA. II, 1673; vs. 2 Ναύκριτον non inveni, sed Ναυσικρίτη nota est e CIA. II, 3314, parique iure sunt Ναυσικράτης — Ναυκράτης; vs. 4 Αἰγυπτία servae nomen (CIA. II, 774, 3); vs. 6 Ἀρίστυλλα CIA. II, 1689.

68 Patissia. Tabella cm. 26·9 complicata clavoque percussa, utrimque tenuissimis litteris conscripta.

a
. . . . . . ΚΙΝΙΡΟ . . . ΑΙ . . ΛΑ . . ΑΤΑΜΗΡ . . . . . ΛΓΣΑΔΟΠΣΑϘΙƎΧΝΟϘΘΩΛΥΜΜΟΤΝΑΕΛΙΦ
ΝΟΙΡΗΤΣΑΓΡΕΙΑꓘΣΑΔΟΠΙΑꓘΣΑϘΙΕΧΝΗΜ . . . ΜΗΤΝΑΙƎΑ . . . ΙΑꓘΣΑΔΟΡΣΑϘΙΕΧΑΝΑΣ.Ι
. . ΛΚ . . . . ΙΡΗΤΣΑΓΡΕ . . . . ΟΡΟΦ . . ΒΑΔΙΛ . .
. . . . ΤΝΑΙΡ . . . . ΤΗΙΑΚΝΑΤΤΩΛΓΣΑΔΟΡΣΑΡΙΕΧΗΝΥΓ
. . . ΣΥΑΝ . . . . . . ΑΡΝΟΙΡΗΤΣΑΓΡΣΟΤΝΗ . ΥΛΣΑΔΟΠΣΑΡΙΕΧΝΙΛΗΠΑΚΝΗΤΝΟΙΝΕΘΡΑΡ
ϹΤΙϘΑΧ . . . . ΥΣΑΤΝΑΠΑꓘΙΟΝΥƎΙΑꓘΝΑΣΑΠΝΑΙΚΙΟΝΥΣΝΗΤΣΑΔΟΠΣΑϘΙΕΧΝΟΡ
ΑΤΝΑΠΑΙΩΙΡΗΤΣΑΓΡΕΙΩΤΝΕΑΤΙΑΚΝΟΙΡΗΤΣΑΓΡΕΙΑꓘΣΑΔΟΠΙΑꓘΣΑϘΙΕΧΝΙΛΩΠ
. . . . ΣΑΔΟΡΣΑΡΙΕΧ . . . ΣΗΛΚΙΑꓘΩΣΙΠΟΛΑΝΗΑΕΣΙΚ . ΣΕϘΧ
. . ΔΟΠΣΑΡΙΕΧ . . . . ΓΥΡΜΟΤΝΙ . . . . ΡΟ . ΜΟΤ . . ΔΥΛ . . . . ΑΤΝ . ΠΑΙΩΙΡΗΤΣΑΓΡΕ
. . . . ΝΗΜΙ . . . . ΑΤΣ . . ΠΥΟΤ . . . . . ΤϘΑΜΣΥΟΤ . Α . . . ΣΥΟ .
. . ΣΑΔΟΠΙΑΚ . . . . . ΝΑ . . . ΤΩΓΙΜ . . . . ΝΟΤ . . . . ΟΠΙΑꓘΝΟΙΡΗΤΣΑΓΡΕΟΤ
. . . . Ν . Η . . . . ΟΛΗΠΑΚ . . . . ΙΑΚ
. . . . ΣΟΤΣΑΔΟΠΣΑΡΙΕΧΝΙΛΗΠΑΚΝΗΤΝΟΙΡΗΤΣΑΓ
ΝΑΤΩΡ . . . . ΕΛΕΝΟΤ . . . . ΩΛΓΣΑΔΟΠΣΑΡΙΕΧ . . Π . ΡΤΣΑΜΜΗΤΝΑΣΥΟΚΣΕΡΑΑΤΝΑΠΑ
ΣΑΔ . . . . ΚΣΑΡΙΕΧΙΑΚ . . . . ΟΚΙΝΝΑ . . . . ΣΑΡΙΕΧΑΚΙΑ . . . . ΝΟΤ . .

b
. . . . ΑΔΟΠΙΑꓘΝΑΤΤΩΑΤΤ . ΑΚΣΑΔΟΠΙΑꓘΣΑϘΙ . ΧΙΑꓘΝΗΑΙΦΙΔ
. . . . ΙΑΚΣΑΡΙΕΧΝΙΣΟΠΑΤΝΑΠΑΙΩΙΡΗΤΣΑΓΡΕΙΩΤΝΕΑΤ
. . . . ΝΑΠΑΙΩΙΡΗΤΣΑΓΡΕΙΩΤΝΕΑΤΙΑΚΝΟΙΡΗΤΣΑΓΡΕΟΤΙΑꓘ
ΑΙΩΙΡ . . . . ΝƎΑΤΙΑꓘ . . . . ΙΑꓘΝΑΤΤ . . ΓΙΑꓘΣΑΔΟΠΙΑꓘ
. . . Ε . . . . ΙΡΗΤΣΑΓΡΕΙΑꓘΣΑΔ . ΠΙΑꓘΣ . ΡΙΕΧΝΟ . ΔΝΑΣΙΙΛΑΤΝΑΠ
. . ΙΡΗΤ . . . . ΑΔ . . ΙΑΚΣΑΡ . ΧΝΗΔΗΠΝ . . ΝΗΤΝΑ . ΥΝΑΑΤΝΑΠΑΙΩΙΡΗΤ .
. ΕΧΝΟ . . . . ΥΛΝΟΤΑΝΟΕ . . ΡΡΕΑ . ΝΑΠΑΙΩΙΡΗΤΣΑΓ . ΕΙΩΤΝΕΑΤΙΑΚ
. . . . ΙΩΤΝΕΑΤΙΑΚΝΟΙΡΗΤΣΑΓΡΕΙΑΚΝΑΤΤΩΛΓΙΑꓘΣΑΔΟΠΙΑΚΣΑΡ
ΡΕΙΩΤΝΕΑΤ . . . . . ΙΡΗΤΣΑΓΡΕΙΑΚΝΑΤΤΩΛΓΙΑꓘΣΑΔΟΠΙΑꓘΣΑΡΙΕΧΝΟΙΚΥΛ
ΝΟΙΡΗΤ . . . . ΤΩΛΓΙΑΚΣΑΔΟΠΙΑΚΣΑΡΙΕΧΝΗΔΥΛΑΤΝΑΠΑΙΩΙΡΗΤΣΑΓ
. . . . ΡΚΑΜΡ . . ΝΑꓘΙΛΙꓘΑΤΝΑΠΑΙΩΙΡΗΤ . ΑΓΡΕΙΩΤΝΕΑΤΙΑꓘ
ΣΑΔΟ . . . . ΑΛΕΜΑΤΝΑΠΑΙ . ΙΡΗΤ . . ΓΡΕ . . . . . ΑΤΙΑꓘ . . ΙΡΗΤΣΑΓΡΕΙΑꓘ
ΑΤΝ . . . . ΝΕΑΤ . . ΚΝΟΙΡΗΤΣΑΓ . . ΙΑ . ΝΑΤΤ . . . ΙΑꓘΣΑ . ΟΠΙΑꓘ
. . . . ΙΑꓘΣΑΔΟΠΙΑꓘΣΑΡΙΕΧΑΚΑΛΑΠΣΟΝΑΛΕΜΜΗΤΝΑΝΙΑΚΑΛ
. . . . ΙΡΗΤΣΑΓΡΕΙΑꓘΣΑΔΟΠΙΑΚΣΑΡΙΕΧΑΙΝΕΗΓΟΣΟΝΑΛΕΜΟΛ . Ο . ΝΟΤΩΔΑΙΑΚ

a Φιλέαν τὸν μυλωθρὸν χεῖρας πόδας γλ[ῶτταν] ῥήματα . . ΑΛ . . ΙΑ . . . ΟΡΙΝΙΚ . . . . . .
Ι . ΣΑΝΑ χεῖρας πόδας καὶ [ἐργ]ασίαν τὴν [αὐτ]οῦ χεῖρας καὶ πόδας καὶ ἐργαστήριον
Φιλ[ι]νίδα· Β . . φορον . . . . ἐργαστήρι[ον . . . . .]κλ[έους
γυνὴ χεῖρας πόδας γλῶτταν καὶ ΗΤ . . . . ρίαν . . . .
Παρθένιον τὸν κάπηλον χεῖρας πόδας· Λυ[δ]ὸν τὸ [ἐ]ργαστήριον τα . . . . . . Ναυσ[ίπο-
ρον χεῖρας πόδας τὴν συνοικίαν πᾶσαν καὶ σύνοικα πάντα συ . . . . χαριτο-
πώλην χεῖρας καὶ πόδας καὶ ἐργαστήριον καὶ τὰ ἐν τῶι ἐργαστηρίωι ἅπαντα.
ΧΡΕΣ . ΚΙΣΕΑΗΝΑΛ ὄπισω καὶ ΚΛΗΣ . . . χεῖρας πόδας [ἐ]ργαστήριον καὶ τὰ ἐν τῶι
ἐργαστηρίωι ἅπ[α]ντα . . . . Λυδ[ὸν] τὸν . ΟΡ . . . . . ΙΝ τὸν πύ[κμαχον καὶ] χεῖρας πόδ[ας
τ]οὺς . . . α . τοὺς μάρτ[υρας] τοῦ Π . . ΣΤΑ . . . . ΙΜΗΝ . . . .
τὸ ἐργαστήριον καὶ ΠΟ . . . . ΤΟΝ . . . . ΜΙΓΟΤ . . . ΑΝ [χεῖρας] καὶ πόδας
καὶ . . . . κάπηλο[ν . . . .] Η . Ν . . . . χεῖρας πόδας [ἐρ-
γαστήριον τὴν κάπηλον χεῖρας πόδας τὸ ἐ[ργαστήριον καὶ τὰ ἐν τῶι ἐργαστηρίωι
ἅπαντα· Ἀρίστουσαν τὴν μαστρ[ο]π[όν] χεῖρας πόδας γλῶ[τταν] τὸν ΕΛΕ . . . . . . ΡΩΤΑΝ
. . ΤΟΝ . . . . γυν]αῖκα χεῖρας [πόδας . . . .]ον Ναυσ[ικλέους] χεῖρας κ[αὶ] πόδας.

b Δωρίλαν καὶ χ[ε]ῖρας καὶ πόδας καὶ γλῶτταν καὶ πόδα[ς καὶ ἐργαστήριον καὶ
τὰ ἐν τῶι ἐργαστηρίωι ἅπαντα· Πᾶσιν χεῖρας καὶ [πόδας καὶ γλῶτταν
καὶ τὸ ἐργαστήριον καὶ τὰ ἐν τῶι ἐργαστηρίωι ἅπαν[τα . . . . χεῖρας

καὶ πόδας καὶ γ[λῶ]τταν καὶ [τὸ ἐργαστήριον] καὶ τὰ ἐν [τῶι ἐργαστη]ρίωι [ἅ-
παντα. Α(ὐ)τοπό[λ]ε[ιν χεῖ[ρ]ας καὶ π[ό]δας καὶ ἐργαστήρι[ον καὶ τὰ ἐν τῶι] ἐ[ργα-
σ]τηρίωι ἅπαντα· Ἀνύ[τ]αν τὴν [κά]πηλ[ι]ν χ[ε]ῖρας καὶ [πό]δα[ς καὶ τὸ ἐργασ[τήρι]ον
καὶ τὰ ἐν τῶι ἐ[ρ]γαστηρίωι ἅπαν[τ]α ΕΡΡ..ΕΟ νιτον Αν.............ον χε[ῖ-
ρας καὶ πόδας καὶ γλῶτταν καὶ ἐργαστήριον καὶ τὰ ἐν τῶι [ἐργαστηρίωι ἅπαντα.
Λύκιον χεῖρας καὶ πόδας καὶ γλῶτταν καὶ ἐργαστή[ριον καὶ] τὰ ἐν τῶι ἐρ-
γαστηρίωι ἅπαντα. Λυδὴν χεῖρας καὶ πόδας καὶ γλῶτ[ταν καὶ ἐργαστ]ήριον
καὶ τὰ ἐν τῶι ἐργα[σ]τηρίωι ἅπαντα. Κίλικα Ν..ΡΜΑΚΡ[... χεῖρας πόδας
καὶ ἐργαστήρι[ον] καὶ τὰ [ἐν τῶι] ἐρ[γασ]τηρί[ωι] ἅπαντα. Μέλα[να χεῖρας καὶ π]όδας
καὶ πό[δ]ας καὶ [γλῶ]ττα[ν] [κ]αὶ [ἐρ]γαστήριον κ[αὶ] τὰ ἐν [τῶι ἐργαστηρίωι ἅπα]ντα.
Λάκαιναν τὴν Μέλανος παλ(λ)ακὴν χεῖρας πόδας καὶ ....
κα[τ]αδῶ τὸν [δ]ο[ῦ]λο(ν) Μέλανος ...ΕΝΙΑ χεῖρας καὶ πόδας καὶ ἐργαστή[ριον ....

Hanc tabellam cum omnium ultimam tractarem, oculis officium iam recusantibus non usque eo in legendo perveni, ut omnia, atque ea recte a me enucleata esse affirmare possem; quamobrem etiam in explendis lacunis cautior fui. — *a* vs. 4 ΗΤ fortasse ΗΠΑΡ est; vs. 5 Ναυσίστρατον nomen inusitatum, sed quod supplere necesse sit. — *b* vs. 12. 13 καὶ πόδας bis scriptum est.

69 *Bull. de corr. Hell.* 1889 p. 77. Lammina plumbea Atheniensis.

Καταδῶ [Δι]ονύσιον
τὸν κρανοποιὸν καὶ τὴν
γυναῖκα αὐτοῦ Ἀρτεμείν
τὴν χρυσωτρίαν καὶ τὴν [οἰ-
κ]ίαν αὐτῶν καὶ τὴν [ἐ]ργα-
σίαν καὶ τὰ [ἔργ]α καὶ τὸν
βί[ο]ν αὐτῶ[ν καὶ] Καλλισ-
[τον ....]

Vs. 3 ad nomen Ἀρτεμείς cf. W. Schulze *Rhein. Mus.* XLVIII p. 253.

70 *Classical review* 1890 p. 187. Lammina plumbea Athenis reperta, nunc in Museo Britannico.

Καταδέω τὰ Ὠφελίω[νο]ς καὶ Ὠφελίω-
να καὶ τὸ καπηλ(ε)ῖον Ὄλυμπον· [κ]αταδέω τὰ Με-
λανθίου ἅπαντα καὶ τὸ καπηλ(ε)ῖον Ἀγάθωνα·
καταδέω τὰ Συρίσκο(υ)· ἅπαντα τὰ Συρίσ(κ)ο(υ)
κα[τα]δέω τὰ Πιττίου ἅπαντα· Μανῆ καὶ Πι-
ττίου ἅπαντα· καταδέω [τ]ούτων ἅπαν-
τα καὶ] τὰς ἐργασίας· ἅπα[ντα τα[ύτων
... ηρ ....

Vs. 1 καταδέω] ν et ι sequioribus temporibus saepe confunduntur (Meisterhans p. 54), cf. n. 100. Ὠφελίων addendum est exemplis vocalium ε et ι permutatarum, Meisterhans p. 14; vs. 2 καπηλεῖον Ὄλυμπος· taberna, quae vocatur Olympus, cf. n. 87; vs. 3 Μελανθίου assimilatio rarissima.

71 *Classical review* 1890 p. 187. Lammina plumbea Athenis reperta, nunc in Museo Britannico.

Ὠφελίων Ὠφε(λ)ίων Ὄλυμπος.
καταδέω τὸ ἐργαστήριο[ν] τὰ Ὠφε-
λίωνος καὶ τὴν ἐργασία[ν·
Ἐπαφρόδι[τ]ο[ς] Μανῆς Φ(ε)ίδων Ε(ἰ)ρήνη
καὶ τὴν ἐργασία[ν] τὴ[ν] (Ε)ἰρήνης.

72. 73 Attica. Duae tabellae uno eodemque clavo transfixae.

72 cm. 16·1.

ΦΙΛΗΝΤΗΜΜΙΚΙΩΝΟΣΦΡΥΓΙΑΝ
ΜΑΛΛΙΟΝΤΗΝΣΩΣΙΒΙΟΥΣ.....

Φίλην τὴν Μικίωνος Φρυγίαν
Μάλλιον τὴν Σωσιβίου Σ.....

73 cm. 16·2.

ΦΙΛΗΝΤΗΜΙΚΙΩΝΟΣΜΑΛΙΟΝΤΗΜΙ..ΡΧΑΡΙΚΕΙ
.ΙΟΝΥΣΙΟΝΤΟΓΚΑΠΗΛΟΝΤΙΜΟΣΤΡΑΤΟΝΤΟΓΚΟΡΙΝΔΕ
ΙΟΝΚΑΙΤΕΧΝΗΝΤΗΝΤΙΜΟΣΤΡΑΤΟΥΚΑΙΟΡΓΑΝ.
ΚΑΙΜΙΤΡΙΝΚΑΙΚΟΜΝΟΝΚΑΙΘΟΥΑΣ:

Φίλην τὴ(ν) Μικίωνος Μάλιον τὴν ...ΡΧΑΡΙΚΕΙ
Δ[ι]ονύσιον τὸγ κάπηλον Τιμόστρατον τὸγ Κορίν[θι-
ον καὶ τέχνην τὴν Τιμοστράτου καὶ ὄργανα[α·
καὶ Μίτριν καὶ Κόμνον καὶ Θούας:

Quamvis in utraque tabella desit devovendi verbum, tamen eas hoc loco posui, quia ut in praecedentibus devovetur κάπηλός τις eiusque industria et instrumenta. Littera ν litterae gutturali insequenti adsimilata hasce tabellas ante saeculi tertii finem scriptas esse demonstrat (Meisterhans p. 87, 3). Servorum nomina videntur ad inferos deferri: Μάλιον s. Μάλλιον alibi non inveni, plura sunt nomina, a quibus derivari possit. — N. 73 e litteris ...ΡΧΑΡΙΚΕΙ nihil elicere possum: primam earum quae evanuerunt labialem fuisse constat propter τὴμ ([πα]ρ(ὰ) Χαρικ(λ)εῖ?). Vs. 4 Μίτρις Κόμνος Θούας nomina prorsus barbara: alterum primo ΚΟΜΟΝ erat scriptum.

74 Attica, e regionibus Boeotiae adfinibus, ut lingua docet. Tabella cm. 12·6 olim complicata.

ΛΑ..ΔΟΝΚΑΙΑΕΞΚΑΔΔΙΔΗΜΙ
ΚΗΑΥΤΑΝΚΗΨΥΧΑΝΚΑΙΑΥΤΟΝ
ΚΗΓΛΩΤΑΝΚΗΣΩΜΑΚΗΕΡ
ΓΑΣΙΑΝΚΗΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑΚΗ
ΤΕΧΝΑΝΚΑΔΔΙΔΗ.............
ΘΕΟΞΕΝΟΝΚΑΔΔΙΔΗΜΙΚ..
ΑΥΤΟΝΚΗ.ΥΧΑΝΚΑΙΤΑΕΚΕ....
ΠΑΝΤΑ

Λα..λον καὶ Αεξ, καδδίδωμι
κὴ αὐτὸν κὴ ψυχὰν καὶ αὐτὸν
κὴ γλῶτταν κὴ τῶμα κὴ ἐρ-
γατίαν κὴ ἐργαστήρια κὴ
τέχναν καδδίδω[μι ....
Θεόξενον καδδίδωμι κ[ὴ
αὐτὸν κὴ [ψ]υχὰν καὶ τὰ ἐκε[ίνου
πάντα.

Vs. 1 viri nomen fortasse fuit Λα[μα]χος, feminae latet in litteris ΑΕΞ, nisi forte litterarum ordo consulto turbatus est, qui primitus fuit ΚΑΙΑΛΕΞΑ[ΝΔΡ]ΟΝ — δίδωμι Homeri temporibus haud ignotum saepius nobis in his tabellis obviam fit, atque bis quidem in Boeoticis illis, de quibus in praefatione egimus, quarum regionum dialectum reliqua quoque referunt (καδ-, ψυχάν, κή).

75 Εὑρέθη ἐπὶ τὴν γεφύραν τοῦ σιδηροδρόμου ἐν Ἀθήναις 1882 Μαρτίου. Tabella cm. 14·7 opisthographa complicata.

a
ΚΑΙΑΔΗΝΥΩΑΝΑΧΑΡΣΙΝ
ΚΑΙΤΟΕΡΓΑΣΙΑΝΚΑΤΑΔΗΝΥΩΑ.ΤΟ
ΑΡΤΕΜΙΤΟΝ...ΑΤΑΔΗΝΥΩ..ΜΗΕ
.ΑΙΑΡΤΕΜΙΙΟΣΔΕ..ΟΤΗΝΚΑΤΑΔΗ
ΝΥΥΜΝΙΔΑΤΗΝΕ..ΟΛΙΟΝΑΚΑΠ
ΚΑΤΑΔΥΩΔΡΟΩΝ...ΤΟΛΟΝ.
ΚΑΙΤΟΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ.ΙΦΟΛΟΟΝ
ΕΡΓΑΖΕΤΑΙΚΑΤΑΔΗΝΥΩΡΟ
ΔΙΟΝΤΟΝΚΑΠΗΛΟΝΚΑΤ.
ΔΗΝΙΩΤΗΝΚΑΠΗΛΑ....
ΚΑΤΑ.ΗΝΥΩΤΟΕΜ
ΚΑΙ ΠΟΡΙΟΝ

b
ΚΑΤΑΔΗΝ.ΩΑ.ΤΑΜΙΝ
ΚΑΙΟΟΡΧΟΛΤΗΝ.ΝΕΡΛΟ
ΚΑΙΝΩΛΙΑΔΥΩΙΝΟΣΔΥΙΟΟ
ΚΑΙΑΡΤΕΜΙΔΑΔΥΝΑΤΟΣΓΕΝ....
ΑΡΟΜΩΔΑΡΑΩΑΙΑΡΤΕΜΙΝ
ΟΦΘΑΙ.ΤΗΝΕΡΓΑΣΙΑΝΚΑΤΑ..
ΝΥΟΑΝΙΕΓΑΝΤΗΝΓ.ΩΤΑΝ...
ΚΑΤΑΔΗΝΥΩΘΕΟ..ΤΗΝ
ΚΑΙΤΟΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ
ΤΟΥΤΟΑΡΤΑΜΑΚΙΤΙΙ...
ΚΑ..ΔΥΩΦΙΛΟΝΕΡΓ.ΗΙ
...ΟΥΡΑΑΔΗΦ
...ΡΟΥΦΙΛΟΣ

a
Κα[τ]αδηνύω Ἀνάχαρσιν
καὶ τὸ ἐργασίαν καταδηνύω α[ὐ]το[ῦ]
Ἀρτεμι(ν) τὸν [.. κ]αταδηνύω ..ΜΗΕ
κ]αὶ Ἀρτεμι(δ)ος δε[σπ]ότην καταδη-
νύ(ω). Ὑμνίδα τὴν Ε.. Ῥ]οδίωνι κάπ(ηλον)
καταδ(ην)ύω Ῥό(δ)ω[ν· ἀπ]όλοιτο
καὶ τὸ ἐργαστήριον .ΙΦΟΛΟΟΝ
ἐργάζεται· καταδηνύω Ῥό-
διον τὸν κάπηλον κατ[α-
δην(ύ)ω τὴν καπήλισσαν
κατα[δ]ηνύω (καὶ) τὸ ἐμ-
πόριον.

b
Καταδην[ύ]ω Ἀ[ρ]τεμίν
καὶ ΟΟΡΧΟΛΤΗΝ.ΝΕΡΛΟ
καὶ ΝΩΛΙΑΔΥΩΙΝΟΣΔΥΙΟΟ
καὶ Ἀρτεμίδα δυνατὸς γέν[οιτο
ΑΡΟΜΩΔΑΡΑΩΑΙ Ἀρτεμιν
ΟΦΘΑΙ. τὴν ἐργασίαν κατα[δη-
νύ(ω) ΑΝΙΕΓαν τὴν γ[λ]ῶτ(τ)αν ...
καταδηνύω Θεο[δό]την
καὶ τὸ ἐργαστήριον
τοῦτο· Ἀρτεμι(ί)[ν] ΚΙΤΗ....
κα[τα]δ(ην)ύω Φίλον ἔργ[α] ΗΙ
...ουρα ἀδ(ελ)φ[ὸ]
...ρου φίλος.

Tabella pessime scripta, fortasse ab homine barbaro, cui τὸ ἐργασίαν et καταδύω bis io stilum venerint, in parte posteriore etiam mutato litterarum ordine gavisus videtur esse, vs. 3 inest καταδηνύω. Hoc ipsum verbum adhuc ignotum est, recurrit tamen n. 94; ut quodam quidem modo similia afferri possunt ταννύω, τρανύω (G. Meyer *griech. Gram.* § 494) στανύω e Creta insula CIG. 2556, 46. — Ἀρτεμίς hic quoque occurrit (cf. n. 71), qua in flectenda haud sibi constat: Ἀρτεμίν Ἀρτεμίν Ἀρτεμίδα. *a* vs. 5 Ὑμνίς Luc. mer. dial. 13.

76 Attica. Tabella cm. 18·9 complicata et clavo transfixa.

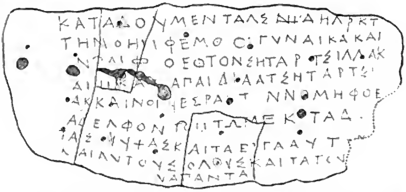
ΑΝ....... ......
..ΞΤΗΝΜ...
ΑΡΧΙΟΝ
ΚΔΙΟΝΥϹΟΔΩΡΟϹΤΟΝΒΙΟΝ.ΥΝΙΚΑΙΤΟΥϹ
ΚΔΗΜΟΦΑΝΗΝ ΕΡΑΝΙΤΑ
ΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΙΝΥΚΤΟϹ
ΗΘΟΑϹΜΑΜΜΙΤΩΚΑΙΗΜΕΡΑΣ
ΧΟΙΡΙϹΑΡΤΕΜΙϹΙΑ
ΑΡΙϹΤΟΔΗ... ΑΝΔΡΟϹ
ΚΑΙΤΗΝ ΤΑΑΝΠ...ΕΙ
ΕΥΑΝΤ..ΑΙΤΕΤΟΑΥΤΟΙϹΕΙΛΑΝΕ
ΑΝΤΙΦ.....ΤΡ ΕΠΙΚΡΑΤΗϹ
ΚΑΙΑΡ.... ΚΡΑ...ΟΝ

Αν....... ......
..Ξ τὴν Μ...
Ἀρχίον
κ(αὶ) Διονυσόδωρος τὸν βίον [γ]υν[ὴ] καὶ τοὺς
κ(αὶ) Δημοφάνην ΕΡΑΝΙΤΑ
Ἀντινό(υ)ς καὶ νυκτὸς
ἡ Θεὰς μαμμί[α] καὶ ἡμέρας
Χοιρὶς Ἀρτεμισία
Ἀριστοδή[μου] ἀνδρὸς
καὶ τὴν Τὰ ἄνπ... ΕΙ
Εὐαντ[ίδ]α ΙΤΕΤΟ αὐτοῖς ΕΙΛΑΝΕ
Ἀντιφ[ῶντα] ΤΡ Ἐπικράτης
καὶ Ἀρ.... Κρά[τερ]ον.

Tabula sequioris aetatis; sigma praeferri videmus lunatum. Syntaxim quam vocamus verborum valde desideramus. — Vs. 8 Χοιρὶς ut Χοιρ CIA. II, 4286; vs. 12 Ἀντιφ[ῶντα, vs. 13 Κρά[τερ]ον e. g. supplevi.

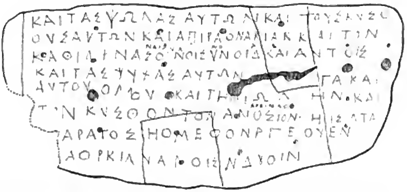
77 Attica. Tabella cm. 17·8.

a

a Καταδοῦμεν (Καλλιστράτην)
τὴν (Θεοφήμου)· γυναῖκα καὶ
Θεόφιλον τὸν Καλλιστράτης
κα[ὶ] τὰ παιδία τὰ (Καλλι)στράτης
καὶ [Θ]εόφημον καὶ (Εὔστρατον)
ἀδελφὸν . . . . . . κ[α]ταδ[ῶ-
τὰς ψυχὰς καὶ τὰ ἔργα αὐτ[ῶν
καὶ αὐτοὺς ὅλους καὶ τὰ τού[τω-
ν ἅπαντα.

b

b καὶ τὰς ψυχὰς αὐτῶν καὶ τοὺς κύσθ-
ους αὐτῶν καὶ Κανθαρί[δ]α (καὶ) καὶ τὸν
Διονύσιον (Κανθαρίδος)· καὶ αὐτοὺς
καὶ τὰς ψυχὰς αὐτῶν [καὶ ἔρ]γα καὶ
αὐτού[ς] ὅλ(λ)ου[ς] καὶ τὸν ψωλὸν καὶ
τὸν κύσθον τὸν ἀνόσιον (Τλητία-)
ς κατ]άρατος· (Θεόφημον Εὔεργον
Κανθαρίδα Διονύσιον).

a vs. 6 litterarum ordinem consulto turbatum restituere non potui, latet nomen velut Πρατία. — *b* quae suprascripta sunt, non omnia intellego, vs. 3 videtur Αντίας.

---

78 Attica. Tabella cm. 27·3 complicata saeculi IV, ut videtur.

Α Ρ Ι . Τ Ο Κ V Δ Η Κ Α Ι Τ Α Σ Φ Α Ν Ο Μ Ε Ν Α Σ
Α V Τ Ω Ι Γ V Ν Α Ι Κ Α Σ
Μ Η Π Ο Τ Α V Τ Ο Ν Γ Η Μ Α Ι Α Λ Λ Η Ν Γ V Ν Α Ι Μ Η Δ Ε Π Α Ι Δ Α

Ἀρ[ι]στοκύδη καὶ τὰς φανο(υ)μένας
αὐτῶι γυναῖκας
μήποτ' αὐτὸν γῆμαι ἄλλην γυναῖκα) μηδὲ παῖδα.

Quamvis devovendi verbum desit, tamen hanc tabellam hic collocavi, ut cum reliquis eiusdem generis una legatur. — Vs. 1 Ἀριστοκύδης Ceus Ἐφ. ἀρχ. 3004. Plin. XXXV, 11, 146; φανουμένας quae ei apparebunt, i. e. morem gerent (ut Latinorum apparitor). De voce φαίνεσθαι eiusque usu quotidiano disserut W. Schulze, Herm. XXVIII, 19.

SERIES QVARTA.

INVOCANTVR NVMINA.

A. INVOCATVR MERCVRIVS.

79 Attica. Forma fere τριγώνου ἰσοπλεύρου cm. 8 scriptura evanida.

ΚΑΤΑΔ.
ΨΥΧΗ.
. . ΩΤΑ . .
ΑΥΤΕΣ
ΕΡΜΗ
ΤΟΥΟΣΤΙΣ Τ.Σ
ΠΕΡΙ . Μ . .
. . . ΜΕ . .
. . ΑΙΚΑΙ
Δ ΑΠΑΝ . .
ΚΑΙΨΥ ΜΕΤΕΘΕΣ ΣΥΝΠΑΡΟΝΤΑΣ
ΧΗΝ ΩΙ ΜΕΝΟ
ΚΑΙ ΚΑΤΑ ΚΡΙΤΟΣ
ΓΛΩΤΑΝ ΔΩ ΤΩΙ
ΚΑΤΑ . .

Καταδ[ῶ]
ψυχὴ[ν]
γλ[ῶτ(τ)α]ν
αὐτ(ῆ)ς
(Ἑ)ρμῆ
τοῦ ἔστις Τ.Σ
περὶ [ἰ]α[σῦ]
. . . ΜΕ . .
εἶν]αι καὶ
Δ ἄπαν[τα
καὶ ψυ- ΜΕΤΕΘΕΣ συνπαρόντας
χὴν ΩΙ Μενέ-
καὶ κατα- κριτος
γλῶτ(τ)αν δῶ ΤΩΙ
κατα[δῶ

Restitutio difficilior, quia litterarum quae evanuerunt vestigia haud remanserunt eamque ob rem numerus earum computari nequit.

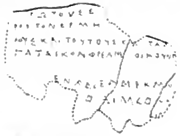
80 Attica. Tabella fere rotunda, 2 cm. radio conscripta, in margine dextro mutila.

. Η . . .
ΝΟ
ΤΣΟΡΠ
ΝΗΜΡΕΝΟΤΣΟΡ.
ΝΗΜΡΕΝΟΤΣΟΡΠ
ΝΟΛΥΤΑΒ:ΣΗΛΕ . . . . . .
ΣΗΔΑΙΣΗΝΜ:ΑΙΕΤΑ . . . .
ΣΙΟΝΙΕΚΕΝΕΘΗΟΒ . . . .
ΕΛΛΕΜΝΩΝΙΕ Κ . . . .
ΣΑΝΕΡΦΙΑΚΝΟ
ΣΑΔΟΠΙΑΚ

Πρὸς τ-
ὸν
Ἑρμ]ῆ[ν
π]ρὸς τὸν Ἑρμῆν
πρὸς τὸν Ἑρμῆν
. . . . . . τ]έλης: Βάτυλον
. . . . . ἄπαν: Μνησιάδης
. . . δε] θενθε(ῖ)ν ἐκεῖνον
. . . ἐ]μεῖν(ε)ν μέλλε-
ον καὶ φρένας
καὶ πόδας.

Vs. 6 Βάτυλον: Suidas s. v. κατάπυγον· καὶ τοὺς μαχροὺς καὶ θηλείας βατάλους ἔλεγον; vs. 8 sequentes hoc quoque modo componi possunt: ἐνταῦ] θενθε(ῖ)ν ἐκεῖνον μέλλε(ι), [ἐ]μεῖνον [θε]ὸν καὶ φρένας καὶ πόδας.

81 Attica. In modum spirae voluta lamina circumdabat clavum tam arte compressa, ut fieri non posset, quin evolvendo destrueretur. Fragmentum cm. 8·5.

καταδ[ῶ τοὺς ἐ]μοὶ ἐχθροὺς
. . . π]ρὸς τὸν Ἑρμῆ[ν . . . .
συνδ[ῶ]σιν· καὶ τούτους κα[ὶ] τὰ α[ὐτῶν ἅπαντα
. . . Πάταικον Φρεαρρί: οἰκοῦντ[α.

Reliqua nec lego neque intellego. Vs. 4 Φρεαρρί novum exemplum est locativi casus rarioris, qui semel notus est e CIA. II, 768, 21: Μ[ανῆς Φαληρῖ οἰκῶν (Meisterhans p. 116 n. 1056) — Πάταικος v. Bechtel-Fick p. 306.

82 Attica. Tabella cm. 12·9 complicata et clavis duobus transfixa, olim scriptura completa, quae nunc omnis fere evanuit, restant tantum haec:

ΚΑΙΧΙΩΝΙΔΗΣ . .	καὶ Χιωνίδης . .
. . . ΤΟΥΣΠΑΝΤΑΣ . .	. . . τους πάντας . .
ΠΡΟΣΙΟΝ	πρὸς [τ]ὸν . . . . . .
. . . .	. . . .
. . . ΛΥΣΙΣΤΡΑΙΗ	. . . Λυσιστρά[τ]η
. . . .	. . . .
. . ΠΡΟ	. . πρὸ-
ΣΤΟΝ	ς τὸν
ЄΡΜΗ	Ἑρμῆ-
Ν . . ΚΑΙΓΛΩΤΑ .	ν . . καὶ γλῶτ(τ)α[ν
ΚΑΙ	καὶ . . . .

83 Ἀττικῆς ἐξ Ἀμπελοκήπων. Fragmentum in latere superiore et dextro mutilum cm. 10·5 opisthographum.

a
ΑΝΑΞΙΚΡΑΤΗΣ ....
ΗΡΑΚΛΕΙΤΗΣ ....
ΣΠΙΝΘΗΡ ....
ΣΑΤΥΡΟΣΤΟΤΟΥ .....
ΝΑΝΤΙΑΓΙΓΝΕ ......
ΩΝΑΥΤΑ ....

b
......ΙΤΟ.......
...ΟΕΡΜΗΣΟΧ..ΝΙΟΣ
...ΤΟΙΣΤΑΕΝΑΝΤΙΑΠΡ..
... ΜΗΚΑΤΕΧΕΔΑ.Α.
...ΞΙΚΡΑΤΟΥΣΚΑΙΤΟΙΣΜΕ
...ΟΥΤ..

a
Ἀναξικράτης ......
Ἡρακλείτης ....
Σπίνθηρ ....
Σάτυρος τὸ τοῦ ... [ἐ-
ναντία γίγνε[σθαι ....
ων αὐτά ....

b
......ΙΤΟ.....
...ς Ἑρμῆς ὁ χ[θόνιος
... τοῖς τὰ ἐναντία πρ[άτ-
τουσιν· Ἑρ]μῆ κάτεχε ΔΑ.Α.
... Ἀνα]ξικράτους καὶ τοῖς με-
τὰ τ]ούτ[ων.

a vs. 2 Ἡρακλείτης ab Ἡρακλείτη derivandum; vs. 4 Σάτυρος] ο corr. e ε; vs. 5 γίγνεσθαι] ν corr. ex ς; vs. 6 αὐτά] τ corr. e δ.

---

84 Attica. Tabella cm. 37·3 opisthographa complicata clavoque transfixa.

a
ΑΝΔΡΟΚΛΕΙΔΗΚΑΤΑΔΩ ΣΑΔΙΑΠΣΥΟΤΙΑΚΩΔΑΤΑΚΝΟΙΡΗΤΣΑΓΡΕΟΤΙΑΚΥΥΧΗΝΤΗΝ
ΚΑΙΤΗΝΓΛΩΤΑΝΤΗΝΚΑΚΗΝΚΑΙΤΟΝΘΥΜΟΝΤΟΝΚΑΚΟΝΚΑΙΤΗΝ
.ΗΚΑΚΝΗΤΝΗΧΥΨΝΗΤΙΑΚΝΟΚΑΚΝΟΤΝΟΜΥΘΝΟΤΙΑΚΝΗΚΑΚΝΗΤΝΑΤΤΩΛΓΝΗΤΙΑΚΩ.ΑΤΑΚΝΟΙΣΥΝΟΙ.
ΚΑΚΗΝ

b
ΣΑΚΑΔΙΑΠΣΑΤΙΑΚΜΟΙΡΤΑΓΡΕΟΤΙΑΚΥΟΝΜΡΩΙΗΤΑΤΑΚΑΙΣΑΙΔΟΡΦΑ
ΑΕΠΕΑ.ΑΓΡΕΙΑΚΜΟΤΝΜΕΟΤΟΡΠΑΝ.ΦΥΡΤΩΔΑΤΑΚ
Α..ΠΗΛΙ.ΝΑΙΜΩΔΑΤΑΚΥΟΝΑΝΙΑΜΗΑΕΜΗΔ

a Ἀνδροκλείδη καταδῶ καὶ τὴν γλῶτ(τ)αν τὴν κακὴν καὶ τὸν θυμὸν τὸν κακὸν καὶ τὴν ψυχὴν τὴν κακὴν καὶ τὸ ἐργαστήριον καταδῶ καὶ τοὺς παῖδας.
Δ[ιον]ύσιον κατα[δ]ῶ καὶ τὴν γλῶτ(τ)αν τὴν κακὴν καὶ τὸν θυμὸν τὸν κακὸν καὶ τὴν ψυχὴν τὴν κακή[ν].

b Ἀφροδι(σ)ίαν κατὰ ΤΗΙΩΡΜΝου καὶ τὸ ἐργα(σ)τ(ή)ριον καὶ τὰς πα(λλ)ακάς·
Καταδῶ Τρύφ[α]ινα πρὸ(ς) τὸ(ν) Ἑ(ρ)μ(ῆ)ν· (αὐ)τὴν καὶ ἔργα [κ]α(ὶ) ἔπεα.
Δνυία (Δ)ημην(ίτ)ου καταδῶ Μαν.ΙΛΗΠ..Α

Latus posterius neglegenter scriptum est; ἔπεα dignum quod notetur.

---

85 Attica. Tabella opisthographa cm. 7·3.

a
ΒΙΑΙΟΝΤΟΝΦΙΛΩΝΙ
ΚΟΥΔΟΥΛΟΝΚΑΤΑΔ
Ω ΚΑΙΑΓΑΘΩΝΑ
ΠΡΟ..ΟΝΕΡΜΗΝ
ΤΟΝΚΑΤΟΧΟΝ

a
Βίαιον τὸν Φιλωνί-
κου δοῦλον καταδ-
ῶ καὶ Ἀγάθωνα
πρὸ[ς τ]ὸν Ἑρμῆν
τὸν κάτοχον.

b
ΗΚΠΙΩΦΡΑΩΣΗΛΗΚΛΟΩΛΙΣ
ΥΟΛΑΛ.ΓΝΚΛΑΙΥΗΑΑΣΟΑΙΟΣΛ
ΩΡΑΝΗΥΙΑΩΑΚΑΤΑΚΑΤΥΟΝΣ
ΤΑΚΚΟΜΤΙΣΙΚΟΣΚ.ΟΑΙΙΗ
ΑΝΚΑΙΣΟΙΤΡΗΣΙΧΑΙΡΣ
ΡΔΟΑΣΗΚΑΤΗΡΕΙΣΙΧΙ
ΑΤΟΥ◡Ν

b Aut 'Ephesia grammata' sunt aut verba graeca, sed mutato litterarum ordine (vs. 6 et 7 πόδας καὶ χεῖρας αὐτοῦ latere veri simile est): lectionem quae satisfaceret non inveni.

a vs. 1 Βίαιον nomen servi proprium fuisse hic discimus; vs. 3 ΔΩ corr. e ΔΟ. Suprascriptum est huic versui aliquid, quod certo legere nequeo, videtur fuisse ΚΑΙΤΟΚ[Α]Π[ΗΛΕΙ]ΟΝ.

---

86 Attica. Tabella cm. 19·6 complicata clavoque transfixa.

ΩΔΑΤΑΚΝΗΝΕΘΣΟΡΔΝΑΝΗΝΑΘΥΜΕΦΙ
ΚΑΙΑΝΩΜΟΡΔΝΑΙΜΙΣΠΟΔΑΣΧΕΙΡΑΣ
ΠΡΟΣΤΟ.ΕΡΑ..ΝΤΟΝΚΑΤΟΧΟΝ
ΨΥΧΗΝΓΛΩΝΤΑΣΕΡΓΑΣΙΑΣ
ΚΕΡΔΗ

Ἰφιασθένην Ἀνδροσθένην καταδῶ
καὶ Σω(μ)ίαν Δρόμωνα· πόδας χεῖρας
πρὸς τὸ[ν] Ἑρ[μῆ]ν τὸν κάτοχον
ψυχὴν γλῶντας ἐργασίας
κέρδη.

Vs. 1 Ἰφιασθένης ignotus; vs. 4 γλῶντας pro γλώττας; conferas Μυρρινοῦντα pro Μυρρινοῦττα scriptum, Meisterhans p. 65, 4.

87 Attica. Tabella saec. IV pulcherrime scripta (extat unus versus in parte postica), cm. 41·4, complicata clavoque transfixa.

a
ΚΑΤΑΔΩΚΑΛΛΙΑΝ:ΤΟΝΚΑΡΗΛΟΝΤΟΝΕΓΓΕΙΤΟΝΩΝΚΑΙΤΗΝΓΥΝΑΙΚΑΑΥΤΟΥ
ΘΡΑΙΤΤΑΝ:ΚΑΙΤΟΚΑΡΗΛΕΙΟΝΤΟΦΑΛΑΚΡΟΥΚΑΙΤΟΑΝΘΕΜΙΩΝΟΣΚΑΠΗΛΕΙΟΝΤΟΠΛΗΣΙΟΝΔΑ.ΟΗ
ΚΑΙΦΙΛΩΝΑΤΟΝΚΑΡΗΛΟΝΤΟΥΤΩΝΡΑΝΤΩΝΚΑΤΑΔΩΨΥΧΗΝΕΡΓΑΣΙΑΝ
ΧΕΙΡΑΣΡΟΔΑΣ:ΤΑΚΑΡΗΛΕΙΑΑΥΤΩΝ
ΤΟΝΟΙΚΟΤΗΝΑΥΤΟΥ
ΚΑΤΑΔΩΣΩΣΙΜΕΝΗΝΤ..ΑΔΕΛΦΟΝ:ΚΑΙΚΑΡΡΟΝΤΟΝΣΙΝΔΟΝ.ΡΩΛΗΝΚΑΙΓΛΥΚΑΝΘΙΝΗΝΚΑΛΟΥΣΙ
ΜΑΛΘΑΚΗΝ:ΚΑΙΑΓΑΘΩΝΑΤ.ΝΚΑΡΗΛΟΝ
ΟΙΚΟΤΗΝ
.ΟΝΣΩΣΙΜΕΝΟΥΣ:ΤΟΥΤΩΝΡΑΝΤΩΝΚΑΤΑΔΩ:ΨΥΧΗΝΕΡΓΑΣΙΑ..ΙΟΝΧΕΙΡΑΣΡΟΔΑΣ
ΤΟΝΓΕΙΤΟΝΑ
ΚΑΤΑΔΩΚΙΤΤΟΝΤΟΝΚΑΝΑΒΙΟΡΓΟΝΚΑΙΤΕΧΝΗΝΤΗΝΚΙΤΤΟΥΚΑΙΕΡΓΑΣΙΑΝΚΑΙΨΥΧΗΝΚΑΙΝΟΝ
ΚΑΙΓΛΩΤΤΑΝΤΗΝΚΙΤΤΟΥ
ΚΑΤΑΔΩΜΑΝΙΑΝΤΗΝΚΑΠΗΛΙΝΤΗΝΕΡΙΚΡΗΝΕΙΚΑΙΤΟΚΑΡΗΛΕΙΟΝΤΟΑΡΙΣΤΑΝΔΡΟΣΕΛΕΥΣΙΝΙΟΥ
ΚΑΙΕΡΓΑΣΙΑΝΑΥΤΟΙΣΚΑΙΝΟΝ
ΨΥΧΗΝΧΕΙΡΑΣΓΛΩΤΤΑΝΡΟΔΑΣΝΟΝ:ΤΟΥΤΟΥΣΡΑΝΤΑΣΚΑΤΑΔΩΕΜΜΝΗΜΑΣΙΑΣΦΑΡΑΓΙΑΙ
Κ ΡΡΟΣΤΟΝΚΑΤΟΧΟΝΕΡΜΗΝ

b ΤΟΥΣΑΡΙΣΤΑΝΔΡΟΥΟΙΚΕΤΑΣ

a
Καταδῶ Καλλίαν· τὸν κάπηλον τὸν ἐγ γειτόνων καὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ
Θρᾷτταν· καὶ τὸ καπηλεῖον τὸ φαλακροῦ καὶ τὸ Ἀνθεμίωνος καπηλεῖον τὸ πλησίον ΔΑ.ΟΗ
καὶ Φίλωνα τὸν κάπηλον· τούτων πάντων καταδῶ ψυχὴν ἐργασίαν
χεῖρας πόδας· τὰ καπηλεῖα αὐτῶν.
Καταδῶ Σωσιμένην τ[ὸν] ἀδελφὸν· καὶ Κάρπον τὸν οἰκότην αὐτοῦ τὸν τυδο[νο]πώλην καὶ Γλυκανθίδα ἣν καλοῦσι
Μαλθάκην· καὶ Ἀγάθωνα τ[ὸ]ν κάπηλον
τ[ὸν] Σωσιμένους οἰκότην· τούτων πάντων καταδῶ· ψυχὴν ἐργασία[ν] βίον χεῖρας πόδας.
Καταδῶ Κίττον τὸν γείτονα τὸν καναβιο(υ)ργὸν καὶ τέχνην τὴν Κίττου καὶ ἐργασίαν καὶ ψυχὴν καὶ νο(ῦ)ν
καὶ γλῶτταν τὴν Κίττου.
Καταδῶ Μανίαν τὴν κάπηλιν τὴν ἐπὶ κρήν(η)ι καὶ τὸ καπηλεῖον τὸ Ἀριστάνδρος Ἐλευσινίου
καὶ ἐργασίαν αὐτοῖς καὶ νο(ῦ)ν.
ψυχὴν χεῖρας γλῶτταν πόδας νο(ῦ)ν· τούτους πάντας καταδῶ ἐμ μνήμασι ΑΣΦΑΡΑΓΙΑΙ
κ πρὸς τὸν κάτοχον Ἑρμῆν.

b *τοὺς Ἀριστάνδρου οἰκέτας.*

a vs. 1 *ἐγ γειτόνων* pro *ἐκ γειτόνων* positum (Meisterhans p. 83, 6) posterioribus denique temporibus in usum venit; vs. 2 CIA. II, 773 A commemoratur *Θρᾷττα κάπηλις ἐμ Μελίτῃ οἰκοῦσα, ἀποφυγοῦσα Μενίδημον ἐμ Μελίτῃ οἰκοῦντα*; *τὸ καπηλεῖον τὸ φαλακροῦ* aliter explicare nequeo nisi ut hoc nomen tabernae inditum fuisse putem, cf. n. 70 *τὸ καπηλεῖον Ὀλυμπος*: quo in titulo cum vs. 3 occurrat *τὸ καπηλεῖον Ἀγάθων*, in nostro quoque titulo *τὸ καπηλεῖον τὸ Ἀρίστανδρος Ἐλευσινίου* nomen ab homine accepisse putandum est: *Ἀρίστανδρος* enim genetivi casus formam esse (ut *Νίκανδρος* Delii *Bull. de corr. Hell.* IX, 149, 63) propter formam *Ἀριστάνδρου*, quae in parte postica extat, haud existimem; fortasse etiam vs. 2 *πλησίον* .... et vs. 8 *ἐπὶ κρήνῃ* tabernarum tituli sunt; vs. 5 *Σωσιμένης* occurrit CIG. 2338, 77; *τυδονοπώλης* vocabulum lexicis addendum; *Γλυκανθὶς* legitur in inscriptione Tanagraea *Ἀθήναιον* III p. 171; vs. 5. 6 scripturam bis redeuntem notes *οἰκότην*, cum in tergo scribatur *οἰκέτας*; vs. 7 *καναβιουργός* vox *ἅπαξ λεγομένη*; vs. 8 *ἐπὶ κρήνῃ*: cf. n. 55a, 15 *ἐν ὕττι*; *Ἐλευσίνιος* Bechtel-Fick p. 299; vs. 9 lectio fere certa (aut ΑΣΦΑΡΑΓΙΝ, aut ΑΣΦΑΦΑΓΙΑΙ), sensum non inveni; *τάφον*, *ἀρὰν* inferre non licet, latere videtur *ἀσφάραγος* = *ἀσπάραγος*, quem vi magica praeditum fuisse ita ut in diris adhiberi possit, mihi quidem notum non est. Fortasse etiam subest nomen regionis alicuius; Maassius *ἀσφάραγον* pro gutture accipiendum putat, quod initio versus omissum postea in fine scriptum sit.

88 Attica. Tabella cm. 15·13 complicata clavoque transfixa Romanorum temporum opisthographa.

a
ΕΡΜΗΚΑΤΟΧΕ
ΚΑΤΕΧΕ
+ΡΕΝΑϹ
ΓΛΩΤΑΝ
ΟΑΚΑΛΛΤΥΩΤΟΔΕΥΙ
.ΝΑΝΤΙΑΕΙΝΑΙΚΑΛΛΙ
ΑΙΠΡΟϹΜΙΚΙΩΝΑΟΤΙ....
ΠΙΚΑΙΤΟΙΑΥΤΑΚΑΛ
ΛΙΟΥϹΥΝΔΙΚΟΙϹΚΑΤΑ
ΜΙΚΙΩ.ΟϹ
ΙΑΙΛΛΑΚ
.ΕΝΡΙΝΑΝΤ..
ΕΙΝΑΙ

b
ΕΡΜΗ
ΚΑΤΟΧΕ
ΚΑΤΕΧΕΦΡΕ

a
Ἑρμῆ κάτοχε
κάτεχε
φρένας
γλῶ(τ)ταν
(τοῦ Καλλίου· δέω)
ἐ]ναντία εἶναι Καλλί-
αι πρὸς Μικίωνα ὅτι [ἂν εἰ-
πῃ καὶ τοιαῦτα Καλ-
λίου συνδίκοις κατὰ
Μικίωνος,
Καλλίαι
(πάντα ἐναντία)
εἶναι.

b
Ἑρμῆ
κάτοχε
κάτεχε φρ(ένας).

Inceperat scriptor in postica parte, tum nescio qua re commotus in anticam se contulit.

89 Attica. Tabella cm. 16·9 opisthographa complicata clavoque transfixa.

a ΔΕΣΠΟΤΑΕΡΜΗ
ΚΑΤΟΧΕΚΑΤΕΧΕ·ΦΥΡΝΙΧΟΝΚ.ΙΤΑΑΚΡΩΙΑΑΥΤΟΥ
ΤΟΣΠΟΔΑΣ: ΤΗΝΚΕΦΑ..Ν
ΤΑΣΧΕΙΡΑΣ·   ΤΗΝΓΑΣΤ..Α
ΨΥΧΗΝ   ΤΗΝΠΙΜΕΛΗΣ
ΦΥΣΙΝ   ΔΕΣΠΟΤΑΕΡΜΗ
ΤΗΝΠ.ΝΙΝ   ΚΑΤΟΧΕΚΑΤΕΧΕ
ΚΙΤ.ΟΝΚΑΤΑΑΚ..ΙΑ
ΤΗΝΨΥΧΗΜ
ΚΑΙΤΟΣΦΡΥΣ.ΣΙ
ΚΑΙΤΗΣΡΔΩ
ΧΥΗΗΩΥ.

b ΔΕΣΠΟΤΕΗΡΜΗ
ΚΑΤΕΧΕΧΑΙΡΥΛΗΝ
..ΤΑΔΩΑΥ.ΗΣΚΑΙ..ΑΚΡΤΗΡΙΑΑΥΗΣ
ΚΑΙΑΔΩΧΑΙΡΥΛΗΣΤΟΥΤΟΣ.....
ΚΑΤΑΔΩΤΑΣΧΑΙΡΑΣΤΑΣ.ΕΙΡΑΣ
ΤΟΝΝΟΥ:ΨΥΧΗΣΤΗΝΚΕΦΑΛΗΣ
ΤΗΝΕΡΓΑΣΙΑΝ⁝ΤΗΝΚΑΡΔΙΑΣ
ΤΗΝΟΥΣΙΑΝ
ΤΗΝΓΑ.ΤΑΝ

a Δέσποτα Ἑρμῆ
κάτεχε κάτεχε Φ(ρύ)νιχον κ[α]ὶ τὰ ἀκρω[τήρ]ια αὐτοῦ
το(ὺ)ς πόδας: τὴν κεφα[λὴ]ν
τὰς χεῖρας   τὴν γαστ[έρ]α
ψυχὴν   τὴν πιμελῆς
φύσιν   Δέσποτα [Ἑ]ρμῆ
τὴν π[υ](γὴ)ν   κάτεχε κάτεχε
Κίτ[τ]ον κα(ὶ) τὰ ἀκ[ρω](τήρ)ια
τὴν ψυχὴν
καὶ το(ὺ)ς (ὀ)φρῦς ΣΙ
καὶ τῆς ΡΔΩ
(ψυχὴν) Ω.

b Δέσποτε (Ἑ)ρμῆ
κάτεχε Χαιρύλ(λ)ην
κα]ταδῶ αὐ[τ]ῆς καὶ [τὰ] ἀκρ(ω)τήρια αὐ(τ)ῆς
κα[τ]αδῶ Χαιρύλ(λ)ης τούτο(υ)ς .....
καταδῶ (τὰς χεῖρας) τὰς [χ]εῖρας
τὸν νοῦ: ψυχῆς τὴν κεφαλῆς
τὴν ἐργασίαν ⁝ τὴν καρδίας
τὴν οὐσία[ν]
τὴν γα[σ]τ(έ)ραν.

Adscribam hanc tabellam quarto a. Chr. n. saeculo propter *a* vs. 3 τὸς = τοὺς sim. et interpungendi rationem: nam et tribus punctis distinguitur. Graecitas ipsa inferioris notae est. — *a* vs. 3 in nomine Φρύνιχος transpositum est ρ; similia eius generis exempla, ut Κράπαθος — Κάρπαθος collegit G. Meyer § 173; χον corr. e χοι; ἀκρω(τήρ)ια supplevi e *B* 3; vs. 7 φύσις = αἰδοῖον, Kuhnert *Feuerzauber*, *Rhein. Mus.* 49 p. 48, 6; vs. 11 restant vestigia nominis alicuius a voce ΔΩΡΟ incipientis. — *b* vs. 1 δέσποτε vocativus casus notandus; vs. 2 Χαιρύλλη CIA. II, 2187; vs. 3 semel abundat αὐτῆς.

90 Attica. Tabella cm. 20·7 opisthographa complicata clavoque transfixa.

a ΚΑΙΠΡΟΣ   ΘΕΟΔΤΗΝ   ΚΑΙΟΤΙ
ΤΟΝΚΤΟ+ΟΝ   ΚΑΤΑΔΩ   ΕΓΑΞΗΤΑΙ
ΕΡΙΜΗΝ   ΚΑΙΑΟΤΕΝ   ΠΡΟΤΟΝΔΟΛΙ.Ν
ΣΥΔΕΚΑΤΟΧΟΣ   ΚΑ.ΤΗΝ   ΕΡΜΗΝ
ΓΙΝΟV   ΓΛ.ΤΑΝ   ΔΟΛΙΑΑΘΝΤΕ
ΤΟΝΑΓΘΟΝ   ΚΑΙΧΗΡΑΣ   ΓΙΝΗΣΘΑΙ
ΚΑΙΠΟΔΑΣ

b ΚΑ.ΠΟΡ.ΤΗΣ+ΔΟΝΙΑ.
..ΕΜΙ.ΑΙΑΝΚΤΑΜΕΝΕ
ΕΥΝΗΣΑΤΕΡΓΙΝΟV
ΚΑΙΚΑΤΑΚΟΙΜΩΜΕ.ΗΙ
ΚΑΙΑΝΤΗΙΚΑΙΕΤΙΕΣΤΙ
ΑΓΕΙ

a Καὶ πρὸς   Θεοδ(ό)την   καὶ ὅτι
τὸν κ(ά)τοχον   καταδῶ   ἐ(ρ)γάζ(ε)ται
Ἑρ(ι)μῆν·   καὶ α(ὐ)τ(ὴ)ν   πρὸ(ς) τὸν δόλ(ο)ν
σὺ δὲ κάτοχος   κα[ὶ] τὴν   Ἑρμῆν·
γίνου   γλ[ῶ]τ(τ)αν   δόλια ἀ(θ)λ(ιά) τε
τὸν ἀγ(α)θόν   καὶ χ(εῖ)ρας   γίν(ε)σθαι.
καὶ πόδας

b κα[ὶ] (πρὸς) τὴν χθονία[ν]
..ΕΜΙ. αἷαν κτάμενε
εὐνῆς αὐτὴ(ρ) γίνου
καὶ κατακοιμῶ[ν]τι
καὶ αὐτῆι καὶ ὅτι ἐστι
ἄγει.

Hanc inscriptionem recentioris aetatis esse docent formae a verbo γίνομαι derivatae (γίνου γίνεσθαι pro γίγνου γίγνεσθαι), quae inde ab initio tertii a. Chr. n. saeculi in usum veniunt. Bis occurrit tamen vetustius illud ϯ = Χ, ε longa et brevis inter se confunduntur. Sententias quas exprimere voluit scriptor plane adsequi non potui in parte postica, vs. 1 devoveri videtur Theodota τῆι sive Γῆι χθονίαι: quod si certum esset, referrem hanc tabellam inter reliquas Mercurio et Terrae dedicatas (*B*). Vs. 3 Ἑρμῆν e Maassii sententia non scribendi, sed loquendi errore ortum. Vs. 5 ἀστῆι ab ἀστία forma ionica verbi ἀστάω derivatum. Ceterum rythmus quidam metricus aures legentis offendit.

---

91 Attica. Tabella cm. 12·9 extrinsecus conscripta complicata clavoque transfixa.

Κ Α Τ Α Δ Ω
Ω Φ Ε Λ Ι Ω Ν Α Κ Α Ι Κ Α
Ν Θ Α Ρ Ι Δ Α Π Ρ Ο Σ Η Ρ Μ Η Ν
Χ Θ Ο Ν Ι Ο Ν Κ Α Ι Κ Α
Τ Ο Χ Ο Ν Η Ρ Μ Η Ν Ω Φ
Ε Λ Ι Ω Ν Α Κ Α Τ Α Δ Ω

Καταδῶ
Ὠφελίωνα καὶ Κα-
νθαρίδα πρὸς (Ἑ)ρμῆν
χθόνιον καὶ κάτεχον
(Ἑ)ρμῆν, Ὠφ-
ελίωνα καταδῶ.

---

92. 93 Patissia. Duae erant lamminae inter se cohaerentes.

92 Tabella cm. 21·4 opisthographa clavoque transfixa, scriptura adeo tenui, ut ne munito quidem oculo satis explanari possit.

a . . . . . . Α Ι Ρ Α Ι Κ Ι Α Λ Ι Α Τ Η C Λ Ο Ρ Ι Ο Ν
Η Ρ Μ Η Α . Τ . . Є . . . . . Λ . Α Τ Ο Ι Є Ι Τ Ι Ν . C Є Κ Κ Α Τ Α Ι Ν . . .
Κ Α Τ Α Δ . . . C Χ Υ Ι Ο Ν Κ Α C Χ Ι C Ι Α Ν Α Ο Ν . Ρ Ν Η Λ . Є Κ Α . Є Χ Є Ι
Ι . Ι Α . . . . Ν Ο Ν . . . . Α Ρ Ι . . . .
. . . . Α Λ . Α Ρ Ο Ι . Ι Κ Α Ι Ι C Є Ι Ρ Α Ν Η Ο C Μ Ρ Ι Ν Τ Η . Η . Ι Κ . . . .
Α Ν Ι
Ι Η . Ρ Ο . Κ . Λ Ι C Ι Ν Α Π Ι Α Θ Є Ρ Κ Α Ι Τ Η Ν . . . . .
Κ Ι Σ Τ Ο Ν . Α C Μ Ι Π Τ Ι Ι . . . . Α Π ˙ Γ Ο Ν Ρ . Ι Ρ Α C Ι Ω Τ Α

b Є Ρ Γ Α C Α C Ο Ι Μ Α . . . . . . Α Π Ρ Ι Є Ι Ρ . . . .
Є Ι Ρ Α . . Ο Π . . . . . . Ι Α . . . . Ο Τ Ρ . Є Ι . . . . Μ
C Ω C Α . . Ο Ι Λ Υ Ι Ι . . . . Ι Α Ϫ Υ Ϥ Ι . . . .
Α Π Ι Γ Α . . Ι Κ . Γ Ι . . . .

Litteras omnes fere incertas esse moneo, certa tantum haec sunt:

a Ἑ]ρμῆ
καταδ[ῶ Αἰ]σχύ[λ]ον κα(ί)

b Ἐργα.

93 Tabella cm. 8·4 opisthographa complicata in latere inferiore mutila.

a Ε Ρ Μ Η . . . . Κ Ο Ι Ψ Υ Χ Η Ν
Ε Ρ Μ Ε Δ Ο Λ Ι Ε Τ Η C Π Υ Ρ Ρ Ο Υ Γ Υ Ν Α Ι
Ε Ρ Μ Ε Κ Α Τ Ο Χ Ε Μ Α Μ Μ Ι Α C Ι Є Ρ Ο Υ C
. . C Χ Ε Ι Ρ Α C Κ Α Ρ Δ Ι Α C Π Ο Δ Α C
. . Μ Α Μ Μ Ι Ι Є Ρ Ο . . . .
. . . Τ Ι Κ Α Τ Ο Χ . . . .
. . . . . Τ Ι Ο . . . .

a Ἑρμῆ [χ]θόνι· λά[β]ε ψυχὴν
Ἑρμ(ῆ) δόλε· τῆς Πύρρου γυναι(κὸς)
Ἑρμ(ῆ) κάτοχε· μαμμίας Ἱεροῦς
τὰ]ς χεῖρας καρδίας πόδας
.. αμμι(α) Ἱερ(ό) . . . .
. . . ΤΙ κάτοχ[ε . . . . . .
. . . . . ΤΙΟ . . . .

b Κ Α . . . . Λ Ι Α Τ Η Ν
Π Υ Ρ Ο Γ Υ Ν . . . . . . Ѱ Υ . Η Ν Π Ο
Δ Α C Χ Є Ι Ρ Α C C Ϫ Μ Α Κ Α Ρ Δ Ι Α Μ
Β Ι Ο Ν Τ Α Ρ Η Μ Α Τ . Є Ι .
. Α Є C . Α Υ Τ Є Ι . . . . Α Ρ Α
. . . . Λ . . . .
. . . . Γ . . . . .

b Κα[ταδῶ . . . .]λια τὴν
Πύρ(ρ)ο(υ) γυν[αῖκα] ψυ[χ]ὴν πό-
δας χεῖρας σῶμα καρδίαν
βίον τὰ ῥήματ[α] ει.
. ΑЄC. αὐτ(ὴ)ν . . . αρα
. . . . Λ . . . . .
. . . . Γ . . . .

a vs. 6 fortasse latet ЄΚΑ]ΤΗ. Ἱερώ exstat mulieris nomen Bechtel-Fick p. 150.

94 Patissia. Tabella cm. 14·23 complicata.

ΔΕ<ΠΟΤΑΚΑΤΟΧΕ
ΚΑΤΑΔΕΝΥ.ΔΙΟΚΛΗΟCΤΟ
ΕΜΟΝΑΝΤΙΔΙΚΟΝΤΗΝΓΛ
ΩΤΑΝΚΑΙΤΑΙΣΦΡΕΝΑC
ΚΑΙΤΟΙCΔΙΟΚΛΙΟCΒΟΕΘΟΙC
ΠΑΝΤΑCΚΑ.ΤΟΝΛΟΓΟΝ
ΑΥΤΟΚΑΙΙΑCΜΑΡΤΥΡΙ
ΑCΚΑΙΤΑΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ
ΑΠΑΛΙΙΑΑΠΑΡΑCΚΕΑ
ΣΕΤΑΙΕΠΕΜΕΚΑΙΚΑΤΕ
ΚΑΧΕΑΥΤΟ^{N}ΑΠΑΝΤΑΤΑΔΙ
ΔΙΟΚΛΕΝ
ΚΑΙΩΜΑΤΑΤΑΕΠΕΜΕ
ΠΑΡΑCΚΕΥΑΞΕΤΑΙΜΕ
ΑΝΥCCΑΙΤΟ<ΒΟΕΘΟ<ΤΟ<ΔΙΟΚΛΕ
Ο<ΚΑΙΗΤΑCΘΑΙΔΙΟΚΛΕΝ
ΑΠΕΜΟΕΝΠΑΝΤΙΔΙΚΑ
<ΤΕΡΙΩΙΚΑΙΜΕΘΕΝΑΝΤΕΙ
ΔΙΟΚΛΙΔΙΚΑΙΟΝ

Δίσποτα κάτοχε
καταδ(εν)νύ[ω] Διοκλῆ (ὅ)ς τό(ν)
ἐμὸν ἀντίδικον· τὴν γλ-
ῶτ(τ)αν καὶ τα(ῖ)ς φρένας
καὶ τοὺς Διοκλ(έου)ς βο(η)θοὺς
πάντας κα(ὶ) τὸν λόγον
αὐτο(ῦ) κ(α)ὶ (τὰ)ς μαρτυρί-
ας καὶ τὰ δικαιώματα
(ἅπαντ)α ἃ παρασκε(υά)-
ζεται ἐπ' ἐμὲ καὶ κάτε-
(κα)χε αὐτόν· ἅπαντα τὰ δι-
καιώματ(α) Διοκλ(ῆ)ν τὰ ἐπ' ἐμὲ
παρασκευάζεται α(ὐ)
ἀνύ(σ)σαι το(ὺ)ς βο(η)θο(ὺ)ς το(ῦ) Διοκλέ-
ο(υ)ς καὶ ἐπ(ι)ζητεῖται Διοκλ(ῆ)ν
ἀπ' ἐμο(ῦ) ἐν παντὶ δικα-
στ(η)ρίῳ καὶ μ(η)θ' ἐν αὐτ(ῷ)
Διοκλ(έ)ι δίκαιον.

Litterae hominem produnt a scribendi arte alienum, qui monumentorum litteras aemulari voluerit; scribendi rationis verba declinandi atque enuntiata componendi artis aeque ignarus fuit. Vs. 2 *καταδεννύω* (Ε ex Α corr.): vide p. 75; ΤΟ]Τ et vs. 3 priorum vocularum Ν finale postea additum; vs. 4 ΤΑΙΣ] utrum, ut in sequenti versu, casus miscuerit, an loquendi aliqua consuetudine vulgari inductus sit, discernere non audeo; vs. 11 ΚΑ et Ν postea sunt addita; si genuina est tabula — qua de re haud dubito — curiosissimum exemplum est periculi ab homine inerudito facti.

95 Ἀττικός 1886. Tabella opisthographa cm. 7·23 complicata clavoque transfixa.

a
.ΑΤΑΔΗΣΩΕΓΩΙ
..ΠΗΟΤ.ΑΝΑΡΙ
.ΧΘΗΝΜ.ΗΑΜ
ΦΑΗΝΤΗΝ.....
ΚΡΙΤΟΝ...ΠΑ
ΤΩΝΚΑΙ..Ε.ΑΡΙΣΤ
ΗΛΙΚΑΙΚΑΛΛΙΜΑ
.ΗΝΚΚΑΙΚΑΣΑΙ
ΩΤΩΙ.ΙΔΙΩ.
ΦΙΛΟΝ...ΛΛΛ
ΚΒΗΝΚ.Τ..Υ
........Ι..
ΣΑΝ..Η...
ΠΟΝ..ΜΙΑΝ
ΤΗΝΞΕΝ..Α.
ΚΟΣΤΚΑΙΤΗΝ
Τ.....ΤΗΝ
ΜΟΛ..Ο..Σ
ΤΡ.ΝΕΣ.ΝΟΙΝ
ΟΣΕΙΝΕΚΑ
ΚΑΙΞΕ.ΙΗΑΙ
ΤΗΝ
ΑΤΑΚΕ...
ΚΑΙΑΙ...
ΗΣΚΑΤΑΔ..
ΚΑΙΤΟΣ
ΠΡΟΕ
ΣΟΝΦΙΕ
ΛΛΟΟΙΑ
ΙΑΛΙ
ΝΤΕ.
ΕΜΕ

b
ΚΑΙΜΕΝΩΝΑ
ΤΟΝΑΡΙΣΤΟΚΛ...
ΚΑΙΑΥΤΟΝΚΑΤΑΡΑΤΑ
ΜΕΝΩΝΟΣΚΑΙΤΗΝ
ΓΑ.ΤΑΝΚΑΙΚΠΡΟΣ
ΚΕΠΗΚΑΙΕΡΑ
ΚΑΙΠΡΤΟΚΥΡΙΟΣ
ΑΧΡΕΟΝΕΙΝΑΙ
ΚΑΙΠΙΘΙΟΝΚΑΙΕΚΟ
ΔΙΝΗΝΚΑΙΤΟΝΒΟ
ΑΥΤΗΣΚΑΙΠΡΟ.
ΑΝΑΦ.ΑΥΤΗΣ
ΚΑΙΞΕΝΟΚΡΙΤΟΝ
ΚΑΙΝΩΟΔΟΜΟΝ
ΚΑΙΚΟΙΡΑΡΙΣΠΕΦΙ
ΕΝΝΙΚΙΧΑΣΔΙΟΝ
ΤΟΣΑΙΟΔΦΑΝΟΚΟΡ
ΙΟΩΙΝΙΟΤΟΑΟ
ΙΑΩΡΜΧΟΥΦΑΝΕΥΣ
ΛΥΣΙΜΑΧΙΔΗΣ
ΦΙΛΙΝΟΥΠΕΡΑΕ
ΕΧΕΙΘΕΟΣΚΑΤΟ
ΧΟΣΣΥΝΗΓΟΡΟΥ
ΣΤΟΝΕΤΑΝ
ΚΙΟΥΚΑΙΗΔΥΛΗ
ΤΗΝΤΙΜΟΚΡΑΤΟΣ
.ΚΑΛΔΑΝΠΛΑ.
ΛΟΝΤΗΜ.
ΛΥΧΝ.ΟΝΟΝ
ΚΑΓΥΙΣΤΡΣ
ΤΗΝΤΗΝΧΝ
ΟΓΟΝΣΜΟ
ΛΕΥΟΝ
ΚΑΙ ‾ Α
ΚΑΑΓΩΙΚ
ΝΜΗ

Tituli huius, quem temporis iniquitate male habitum esse dolemus, verba quae certo constituere potui, haec sunt:

a

Κ[αταδῶ]σα ἐγὼ .
. . . . (Ἀριστίων)

. . τν τὸν [Ξενο-
κρίτου . . . . .
. . . καὶ Ε[ὐ]χαρίστ-
ην καὶ Καλλιμά-
χ]ην καὶ . . . . .

φίλων . . . .

τὸν Σω[(κρά-
του) καὶ τὸν

. νς κατεδῶ
καὶ το(ὺ)ς
πρα .

32 ἰαί .

b

καὶ Μίκωνα
τὸν Ἀριστοκλ[έους
καὶ αὐτὸν κα(ὶ) τὰ ἔργα τὰ
Μίκωνος καὶ τὴν
γλ[ῶ]τ(τ)αν καὶ . . . .
. ἔπη καὶ ἔργα
καὶ πρ(ὸς) το(ὺς) κυρίο(υ)ς
ἄγρα(ι)ον εἶναι
καὶ Πύθιον καὶ (Νεο-
δίκην) καὶ τὸν . .
αὐτῆς καὶ . . . .
Ἀναφ(λύστιον)
καὶ Ξενόκριτον
καὶ [(Σωσί)]νομον ?
καὶ Ἀριστ . . . .
(Νικίαν Χαρίτιον) ?
το(ὺ)ς Διοφαν . . . .
. . . .
. . . . μάχου Φλυεὺς
Λυσιμαχίδ(ης)ς
Φιλίνου Πειρα(ιεύς)·
ἔχει θεὸς κάτο-
χος τυπτγόρου-
ς τὸν (Εὔκαι-
ρον) καὶ Ἡδύλη(ν)
τὴν Τιμοκράτο(υ)ς.

Titulus mutato litterarum ordine litterisque omissis obscurior factus. *b* vs. 21 θεὸς κάτοχος Mercurium esse e reliquis eiusdem generis diris apparet.

---

96. 97 Eustratiades, Ἐφημερὶς ἀρχαιολογική 1869 p. 334. 'Μολύβδινα ἐλάσματα ἔχοντα ὁμοίας ἀρὰς καὶ καταδέσεις εὑρέθησαν ἄλλοτε ἐν τάφοις Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς καὶ ἐδημοσιεύθησαν ἐν τῇ συναγωγῇ τῶν ἑλληνικῶν ἐπιγραφῶν ἀρ. 538. 539. 1034 (= coll. nostr. n. 101. 100. 99). ἀλλ' ἐν αὐτοῖς ἡ ἀνάγνωσις δὲν βαίνει ἀπὸ τὰ δεξιὰ πρὸς τὰ ἀριστερά, ὡς ἐν τοῖς προκειμένοις. καὶ ἐν τῷ ὑπατέρῳ ὑπ' ἀρ. 405 (= n. 108) δημοσιευθέντι ἐλάσματι τῷ ἐν τῇ συλλογῇ τῇ ἐν τῷ Βαρβακείῳ μία μόνη λέξις, τὸ ὄνομα Σωσικλεία φαίνεται πως γεγραμμένον οὕτως. Ὁ ἡμέτερος μάγος ἐγνώριζε φαίνεται ἀκριβέστερον τὴν τέχνην, δι' ἧς αἱ ἀραὶ καὶ καταδέσεις δύνανται νὰ ἐνεργῶσι. διότι εἶναι γνωστόν, ὅτι τὰ ἡμέτερα γραΐδια δοξάζουσιν, ὅτι αἱ κατάραι αὐτῶν τότε μόνον, ὡς λέγουσι, πιάνουσιν, ὅταν τὸ ἁρμόδιον ἔνδυμα τῶν φορούντων ἀνάποδα· ἄλλως ἡ κατάρα αὐτῶν μένει ἀτελεσφόρητος· ἴσως κατὰ τοιαύτην τινὰ δόξαν καὶ ὁ ἡμέτερος μάγος ἔγραψεν οὕτω τὰς ἀράς του καὶ ἀνάποδα τὸ ὄνομα Μικίων κάτωθεν ἐν τῷ μικροτέρῳ ἐλάσματι. ἀναμφιβόλως δὲ καὶ τὰ δύο ἐλάσματα ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ μάγου ἐγράφησαν, ἂν καὶ ἐν τῇ τῶν γραμμάτων στροφῇ παρατηρεῖται διαφορά τις ἐν αὐτοῖς.'

96 Kumanudes 2584. Ἐφ. ἀρχ. 1869 n. 406 tab. 49 β. Lammina plumbea in tumulo Piraei reperta.

Μικίωνα (α)
ἐγὼ ἔλαβον
καὶ ἔδησα
τὴν γλῶτταν
καὶ τὴν ψυχὴν
καὶ τὰς χεῖρας
καὶ τοὺς πόδ-
ας καὶ ε[ἴ] τι μέλ-
λει ὑπὲρ Φιλω-
νος φθέγγεσθαι
ῥῆμα πονηρόν,
ἡ γλῶττ' αὐτοῦ
μόλυβδος γένοι-
το. καὶ κέντησον
αὐτοῦ τὴν γλῶτ-
ταν τὰ χρήματα, ἃ
ἔχει ἢ χειρίζει ἄ-
χρηα καὶ [ἄ]μοιρα
γένοιτο.
WIKIΩN

''Η γραφὴ τῶν πρώτων 19 στίχων εἶναι ἐν τῷ πρωτοτύπῳ ἀπὸ δεξιῶν πρὸς τἀριστερὰ μετὰ ἀνωμαλιῶν τινῶν ἔν τισι τῶν γραμμάτων' Kum.

97 Kumanudes 2585. Ἐφ. ἀρχ. 1869 n. 407 tab. 49 α. Lammina plumbea in tumulo Piraei reperta.

Μικίωνα ἐγὼ ἔλαβον καὶ
(καὶ) ἔδησα τὰς χεῖρας καὶ
τοὺς πόδας καὶ τὴν γλῶτταν
καὶ τὴν ψυχὴν καὶ εἴ τι μέλλει(ι)
ὑπὲρ Φίλωνος ῥῆμα μοχθηρὸ
(καὶ τὸ)
ν φθέγγεσθαι, ἡ γλῶσσα αὐτοῦ
μόλυβδος γένοιτο. καὶ κέντ-
[η]σον α[ὐτ]οῦ τὴν γλῶτταν καὶ
εἴ τι μέλλει ἐργάζεσθαι, ἀνόνη-
τα αὐτῷ γένοιτο καὶ ἄχρηα
καὶ ἄμοιρα καὶ ἀφανῆ αὐτῷ
ἅ[παντα γένοιτο. Ἱππονί-
δ[ην καὶ Σωκράτην ἐγὼ
ἔ[λαβον καὶ ἔδησα τὰς
χε]ῖρας καὶ τοὺς πόδας καὶ
τὴ]ν γλῶτταν καὶ τὴν ψυχ-
ὴν καὶ εἴ τι μέλλουσιν
ὑπὲρ Φίλωνος ῥῆμα μοχθ-
ρὸν ἢ πονηρὸν φθέγγεσθαι
ἢ κακόν τι ποῆσαι, ἡ γλ[ῶτ-
τα αὐτῶν καὶ ἡ ψυχὴ μόλυ-
βδος γένοιτο καὶ μὴ δύναιντο
φθέγγεσθα[ι] μηδὲ ποῆσαι, ἀλλὰ
τὴν γλῶτταν καὶ τὴν ψυχὴν
αὐτῶν κέντησον, καὶ εἴ τ[ι
αὐτοῖς ἐ[σ]τι ἢ μέλλει τι εἶνα[ι
χρήματα ἢ οὐσία ἢ ἐργασία
ἅπαντα ἀνόνητα καὶ ἄ-
χρηα καὶ ἄμοιρα πάντα
αὐτοῖς γένοιτο καὶ ἀφανῆ
αὐτοῖς ἔστω.
(Ἀριστὼ ἐγώ)
Ἀριστὼ ἐγὼ ἔλαβον καὶ ἔδη-
σ]α τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας
καὶ τὴν γλῶτταν καὶ τὴν ψυ-
χὴν καὶ μὴ δύναιτο ὑπὲρ Φί-
λωνος φθέγγεσθαι ῥῆμα πο-
νηρὸν ἀλλὰ ἡ γλῶττα αὐτῆς μό-
λυβδος γένοιτο καὶ κέντησον
αὐτῆς τὴν γλῶτταν.

Vs. 2 (καὶ) ἔδησα Kum. nonne κατέδησα?; vs. 8. 9 κεντήσατον Kum. errore; vs. 21 ποῆσαι Meisterhans p. 44; 'καὶ ταύτης τῆς ἐπιγραφῆς ἡ γραφὴ εἶναι ἀπὸ δεξιῶν πρὸς ἀριστερά, ἀλλὰ τὰ γράμματα ΒΓΕΚΝΡΣ βλέπουσι πρὸς δεξιά' Kum. — Quamvis dei nomen in his tabellis non invocetur, tamen eas hic posui, prece 'κέντησον' invocari Mercurium ratus, qui inter deos diras audientes nusquam fere desit.

B. INVOCATVR TERRA MATER.

98 Patissia. Tabella cm. 16·4 complicata clavoque transfixa.

ΕΥΡΥΠΤΟΛΕΜΟΣ ΑΓΡΥΛΗ.Ε. ...ΥΠΤ..ΕΜΟΝΚΑΤΑΔΩΚΑΙΞΕΝΟΦΩΝΤΑ
ΞΕΝΟΦΩΝ ΤΟΜΜΕΤΕΥΡΥΠΤΟΛΕΜΟΥΚΑΙΓΛΩΤΤΑΣΤΑΣΤΟΥΤΩΝΚΑΙΕΠΗΚΑΙ
ΕΡΓΑΤΑΤΟΥΤΩΝΚΑΙΕΙΤΙΒΟΥΛΕΥΟΝΤΑΙΚΑΙΕΙΤΙΠΡΑΤΤΟΥΣΙΝΑΤΕΛΗ
ΑΥ..Ι.ΓΕΝΟΙΤΟΦ..ΗΓΗΚΑΤΕΧΕΕΥ..ΠΤΟΛΕΜΟΝ.ΑΙΞΕΝΟΦΩΝΤΑ
ΚΑΙΑΔΥΝΑΤΟΥΣΑΥΤΟΥΣΠΟΕΙΚΑΙΑΤΕΛΕΙΣΚΑΙΦΘΟΗΝΕΥΡΥΠΤΟΛΕΜΩΙ
ΚΑΙΞΕΝΟΦΩΝΤΙΦΙΛΗΓΗΒΟΗΘΕΙΜΟΙΑΔΙΚΟΥΜΕΝΟΣΓΑΡΥΠΟΕΥΡΥΠΤΟΛΕΜΟΥΚΑΙ
ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣΚΑΤΑΔΩΑΥΤΟΥΣ

Εὐρυπτόλεμος Ἀγρυλῆ[θ]ε[ν]· Εὐ[ρ]υπτ[όλ]εμον καταδῶ καὶ Ξενοφῶντα
Ξενοφῶν· τὸμ μετ' Εὐρυπτολέμου καὶ γλώττας τὰς τούτων καὶ ἔπη καὶ
ἔργα τὰ τούτων καὶ εἴ τι βουλεύονται καὶ εἴ τι πράττουσιν ἀτελῆ
αὐ[τοῖ]ς γένοιτο· φ[ίλ]η Γῆ κάτεχε Εὐ[ρυ]πτόλεμον [κ]αὶ Ξενοφῶντα
καὶ ἀδυνάτους αὐτοὺς πόει καὶ ἀτελεῖς καὶ φθόνει Εὐρυπτολέμωι
καὶ Ξενοφῶντι· φίλη Γῆ βοήθει μοι· ἀδικούμενος γὰρ ὑπὸ Εὐρυπτολέμου καὶ
Ξενοφῶντος καταδῶ αὐτούς.

---

99 Kumanudes 2580, CIG. 1034. Ad numeros 2580—2590 Kumanudes p. κγ' haec praefatur: 'μαγικὰς καταδέσεις ἐπὶ μολυβδίνων ἐλασμάτων εἶναι τὰς ὑπ' ἀρ. 2580—2590, τὰς ὁποίας δὲν ἔβλεπα καὶ ποῦ ἀλλοῦ καταλληλότερόν τις ἠδύνατο νὰ συμπεριλάβῃ ἀφοῦ ἐλάσματα λέγονται καὶ ἐν τάφοις εὑρεθεῖσαι (παράβαλε Πλάτων. Νόμ. ΙΑ' σελ. 933Β). Οὐδεμία δὲ τῶν ὅσων ἐγὼ εἶδα καταδέσεων καταβαίνει εἰς τοὺς Ῥωμαϊκοὺς χρόνους· καὶ τὸ σχῆμα τῶν γραμμάτων καὶ τὰ ἐν αὐταῖς κύρια ὀνόματα, ὡς καὶ ἡ φρασεολογία καὶ αἱ ἔννοιαι παλαιοτέρους χρόνους ἐλέγχουσι'. Lammina plumbea in sepulcro prope Athenas reperta anno 1812. Titulum votivum pro defuncto putarunt esse.

Δαίμονι χθονίωι καὶ τῆι χθονίαι καὶ τοῖς χθονίοις πᾶσι
πέμπω δῶρον ...
καταχθόνι[α] αὐτὸν Α...
.ΤΙΡ ἐργαθέ, ἃ αὐτοῦ ...
δυνατὰ αὐτοῦ (κ)όνις Α...
τε Γῆν πρὸς [ἕ]καστον καὶ τὴν
τύχην αὐτοῦ ἄγετε ἀ[ΐδίαν]·
(θ)εο(ὶ) ἐ(πι)τύνβιοι ἐνέ[ρ]ω[ν] Ε...
τὴν τα(ι)χίστην· τὸ δὲ ποτ[ὸ]ν
ὅτ]αν πίῃ ἀφ' [ἡ]μῶν καὶ τ[ὴν τῶν
τριακάδων] ἀπέ[ρχετ]αι ...
ὦ] δεσπότ[α]ι χθόνιοι καὶ ἐ[π]ιτύνβιοι· ἀφ' ἧς δίδωκα (δίδωμι) δε[κ]άτης
μέχρι ἡμερῶ[ν] τε[τ]ταράκοντα.

Vs. 1 Γῆ legendum esse pro certo habeo; vs. 6 ΧΟΝΙΣ; vs. 9 ΝΕΟ ΣΙΠΤΥΝΒΙΟΙ; vs. 12 ΤΡΙΑΧΙΟΙΟ. Supplementa virorum doctorum quae recepi ut omnia vera sint vereor: vs. 8 ἀ[ΐδίαν] ipse temptavi: hic versus de defixione agi demonstrat.

---

100 Kumanudes 2582, CIG. 539, Wachsmuth *Rhein. Mus.* XVIII p. 561. Lammina plumbea in sepulcro prope Athenas reperta, a. 360—330 a. Chr. conscripta (Meisterhans p. 140 n. 1221).

a .... ε]ὐθῦναι?
.... Σά[τυρ[ον] Σουνιᾶ
καὶ Δη[μή[τριο]ν καὶ εἴ τις ἄλλος ἐμοὶ ἐ[χθρὸς
καὶ τούτους πάντας· καταδῶ αὐτοὺς [ἐγὼ
Ὀψτίων· πάντας τούτους
αὐτοὺ[ς] καὶ τὰς τούτων ἐπ' (ἐ)μοὶ
πράξεις τοι παρακατατίθεμαι
τηρ(ε)ῖν, Ἑρμῆ κάτοχ(ε) κάτοχος
ἴσθι τούτων τῶν ὀνομάτων
καὶ τῶν τούτων πάντων.
Ἑ[ρμῆ καὶ Γῆ, ἱκετεύω ὑμᾶς τηρ(ε)ῖν
ταῦτα καὶ τούτους κολάζ(ε)ιν(ε)
σῴζετε τὴ]ν μολυβδοκόπον.

b ΟΙΔ ....
....
....
....
....
....
....
...... Νίκων ἐκ
Κυδαντιδῶν ..... Ἀλωπεκεύς
..νίκα Πειρ[ι]. Θεῖος Παιαν. Φιλοκλῆς
Λα[μ]πτρ. ΚΙΜΟΡΤΙΩΝ Αἰξωνεὺς
..... Δημοτικὸς Ἀκρόποδος ΕΠΙ
.... ΥΝΗΙ

a repetivit Franzius quoque in Elementis Epigraphices Graecae p. 168, qui de litterarum forma addidit: 'Scriptura paullo rudior est, litterae acuto stilo rasae magis quam exaratae sunt, lineis ut plurimum rectis. In hoc plumbeo titulo forma + pro X ex antiquo usu resedit. Singulari forma Z littera Ω expressa est. Ut rudis litterarum erat, qui haec scripsit, ita etiam in illud vitium incidit, ut saepius H pro E scriberet. Ceterum ex his omnibus nihil certi de aetate tituli licet definiri, praeterquam quod, quum pro ΟΥ numquam Ο compareat, quae littera aliquot post Ol. 100 Olympiadibus perduravit, veri simile est, titulum circa Ol. 105—110 esse exaratum.' De forma litterae Ω adnotem, eam, id quod in autotypo videre licet, non tam Z esse quam N, ubi omissa est quarta lineola, ut fuerit W, quae forma inter Ω et ω media saepius occurrit in tabellis nostris, ita ut de hac Franzii nota, ad quam Blassii quoque relegat palaeographia (Iw. Mueller I[2] p. 305[1]) actum sit. — Vs. 1 δεῦναι potius videtur fuisse; vs. 4. 5 legerunt viri docti αὐτοὺς π[ρὸς] Ὀψ-τωνα et putarunt, aut mortuum illic sepultum ita nominatum aut Mercurium ita cognominatum fuisse: mihi Ὀψτίων — quam lectionem tabellae nostrae, quamvis ea saepe ε pro ι ponat, retinendam esse duco pro nomine feminae devoventis; vs. 13 proposuerunt σῴζετε vel ἐπαινῶ τὸ]ν μολυβδοκόπον: σῴζετε praetuli, μολυβδοκόπον referens ad mulierem devoventem, quae diras plumbo insculpsit quaeque hac formula cavet, ne dirae in ipsam recidant: quod in Cnidiorum diris saepissime fieri videmus. — *b* solus exhibet Wachsmuth. Compendia vides Παια(νιεύς), Λαμπτρ(εύς); vs. 11 estne Κιμωρτίων (a Κιμώρτας)?

C. INVOCATVR PROSERPINA.

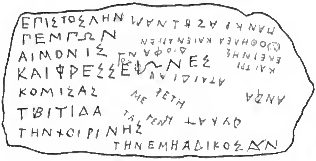
101 Kumanudes 2581, CIG. 538. Lammina plumbea in sepulcro Athenis ad Hippadas portas reperta, quarti a. Chr. n. saeculi (a. 380 a. Chr. exarata Meisterhans p. 140 n. 1221).

Ἑρμῆς χθόν(ι)ος Γῆ κάτ[οχ]ος
καὶ πρὸς τὴν Φερσεφόνην.
Φερσεφόνη καταδῶ [Κτη]σία[ν]
πρὸς το(ύ)το(υ)ς ἅπαντας
καὶ Κλεοφραάδης.
καταδῶ πρὸς το(ὺ)ς αὐτο(ὺ)ς το(ὺς) Γ..
καὶ Ναυβάτην καταδῶ πρὸς τοὺς αὐτούς.
Τ[λ]ηπόλεμον καταδῶ
καὶ τοὺς μετὰ Κτησίου ἅπαν[τ]ας
κ]α[τ]αδῶ.

Vs. 6 αὐτοὺς [ὑ]πα[ρ] Kum.; vs. 8 Τριπόλεμον Kum.

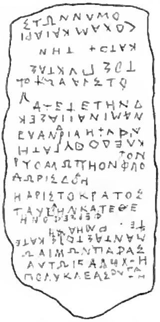
102 Ἀττικῆς Κοτανᾶ πρὸς μετημβρίαν Ἀθηνῶν 1881. Tabella cm. 13·6.

a

Ἐπιστο(λ)λὴν
πέμπω
δ]αίμο(σιν)
καὶ Φερσεφόν(η)(ι)
κομίζω
Τιβιτίδα
τὴν Χοιρίνης
τὴν ἐμ(ὲ) ἀδικο(ῦ)σαν
θυγατ(έρα)
ἄνδρα
καὶ τρία (π)αιδία
ἐκείνης
δύο θήλεα καὶ ἓν ἄρρεν·
Πειγικράτη Μεσ(ίαν)
Διόφαντον
Μεταγένη.

b

Κατέχ(ους) τὴν (Γῆν)
το(ὺ)ς πάντας
τοὺς Ἀριστό-
μαχος καὶ Ἀρι-
στώ(ν)υμο(ς)
κάτεχε τὴν δ[ύ-
ναμιν ἅπασ(αν) ἐκ[είνων.
Εὐανδρία ἡ Χαρι-
κλε(ί)δο(υ) θυγάτη-
ρ (τὴν) . . . .
. . . .
ἡ Ἀριστοκράτε(υ)ς
ταύτ(ην) ὅλην κάτεχε
Φερσεφόνη.
πάντας (τού)τους κατέ-
χε[τε Ἑ]ρμῆ Ἀίδη
ὦ [δ]αίμων παρὰ σ-
αυτῷ Γαλήν[η] ἡ
Πολυκλε(ί)ας θυγάτηρ.

Titulus ἀρχαΐζων: litterarum forma non convenit ei aetati qua Χαρικλίδο scribebant pro Χαρικλείδου; verborum conexum paullo violentius restitui: quod fieri debuisse turbatus versuum ordo demonstrat. Epistolae speciem haec et quae sequitur devotio prae se fert. — *a* vs. 3 ΑΙΜΟΝΙΣ temptavi δαίμοσιν; Αἴμων redit *b* vs. 17, sed cum tale nec nomen numinis Inferorum neque cognomen Plutonis notum sit, subesse aliquam ligaturam inter Δ et Α perverse solutam existimo; vs. 4 Proserpinae nomen propria quadam scribendi ratione excellit, cf. Meisterhans p. 79 n. 748; expectares dativum casum, positus videtur genetivus; vs. 5 κομίζω scil. ad inferos; vs. 6 Τιβιτίδα nomen barbarum puto, cognatum fortasse cum Tibio, servo Phrygio; vs. 14 Πειγικράτης et quae sequuntur nomina non sunt liberorum — quae ignorasse scriptorem apparet — sed nova quaedam accedunt. — *b* vs. 1 (Γῆν) addidi errorem facillimum explicatu soluturus; vs. 10. 11 desideramus priore versu viri, altero feminae nomen, quae tamen e litteris consulto turbatis restituere ausus non sum; nomen viri ab Ἀπελλο — incepisse, feminae in — δώρα desiisse probabile est; vs. 16 Hades quoque commemoratur, de cuius invocatione in diris facta disseruit Drexler apud Roscherum s. v. Hades p. 1793; vs. 17 παρὰ σαυτῷ Γαλήνην; cf. CIL. I. 819: 'habes Eutychiam Soterichi uxorem'. Galene, quam antea devoverat scriptor, iam a numine in Orcum abducta est. Galenen et Polycleam meretrices novit Athenaeus XIII 587*f*, XIV 642*c*.

103 Πειραιεῦς 1877. Tabella cm. 13·6 opisthographa, complicata clavoque transfixa.

a ΕΡΜ.ΚΑΙΦΕΡΣΕΦ.ΝΙΤΗΝΔΕΕΠΙΣΤΟ.ΗΝΑΠΟ
ΠΕΜ....ΟΤΕΤΑΥΤΑΙΣΑΝΘΡΩΠΟΣΑΜΑΡ......Ε..
ΑΥΤΟΣΔΙΚΗΤΥΧΕΙΝΤΕΛΟΣΔΙΚΗΣ
ΚΑΛΛΙΚΡΑΤΗΣΑΝΑΞΙΚΡΑΤΟΥΣ:ΕΥΔΙΔΑ..ΟΣ.
ΟΛΥΜΠΙΟΔΩΡΟΣ...ΟΣΘΕΟΦΙ...
..Ρ.ΣΠΛ.Ι..ΧΑΡΙΝΟΣΚΑΛΛΕΝΙΚΟΣΚΙΝΕΙΑΝ
.....ΔΩΡΟΣ....ΜΑΧΟΣΦΙΛΟΚΛΗΣ..ΜΟΦΙΛΟΣ
ΚΑΙΣΥΝΔΙΚΟΙΚΑΙ.ΙΤΙΣΑΛΛΟΣ.....
Α.ΤΟΙΣ:ΔΗΜΟΚΡ/.ΙΣ ΤΟΝ ΠΕΡΙΤΗΣ ΔΙΚΗ.
ΔΙΚΑΣ.ΜΕΝΩΝ:ΜΝΗΣΙΜΑΧΟΣΑΝΤΙ....

b ΛΥΣΙΣΔΩΡΟΘΕΟΥΑΡΧΙΝΟΣΧΑΡΙΝΟΣ
ΜΕΝΕΚΛΕΟΥΣΝΙΚΟΚΡ....

a ῾Ερμ[ῆ] καὶ Φερσεφ[ό]ν[η] τήνδε ἐπιστο[λ]ὴν ἀπο-
πέμ[πω· ὅπ]ότε ταῦτα (ἐ)ς ἀνθρώπο(υ)ς ἀμαρ[τωλο(ὺ)ς φ]έ[ρω,
αὐτο(ὺ)ς, Δίκη, τυχεῖν τέλο(υ)ς δίκης.
Καλλικράτης Ἀναξικράτους: Εὐδίδα[κτ]ος
Ὀλυμπιόδωρος . . . ος Θεόφι[λ]ος
. . ρ[ο]ς Πλ . . ι . . Χαρῖνος Καλλίνικος Κινείαν
. . . . . δωρος [Ἀντί]μαχος Φιλοκλῆς [Δη]μόφιλος
καὶ σύνδικοι καὶ [ε]ἴ τις ἄλλος [φίλος
α[ὐ]τοῖς: Δημοκρ[άτ]ης τ(ὸ)ν περὶ τῆ(ς) δίκη[ς
δικαζ[ό]μενον: Μνησίμαχος Ἀντί[φιλος.

b Αὖτις Δωροθέου Ἀρχῖνος Χαρῖνος
Μνησικλέους Νικοκρ[άτης.

Initium ita verto: 'Mercurio et Proserpinae hanc epistulam mitto. Quoniam haec (scil. has diras) in homines improbos fero, illos, o Iustitia, iustitiae summam assequi (oportet)'. — Nomina plurima optimae notae sunt. — a vs. 6 Κινείαν] nominis forma vulgaris est Κινίας; vides hic quoque accusativum casum nominativis interpositum; vs. 9 ΤΗΣ] Σ et Ν in eodem loco leguntur, tamen Σ correcturae munere fungi videtur; vs. 10 δικαζόμενον corr. e -μενος. — b vs. 1 Αὖτις Bechtel-Fick p. 22.

D. INVOCATVR HECATA.

104 Kumanudes 2586. Hellenistarum temporum (Meisterhans p. 140 n. 1221). *Ἔλασμα μολύβδινον. Ἀττική.*

. . . . ΑΙ . . .
. . . . ΑΝΤΗ . . .
. . . . ΜΑΝ . . . .
. . χ]θονίαν καὶ Ι . . . .
. . . . . . ΗΝΜΑ . Δ . . .
καὶ ἔργα καὶ τέλος Μ . .
δος καὶ Εὐεργέτην . .
καταδῶ πρὸς τὴν [Ἑκά-
την χθονίαν . .
καὶ . . . .
cetera desunt.

105 Kumanudes 2590. *Ἔλασμα μολύβδινον Ἀττικῆς. 'Τὴν ὑπὸ τοῦτον τὸν ἀρ. ἐπιγραφὴν διδῶ πολὺ κολοβήν, σχεδὸν μόνον δεῖγμα αὐτῆς, καὶ τοῦτο ὄχι ἀναμάρτητον, ἀπελπιστικῶς πρὸς τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ὅλου ἐλάσματος, ὅπερ εὑρέθη τυλιγμένον σφικτὰ κυλινδροειδῶς καὶ ἔπειτα διπλωμένον καὶ πεπιεσμένον, ἐκτυλιττόμενον δὲ τώρα θραύεται εἰς μικρὰ κομμάτια, ὥστε καὶ τυλιγμένον ἐκ τῆς παλαιότητος. Ἔσωθεν ἔχει περὶ τοὺς 15 στίχους κατὰ ζεῦγη ἀντίποδα . . . ἔξωθεν δὲ μόνον 4 στίχους κατὰ τὸν συνήθη τῆς γραφῆς τρόπον'* Kum.

a ῾Ε[ρμῆ χθ[ό]νιε καταδε[δέσθω Πυθοτέ]λης πρὸς τὸν ῾Ε[ρμῆν τὸν χθόνιον καὶ τὴν ῾Εκάτη-
ν τὴν χθονίαν καὶ [γλῶτταν] καὶ ἔπη κ[αὶ ἔργα . . . .
῾Ερμῆ χθόνι]ε· κατα[δεδέσθ]ω Πυθοτέλης πρὸς τὸ[ν ῾Ερμῆν τὸν χθόνιον καὶ τὴν
῾Εκάτην τὴ]ν χθον[ίαν καὶ γ]λῶτταν καὶ ἔπη καὶ [ἔργα· ῾Εκάτη χθονί-
α καὶ ῾Ερμῆ χθόνιε· κ]αταδεδέσ[θω Τρου . . . [πρὸς τὸν ῾Ερμῆν τὸν χθόνιον καὶ τὴν ῾Εκ-
άτην τὴν χθονίαν· [καὶ γλῶττα]ν καὶ ἔπ[η καὶ ἔργα . . . .
. . καταδεδέσθ]ω [Σ]μιντυλί[νης] πρὸς τὸ[ν ῾Ερμῆν τὸν χθόνιον καὶ τὴν
῾Εκάτην τὴν χθονίαν καὶ γλῶτταν] καὶ ἔπη καὶ ἔργα .
. . . .

b ῾Ως οὗ[το]ς ὁ μόλυ[βδ]ος ψυχρὸς καὶ ἄ[θ]υμος [οὕτως καὶ τὰ τῶν ἐνταῦθα γεγ-
ραμμένων ψυχρ[ὰ καὶ ἄθυμα ἔστω] καὶ ἔπη καὶ ἔργα κ[αὶ γλῶττα . . . .
. . ΑΙ . . . . . . ΕΚΤ . . . . . . Σ καὶ ἐν δικαστ[ηρίωι . . . .
κ]αὶ γυναικῶν [. . . . τῶν ἐ]ν[ταῦθα] γεγραμ[μένων . . . .

Nonnulla addidi ad Kumanudis supplementa e n. 106, quae ut leviora expressis verbis non notavi.

106 *Ἀττικῆς.* Tabella opisthographa, olim convoluta cm. 24·6, nunc multifariam fracta.

a . . . . ΠΡΟΣΤΟΝ . . . . ΝΙ . . . .
. . . . Δ . . . . ΠΡΟΣΤΟΝΕΡ . . . ΤΟΝ . . . ΝΙΟΝ . . . . ΧΘ . . . . .
ΚΑΤΑΔΕ . . . ΘΩΑΣΠΑΣΙΑΠΡΟΣΤΟΝΕΡΜ . ΝΤΟΝ . . . ΝΙΟΝΚΑ . . . . . ΕΚΑ . . . . ΝΙΑΝ
ΚΑΤΑΔΕ . . ΣΘΩΣΩΚΡΑΤΗΣΠ . ΟΣΤΟΝΕΡΜΗΝΤΟΝΧΘΟΝΙΟΝΚΑΙΤ . ΝΕΚΑΤΗΝΤΗ . . ΘΟΝΙΑΝ
ΚΑΤΑΔΕ . . ΣΘΩΣΑΝΟΙΤΙΝΕΣΠΡΟΣΤΟΥΤΩΝΕΙΣΙΝΣΥΝΔΙΚ . ΙΤΟΙΣΕΝΘΑΥΤΑΓΕΓΡΑΜΜΕΝΟΙΣ
ΚΑΤΑΔΕ . . ΣΘΩΑΠΙΣΤΙΑΠΡΟΣΤΟΝΕΡΜΗΝΤΟΝΧΘΟΝΙΟΝΚΑΙΤΗΝΕΚΑΤΗΝΤΗΝΧΘΟΝΙΑΝ
. . . . ΔΕΔΕΣΘΩΛΥΔΟΣΠΡΟΣΤΟΝΕΡΜΗΝΤΟΝΧΘΟΝΙΟΝΚΑΙΤΗΝΕΚΑΤΗΝΤΗΝΧΘΟΝΙΑΝ
ΚΑΤΑΔΕΔΕΣΘΩΜΑΝ . . ΠΡΟΣΤΟΝΕΡΜΗΝΤΟΝΧΘΟΝΙΟΝΚΑΙ
ΤΗΝ . ΚΑΤΗΝΤΗΝΧΘΟΝΙΑΝ

b ΚΑΙΩΣΟΥΤΟΣΟΜΟΛΥΒΔΟΣΑΧΡΗΣΤΟΣΩΣΑΧΡΗΣΤΑΕΙΝΑΙΤΩΝΕΝΤΑΥΘΑΓΕΓΡΑΜΜΕΝΩΝ
ΚΑΙΕΠΗΚΑΙΕΡΓΑ
. . . . ΜΜΕΝ . . . .
. . . . ΚΑΙΕΚΤΟ . . . .

a Καταδεδέσθω . . . . . .] πρὸς τὸν [Ἑρμῆν τὸν χθό]νιον καὶ τὴν Ἑκάτην τὴν χθονίαν
κατα]δ[εδέσθω . . . . .] πρὸς τὸν Ἑρ[μῆν] τὸν [χθό]νιον [καὶ τὴν Ἑκάτην τὴν χθ]ονίαν
καταδε[δέ]σθω Ἀππαρία πρὸς τὸν Ἑρμ[ῆ]ν τὸν [χθό]νιον κα[ὶ τὴν] Ἑκά[την τὴν χθο]νίαν
καταδε[δέ]σθω Σωκράτης π[ρ]ὸς τὸν Ἑρμῆν τὸν χθόνιον καὶ τ[ὴ]ν Ἑκάτην τὴ[ν χ]θονίαν
καταδε[δέ]σθωσαν οὕτως πρὸς τούτων εἴτιν σύνδικ[ο]ι ταῖς ἐνθαῦτα γεγραμμένοις
καταδε[δέ]σθω Ἀπιττία πρὸς τὸν Ἑρμῆν τὸν χθόνιον καὶ τὴν Ἑκάτην τὴν χθονίαν
κατα]δεδέσθω Λυδὸς πρὸς τὸν Ἑρμῆν τὸν χθόνιον καὶ τὴν Ἑκάτην τὴν χθονίαν
καταδεδέσθω Μαι[ῆς] πρὸς τὸν Ἑρμῆν τὸν χθόνιον καὶ
τὴν [Ἑ]κάτην τὴν χθονίαν

b καὶ ὡς οὗτος ὁ μόλυβδος ἄχρηστος, ὡς ἄχρηστα εἶναι τῶν ἐνταῦθα γεγραμμένων
καὶ ἔπη καὶ ἔργα
. . . . τῶν ἐνταῦθα γεγρα]μμέ[ων . . . .
. . . . καὶ ΕΚΤΟ . . . .

a vs. 5 ΣΑΝ e ΝΑΝ corr. — quomodo ἐνταῦθα scriberet, certo non sciebat auctor noster, qui hic et *b* vs. 1 duo exaraverat Θ, hic posterius, illic prius Θ in Τ mutavit (Meisterhans p. 116 n. 1057); vs. 6 Ἀπιττίαν non inveni, Ἄπιττος Laco fuit CIG. 1273, 10.

---

107 Attica. Tabella cm. 17·6 olim convoluta; deorum nomina tamquam epistola in tergo fert:

b ΕΡΜΗΣΧΘΟΝΙΟΣ
ΚΑΙΕΚΑΤΗΧΘΟΝΙΑ

b Ἑρμῆς χθόνιος
καὶ Ἑκάτη χθονία.

a .ΕΡΕΝ...ΣΠΡΟΣΤΟΝΕΡΜΗΝΤΟΝΧΘΟΝΙΟΝΚΑΙ....
ΚΑΤΗΝΧΘΟΝΙΑΝΚΑΤΑΔΕΔΕΣΘΩΓΑΛΗΝΗΝΗΤΙΣΦΕΡΕΝ.
ΚΩΙΚΑΤΑΔΕΩΠΡΟΣΕΡΜΗΝΧΘΟΝΙΚΟΝΚΑΙΕΚΑΤΗΝΧΘΟΝΙΑΝΚΑΤΑ.
ΕΩΚΑΙΩΣΟΥΤΟΣΟΒΟΛΥΒΔΟΣΑΤΙΜΟΣΚΑΙΨΥΧΡΟΣΟΥΤΩΕΚΕΝΟΣΚΑΙΤΑΕΚΕΝΩΑΤΙΜΑ.
ΑΙΨΥΧΡΑΕΣΤΩΚΑΙΤΟΙΣΜΕΤΕΚΕΝΟΑΠΕΡΙΕΜΟΛΕΓΟΙΕΝΚΑΙΒΟΛΕΥΟΙΑΤΟ

ΘΕΡΣΙΛΟΧΟΣΟΙΝΟ.....ΦΙΛΩΤΙΟΣΚΑΙΕΙΤ.ΣΑ
ΛΛΟΣΦΕΡΕΝΙΚΩΙΣΥΝΔΙΚ....ΟΣΤΟΝΕΡΜΗΝΤΟΓΧΘΟΝ.
ΟΝΚΑΙΕΚΑΤΗΝΧΘΟΝΙΑΝΚΑΤΑΔΕΔΕΣΘΩΦΕΡΕΝΙΚΟΚΑ...
ΧΗΝΚΑΙΝΟΝΚΑΙΓΛΩΤΤΑΝΚΑΙΒΟΛΑΣΚΑΙ.ΑΠΡΑΤΤΕΙΚΑΙΤΑΠΕΡΙΕΜΟΒΟΛΕ.
ΕΤΑΙΑΠΑΝΤΑΥΤΩΙΑΝΤΙΑΕΣΤΩΚΑΙΤΟΙΣΜΕΤΕΚΕΝΟΒΟΛΕΥΟΣΙΝΚΑΙΠΡΑΤΤΟΣΙΝ
ΚΑΙΟΣΟΝ

a Φ]ερέν[ικο]ς πρὸς τὸν Ἑρμῆν τὸν χθόνιον καὶ [την Ἑ-
κάτην χθονίαν καταδεδέσθω· Γαλήνην, ἥτις Φερεν[ί-
κωι, κατηδέω πρὸς Ἑρμῆν χθονικὸν καὶ Ἑκάτην χθονίαν κατα[δ-
έω· καὶ ὡς οὗτος ὁ βόλυβδος ἄτιμος καὶ ψυχρός, οὕτω ἐκε(ῖ)νος καὶ τὰ ἐκε(ί)νω ἄτιμα [κ-
αὶ ψυχρὰ ἔστω καὶ τοῖς μετ' ἐκε(ί)νο(υ) ἃ περὶ ἐμο(ῦ) λέγοιεν καὶ βο(υ)λευοίατο.

Θερσίλοχος Οἰνό[φιλος] Φιλώτιος καὶ εἴ τ[ι]ς ἄ-
λλος Φερενίκωι σύνδικ[ος, πρ]ὸς τὸν Ἑρμῆν τὸγ χθόν[ι-
ον καὶ Ἑκάτην χθονίαν καταδεδέσθω· Φερενίκο(υ) κα[ὶ ψυ-
χὴν καὶ νο(ῦ)ν καὶ γλῶτταν καὶ βο(υ)λὰς καὶ [τ]ὰ πράττει καὶ τὰ περὶ ἐμο(ῦ) βο(υ)λε[ύ-
εται, ἅπαντ' αὐτῶι ἀντία ἔστω καὶ τοῖς μετ' ἐκε(ί)νο(υ) βο(υ)λεύο(υ)σιν καὶ πράττο(υ)σιν.
καὶ ὅσον *amplius nil scriptum est.*

Haec lammina initio quarti a. Chr. n. saeculi conscripta, etsi in Attica reperta, tamen num ab homine Attico confecta sit, dubito. Usus antiquior, ε pro ει et ο pro ου non genuinis scribendi (nam nec βουλή neque ἐκεῖνος genuinam exhibent diphthongum, Meyer p. 92, 396) diligenter retinetur, nisi quod semel (vs. 4) ἐκε(ί)νω pro -νο(υ) scriptum est: quod quamvis bis occurrat in titulis Atticis (Meisterhans p. 121 n. 119), tamen fortasse e Dorica dialecto explicandum est, cui convenit βόλυβδος (περιβολιβῶσαι titulus Rhodius Cauer Del. 176, Hiller 694, 11), cum Atticorum sit μόλυβδος (Meisterhans p. 23, 9): quare Dorem quendam Atticae linguae studiosum tabellam nostram scripsisse statuamus. — Vs. 2 ἥτις Φερενίκῳ, i. e. 'quippe quae Pherenico morem gesserit'; vs. 3 χθονικός alionde ignotum; κατηδέω pro -δῶ rarius occurrit, Meisterhans p. 140, 5; vs. 5 βουλευοίατο: tertia generis pluralis persona in titulis Atticis non nisi praecedente littera consonante in -αται, -ατο desinere solet, sed leguntur similia in optativis modis apud Homerum tragicosque (Meyer p. 419); vs. 6—11 reliquis ἀνάπαλιν scripti sunt; vs. 10 τά pro ἅ interdum invenitur in titulis privatis, Meisterhans p. 123.

E. INVOCANTVR FVRIAE.

108 Kumanudes 2583 (Ἐφημερὶς ἀρχαιολογική 1869 n. 405, tab. 49); Kaibel Epigr. graec. 1136. Attica. Lammina plumbea opisthographa.

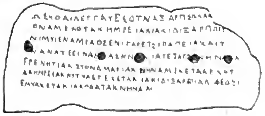
a Δήτω ἐγὼ Σωσικλείαν κα[ὶ κ]τήματα | καὶ μέγα κῦδος
καὶ πρᾶξιν καὶ νοῦν, ἐ|χθρὰ δὲ φίλοισι γένοιτο.
Δήτω ἐγὼ κείνην ὑπὸ Τάρταρον ἀερόεντ[α |
δεσμοῖς ἀργαλέοις σύν θ' Ἑκάτ(η)ι χθονίαι.

b ΣΩΣΙΚΛΕΙΑ ΒΙΤΤΑΣ
καὶ Ἐρινύσιν ἠλιθιώσαις.

a vs. 4 ΕΚΑΤΕΙ tabula; de metro huius versus adeundus Meisterhans p. 34. — b ut Σωσίκλεια devota est, ita Βιττά devoventis nomen esse coniecit Kum.; reliqua explicuit commentarius Kaibelii.

F. INVOCANTVR PRAXIDICAE.

109 Attica. Tabella cm. 11·5.

Μανῆν καταδῶ καὶ κατέχω· ὑμεῖς δὲ φίλαι Πραξιδίκαι κατέχετε αὐτ(ό)ν καὶ Ἑρμῆ κάτοχε κάτεχε Μανῆν καὶ τὰ Μανοῦς καὶ τὴν ἐργασ[ί]αν ἣν [ἐ]ργάζεται Μ[α]νῆς ἅ[πα]σαν εἰς τἀναντία καὶ ἐπαρίστερα γίνεσθαι Μανῆ· ὑμῖν ἐγὼ Πραξιδίκαι καὶ Ἑρμῆ κάτοχε Μανοῦς] κακῶς πράξαντος εὐαγγέλια θύσω.

Hanc tabellam dedi in autotypo, ut exemplum sit earum, quae diligentius sunt exaratae. — Vs. 7 εὐαγγέλια sacrificium pro bono nuntio oblatum (εὐαγγέλια θύειν Xen. Hell. I. 6, 37). Pap. Par. vs. 2094: τέλεσον δαῖμον τὰ ἐνθάδε γεγραμμένα· τελέσαντι δέ σοι θυσίαν ἀποδώσω. 'Si illam videro tabescentem, vobis sacrificium' eqs. CIL. X, 8249, 14.

SERIES QVINTA.

TABELLAE IN QVIBVS SINGVLARI QVADAM SCRIBENDI RATIONE ID AGITVR NE LEGI POSSINT.

A. LITTERAE SVNT VVLGARES VERBORVM SENSVS NON APPARET.

110 Attica. Tabella cm. 8·10 olim complicata.

ΠΡΩΤΟΝΩΣΠΕΡΤΑΥ
ΤΑΑΝΑΤΙ.ΟΤΩΣΚΑΙ
ΤΟΣΑΓΟΡΑΙΑΣΠΡΩΤΟΝ
ΑΝΑΤΙΑΕΗΑΠΑΤΑ
ΚΑΙΗΜΑΙΟΙΤΟΙΣΤΟΙ
ΣΤΙΜΑΤΙ.ΙΤΑΤΟΠΩ
ΑΕΤΟΙΠΑΡΑΠΡΩΤΟΙ
ΟΤΟΚΑΙΑΤΟΠΩΛΟΤΙ
ΚΑṆΔΕΚΑΙΑΥΤΟΣ
ΚΑΙΤΗΤΗΧΝΗ.

Vs. 1 TAV corr. e TOV; vs. 3 ΤΟΣ corr. e ΦΟΣ, ΠΡΩ e ΚΑΩ. Varia temptavi, ut huic tabellae satisfacerem. Initium planum videtur: Πρῶτον (viri nomen est, Dem. XXXII, 17; scil. καταδῶ) ὥσπερ ταῦτα ἄνατα (quid hoc sibi vult? referendumne ad ἀνατί impune?) ο(ὕ)τως καὶ (ὁ Ἀρισταγόρας, mutandus est litterarum ordo) — in reliquis desperavi. Vs. 9. 10 fortasse subest κα(τα)δῶ(ν) καὶ αὐτο(ὺ)ς καὶ τὴ(ν) τ(έ)χνη(ν).

---

111 Ἀττικῆς 1885. Tabella cm. 5·3 complicata clavoque transfixa.

ΛΥΣΙΠΟΝ ΚΑΤΑΔ
ΤΑΝΜΕΤΡΙΟΙΝΕΝ
ΤΑΝṬΕΝΔ.Ε
ΚΑΤΑΔΕΙ

Vs. 1 Λύσιπ(π)ον καταδ(ῶ); reliqua non intellego, excepto vs. 4 καταδεῖ. Ad Λύσιπον arcessendus Meisterhans p. 73.

---

112 Patissia. Tabella cm. 12·3 complicata.

<Η.ΙΤΑΡΚΟ.ΗΔ<ΗΡΑΧΝℸΡ.Ι.ΛỊΗΤ
ΚΟΛ.ΦϹ...ỊΝΑΡΑΠ<ΟΜΗΔΙΡΑΧ<ΑΕΜΩΝΙΩΕ
Λ<ΥΘΤΥΟΤΩΔΑΤΑΚΕΤ<ΙΟΤΥΑΑΤ<ΕΛΕΤΑ
ΑΜΩΦ.ΑΥ..ΚΙΑΗΟΡΝΩΡΙΕΧṆΙΤΙ.ΡΑΧΝΙΕΔ
Ο<ΕΜΕΥ....ΜΑΙΝΟΓ.ΤΥΑΑΤ<ΕΛΕΤΑΑΛΛΑ
ΙΔΟ<ΡΝΙ....

Quae constituere potui, haec sunt:

.... Χάρης Δη[μ]οκρατί[δ]ης
.... Χαρίδημος Παρά[μυθο]ς Φ[ι]λοκ(λῆς)
ἀτέλεστα αὐτοῖς (τε) καταδῶ τούτους.
....
ἀλλὰ ἀτέλεστα αὐτ[ῶν] ....
....

---

113 Attica. Tabula cm. 31·9 olim complicata clavisque transfixa.

ΑΣΙΟΑ

ΣΑΛΓΤΘΝḲ.

ΗΙ⁻ΣΟΙ. ....
ΩΓΟΗΣΛ∨ΡΙΣ.

Litterae mere magicae videntur.

---

114 Attica. Tabella cm. 9·2 olim complicata.

.....ΔΙΜΠΟΔ.ΙΙΔΙΑ
/.ΛΙ.ΜΙΔΙΕΙΦΕ
ΚΑΔ ΙΦΑΙ⊥ΛΙ
ΠΙ..ΨΙΥΟΑ

---

115 Attica. Tabella cm. 7·2 complicata clavoque transfixa.

ΑΚΡ̣ΩΤΩṆ
ΔΙΑΛΗΤΗΟΣ
.Α.ΓΑΝ

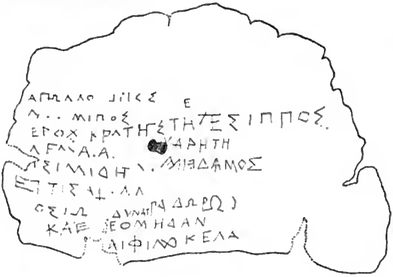
116 Patissia. Tabella orbis dimidiati forma, cuius radius cm. 6 est, complicata clavoque transfixa.

ΑΙCΗΔ	ΙΑΚΦΙΛCΜΕΝΕΝ
. . ΞΙΤΕ	ΙΓ ΒΟΛΙΦ
ΛΡΙΑΔΝ . .	ΑΛ . ΛΦΟΣ
ΑΙΤΟC	Τ . . ΝΟΝΕΓΟ
ΑΛ . . .	

Composui haec:

. . . . .	καὶ Φιλομέν(η)ν
. . . . . .	Φιλο . . . . . .
(Ἀ)ριάδν[ην	ἀ[δε]λφός
κ]αὶ τε(ῦ)ς	. . . .
ἄλ[λο(υ)ς	

117 Patissia. Tabella cm. 15 · 10.

Index nominum est perverse scriptus; erant fortasse talia:

Ἀπ(ο)λλ(ώνι)ος
Ν[έ]μεπ(π)ος
Ἐρ(γο)κράτης Τε(λ)έσιππος
(Δαμι)[ί]ας [Ε]ὐαρ(ί)της
Αι]τί(τιμον) [Ἀ]λ(ε)ξί(δ)αμος
εἴ τις ἄ(λλος)
ὅς τῇ .. δύρει δύνατ(αι)
καὶ Ξ(ε[ν]ο)μήδαν
κ]αὶ Φιλοκ(λέα).

Haec omnia nihil nisi explicandi conamina sunt, nomina aliunde nota huic verborum contextui imposita.

118 Attica. Tabella cm. 9 · 4 complicata clavoque transfixa.

ΕΙ Α
ΠΑΝΚΡΕΕVΑΤΑ
ΜΙΤΟΜΤΑΑΡΤΟΤΟ<
ΕΡ<ΑΧΙ Π<ΓΩ
ΝΑΕVΕΗΧΙΡ/

Vs. 4 χεῖρας(?).

119 Attica. Tabella cm. 7·6 olim complicata.

ΔΗΗΜΙΙΡΑΑΝ	Δημητρίαν .
ΑΚΑΤΩΔΑΕ	καταδῶ . .
ΑΚΑΤΩΔΩ	καταδῶ .
ΔΑΜΙΣΑΓΑ . Δ	Δαμ . . . . . .
ΑΦΡΟΙΑ ΝΗ	Ἀφροδ . . . . .
ΑΓΑΤΙΑΕΑΑΑΚΑΤ	. . . .

120 Attica. Tabella cm. 7·5 complicata, pessime habita, ita ut lectio valde incerta sit.

ΑΟCΚΟ . ΛΕCΑΤΑΚΑΙΤΗΝΨΥΧΗΝ
ΕΡΠΡ . ΙΚ . . ΤΑΕΡΓΑΚΑΙΡΟΙ
. ΑΙΤΗΝΔΙΟCΑΤΩΤΑΗΡΑΣ
ΕΡΜΙ
. . . ΝΝ . ΚΤΗC . ΙΤΟ . ΕΜΕΑΤΙΜΟ
. ΝΤΑCΠVΝVΡΜΡΑΡΑΚ
ΗΝΠΑΝΤΑ

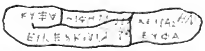
. . . . . . (καταδῶ?) καὶ τὴν ψυχὴν
. . . . . κ[αὶ] τὰ ἔργα· καιροὶ
κ[αὶ] τὴν . . . .
Ἑρμῆ?
τὸ]ν (Κτησί[α]ν) τὸ[ν] ἐμὲ ἀτιμάσ-
α]ντα . . . .
. . πάντα.

121 Attica. Tabella opisthographa cm. 9·2, in aqua ut videtur reperta.

a

b

a devovetur Μύλιττα ἡ . . . . — *b* χεῖρας; reliqua non intellexi.

122 Attica. Tabella cm. 5·1.

ΗΧΑΥΠΣΙΛΛΑ

Πανταπάγη.

B. TABELLAE CONSVLTO ITA EXARATAE VT LECTOREM FVGIANT ITA PLERVMQVE COMPOSITAE VT VNAQVAEQVE LITTERA PLVRIBVS INDVCATVR LINEOLIS.

123 Attica. Tabella cm. 13·8 complicata clavoque transfixa. Priusquam lineolis illis superinductis deleretur verborum conexus, extitisse videtur in hac tabella:

Τ Α Α	. . . .
. . . Σ Ο Μ Σ Η Δ Α Τ Α Κ	κατάδ(ε)σμος . . . . .
Υ Ο . . . . Α Ο Ι Ι Α Τ Ν Α	π]άντα . . . . εν
Η Μ Ι Τ	τιμὴ
Σ Η Δ . . . Λ Κ Ο Ι Δ	Διοκλ[εί]δης
. . . .	. . . .
Ε Ν Μ . . Τ Ν Α Τ Ω Λ Γ Ν Η Τ	τὴν γλῶτ(τ)αν . . . . .
Κ Λ Λ Ι Σ Ν Α Τ Ω Λ Γ Ν Η Τ Ν Α Ρ Τ	(Καλλιστράτην?) τὴν γλῶτ(τ)αν
. . . .	. . . .

124 Attica. Tabella cm. 11·9·14 triangularis complicata. Infra lineas postea superinductas legitur:

. . . . Τ Η Ν Κ Λ Ε	. . . . τὸν Κλε . . . .
. . . Α Ρ . . Τ Ο Κ Ρ	. . . Ἀρ[ισ]τοκρ[άτης . . .
. . . . Κ Α Ι	. . . . καὶ . . . .
. . Κ Α Τ Α Δ Ω Κ Α Ι Α Σ Φ Α Γ Α Ι Σ	. . καταδῶ καὶ ΑΣΦΑΓΑΙΣ

Vs. 4 tale quid inesse quale n. 87*a*, 9 videtur.

125 Patissia. Tabella opisthographa cm. 12·10 olim complicata, nunc in margine dextro mutila. Extant in anteriore et posteriore parte duodeni versus vicenarum fere litterarum, enucleare potui e linearum multitudine tantum:

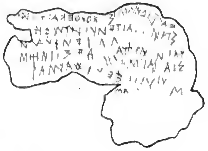
a Κ Α Τ Α Δ Ω . . . .
Π Ι Ο Σ . . . . Ε Μ . . . .
Π Ρ Α Λ . . . . Τ Ο Ν Δ Ε . . . . .
Ν Κ Α Τ . . Ο . . . .
Α Θ Ε . Η Ρ Α . Ε Μ Η Δ Η Σ . . . .
Ι Τ Η Ν . . . . . . Η Ν . . . .
. . Ο Κ Α . . . . Σ Η Ρ Μ Ε Ι . . .
Α Ν . . . . Λ . Κ Α Π Η . . .
Τ Η Ν . . . . Ο Τ Η . . .
Α Ν Ω . . . . Π . . Ο Ν . Τ Ρ . . V Ν Ι . . .
Τ Ο Τ . . . . . . Μ V . . . . Ν Κ Α . . .
b . . . . Α Ι . . . Η . Ν Η Ν .

Καταδῶ . . . .
ΠΙΟΣ . . . .
ΠΡΑΛ . . . . . τὸν δὲ [Ἑρμῆ-
ν κάτ[οχ]ο[ν . . . .
. . . .
. . . .
. . . . (Ἑρμῆς) . . . .
. . . . κάτε[λα
τὴν . . . .
. . . . γ]λῶ(τ) . . . . .
. . . .
. . . .

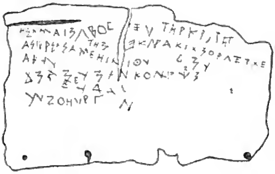
In parte posteriore (*b*) nonnullas legi litteras, sed nullum verbum integrum.

126. 127 Utramque tabellam dedi exempli gratia in autotypo, fortasse erit, qui litterarum verborumque ordinem nunc obrutum restituet.

126 Attica. Cm. 8·3.

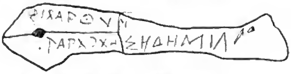

127 Attica. Cm. 11·7.

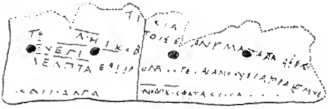
C. NE LITTERARVM QVIDEM FORMAE CVM VSV QVOTIDIANO CONVENIVNT.

128 Attica. Tabella cm. 12·2 piscis formam imitatur.

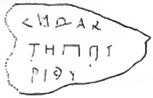
Latere videtur nomen, quod in -αίδης desinebat.

129 Patissia. Tabella cm. 13·4.

Insunt: ἄελπτα καὶ πάντα τοῖς σύνδικ[ο]ς σῦτία

130 Patissia. Fragmentum cm. 6·3.

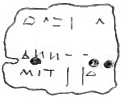
Vs. 3 Δημητ[ρίου?

131 Patissia. Tabella cm. 6·4.

χεῖρ[ας?

132 Attica. Tabella cm. 5·4.

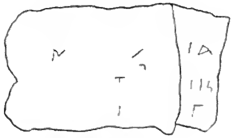
133 Attica. Tabella cm. 19·9.

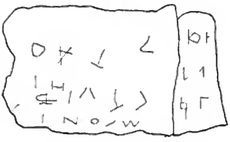
Litterae in parte sinistra Punicam quandam prae se ferunt speciem.

134 Patissia. Tabella opisthographa cm. 9·5. Signa videntur mere magica.

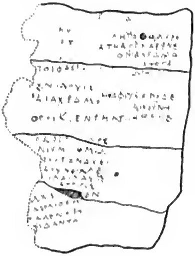
a

b

135 Attica. Fragmentum cm. 10·7.

SERIES SEXTA.

FRAGMENTA.

A. E LAMMINA INTEGRA PARS VERBORVM EVANVIT.

136 Ἀθηνῶν. Tabella cm. 2·1 complicata.

. Α Τ Α . .	κ]ατα[δῶ
Ι Σ Ο Λ	Ἰσόλ[οχον
. Ι Λ . . . Μ Ο V	Φ]ιλ[οδή]μου.

Nomina certa non sunt.

---

137 Attica. Tabella cm. 9·8 complicata, litterae obiter tantum incisae.

. . . . . Ι Γ Ο Ν	. . . . . ιπ(π)ον . . . .
Α . . . Λ Ε Μ Ν Ο . . .	. . . .
. . . . . Ι Κ . Ρ Ι Ο . . .	. . . . Ἰκ[α]ριο[ς? . . .
. . Α Σ Υ Μ Ν Ι Ο Σ . . .	. . . .
. . Γ Ρ Ο Χ Ο Β Α Ι . . .	. . . .
. . . . Α Γ Α Σ . .	ἐργαστίων] ἅπασ[αν
. . . . Ρ Α Ε Π	. . . χεῖ]ρα ἐπ[ι . . .
. Κ Α . . . . Α Ι	. κα[ὶ ἔργ]α . . . .
Α Π Ι Α . . Η Μ Ο . . .	. . . . . . Δ]ημο . . .
Α Φ Ρ Ο Δ	Ἀφροδ[ίσιον . . . .
Κ Α Λ Λ Ι Θ . Ο	Καλλιθ[ε]ο[ν . . . . .

---

138 Ἀθηνῶν Φιλοπάππου 83. Tabella cm. 10·8 complicata clavoque transfixa.

. . . . Α Ϯ Ο Τ Ǝ Ꟶ Ǝ Π Υ
. . . . Ǝ . Ꟶ Υ Θ . Τ
. . . . Ν Υ Ω Τ Ꟶ Α
. . Μ Α Τ Τ . . . .
. . Ν Ι Α . Π Α Κ Α . . .
. Σ Α Ι Δ Ν Α Ξ Ǝ Λ . . .
. . . Ǝ . . Ǝ . Μ
. . . Μ Ν Η Τ . Ꟶ V Ε
Η . Τ Τ Α Ж Ǝ Ǝ Τ Α Δ Ι Α Π
. . . Α Ꟶ Τ Π Π Ι . . .
. . Ι Κ . . Ǝ Α Ι Π Π Ι . . .
. . Α Π . Ε Τ Ν Α Μ Ǝ Π V Ι Θ . .
. . . . Ι Τ Ε Σ . . . .

Ὑπὲρ το(ῦ) Α . . . .
. . . .
. . . .
. . . .
. . . Α κάπ[η]λον . .
. . Ἀ]λεξάνδ(ρ)ας
. . . .
εὗρ[ε] τὴν Μ . . .
παῖδα . . . .
. . . .
. . . Ἱππίας . . . . . .
. . . . ὑπ' ἐμῶν . . . . .
. . . .

---

139 Attica. Tabella cm. 14·10 complicata clavoque transfixa.

Σ Α Ι Λ Λ Α Κ Σ Η Λ Κ Α . . . Ι . Δ . . Τ Υ . . Α Δ
Ε Μ Ο . . . . Α Κ . . . . Ο Λ Ι Φ Μ Α Π
. . . . . . Λ . . . Ι Ο Α . . .
Λ Ο Μ Ο Γ . . . .
Κ Ι Α Ν . Σ Σ Α Ι Λ Λ Α Κ Σ Ο Ι . . .
Σ Η Λ Ι Κ Α Ι Ο Ξ Ν

ΔΑ . . ΥΤ . . Δ . Ι . . . ακλῆς Καλλίας
Πάμφιλο[ς . . .] ΚΑ . . . . ΟΜΕ
. . . .
. . . .
. . . ας Καλλίας (Ν[ι]κίας)
(Ξενοκλῆς?).

---

140 Attica. Tabella cm. 14·10 opisthographa complicata clavoque transfixa.

a Α Ρ Η Τ Η Κ Α . .
. . . . . Τ Ο Κ Ρ Α Τ Ο Υ С Δ Ε .
Τ Ο . Γ Α Ν Τ Ο Ν Τ . . .
Τ Α . . Η . . Ο . Ν Α Μ Ν . Λ
Κ Α Ν . . . Ι Δ Ε Π . . . Η
Α Ν . . . Ε Ι . . . Κ Ε

b Δ . Α Ρ Ι . Τ Ο Κ Ρ . Τ Η С
Ξ . Α . . Λ Λ Α Μ Ν . .
. . . Ρ Ο С Α Λ . Ν
. . Π . . С Μ V . Α Ι
. . . . . . Α Ι Λ . . . . . .
. . . V С Ɔ . . . . Ͱ Λ V
. . . Λ Ι Λ V . . . .
. . . Η . . . .

a Ἀριστ κα[τα-
.. Ἀριστ]τοκράτους δί[α
τὸ[ν] κάτ(ω)ν τ...
. . . .
. . . .
. . . .

b Δ . Ἀρι[σ]τοκρ[ά]της
Ξ . Α [ἐπ]άλειω[α .
. . . .
. . . .
. . . .
. . . .
. . . .
. . . .

---

141 Ἀττική 1885. Tabella cm. 19·4 opisthographa complicata clavoque transfixa.

a ΚΑΤΑΔΩ ΑΡ . Ε Ν Ι Α Ν ΚΑΙ Μ Ν Η Σ Ω Ν ΚΑΙ .
ΚΑΙΤΟΝΤ . . ΤΩΝ
Ο Ν Ρ Ω ΑΞ϶ Κ ΑΤΥ
Κ Α Ν Γ ΑΛΤ
ΓΟΚΑΙΤΕΙ ΗΧ ΑΙ

b . . Η . ΥΟΧ .
Ω . ϕΕΕΕ ΥΕ
Ε
ΑΚ Η ΙΟLVΙ
ΑΜΙ Η⊥

a Καταδῶ Ἀρ[μ]ενίαν καὶ Μνήσων καὶ .
καὶ τὸν τ[εῦ]των
. . . .
. . . .
καὶ (γείτονα?) . . ΗΧ ΑΙ

Quantus litterarum numerus inter restantes exciderit in b, certo dici iam non potest. — Vs. 1 fortasse τὸν κάτο]χον invocaverant.

---

142 Attica. Tabella cm. 15·14 complicata clavoque transfixa. Praeter litteras temere in utroque latere huc illuc dispersas legitur.

a	ΑΚΥΝΑΝ . . .	a	. . . .
	. ΤΡΙ . . Α . . .		. . . .
	ΑΠΑΝΤ		ἅπαντ[α . . .
	. . ΑΙΔΙΟΝ		. . ἀΐδιον
	. Η . . ΦΙ . Η		Δ[ν[ασ]φί[λ]η?
b	ΕΚ . . Μ . ΑΝ	b	. . . .
	. ΗΤΗΝΤΗΝΟΣΙ		Ηνην τὴν ΟΣΙ
	. . . ΝΕΚΙ . . .		. . . Ν ἐκ[είνων
	ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ		Δημήτριος
	ΑΜ . ΚΛΑ . . .		Ἀμ[υ]κλα[ῖος.

---

143 Attica. Tabella cm. 5·4 complicata clavoque transfixa.

. . . ΡΑΤ . . ΑΚ . Ω	. . . .
. . . . ΑΙΡΕ . . .	. . . . Χ]αιρε . . .
ΣΘΕΝΙ . . . . ΚΛΗ . . .	Σθενι . . . . Κλη . . .
ΣΘΕ . . . . ΚΙΑ . . .	Σθε[νι . . . .]κια . . .
ΣΕ . . . . ΗΣΑΡΧ . . .	ΣΕ[. . Μν]ήσαρχ[ος.

144 Patissia. Tabella cm. 14·4 complicata clavoque transfixa continuerat quaternos versus vicenarum fere litterarum, quarum solae restant:

. . . Λ . . . Α . . . . ΚΑΛ . .
. . . . . ΚΙ . . . .
. . . . Α . . . . Ρ . . . .
. . . . . ΝΟΥΛΗ . . Κ . ΙΚ . Η . .

---

145 Ἀττική 1885. Tabella cm. 12·9 complicata clavoque transfixa.

ΧΑΡΙΞΑCΕ⁻Ι . . . .

Estne Χαρίξε̣ν . . . .?

---

146 Attica. Tabella cm. 12·2 complicata clavoque transfixa.

Ϲ . ΟΓΓΙ . ΗΣΚ . / Λ . ΑΣ . ΗΚ .
ΔΗΙΙ . . . ΑΙ

Δ[ι]ο[γέν]ης Κ[α]λλ[ί]ας . . .?
. . . . .

---

147 Ἀττική 1885. Tabella cm. 12·6, complicata clavoque transfixa.

Λ
Α Α
ΙΙ . . . ΝΑΦΟ . . .

---

148 Patissia. Tabella mutila cm. 4·3.

Ν
ЄΙΚ Ι Ι
Κ Ο

---

149 Patissia. Tabella cm. 7·6 complicata clavoque transfixa.

ΣΡ Α
ΙΤ Α ∃Χ
ΙΧΙΙ ΗΡ

---

150 Ἀθηνῶν Φιλοπάππου 83. Tabella triangularis cm. 7·7·10 complicata clavoque transfixa.

ΑΗ
ΑΤ
ΑΙ ΤΤ .
Ν

---

151 Attica. Tabella cm. 6·4.

Ι Ι .
ΘΗ .

---

152 Attica. Tabella cm. 14·11 complicata. E maiore titulo restant per octo versus disposita:

Ρ Η Ι Π Α

153 Πειραιεύς, Θῖσις ἀγ. Γεωργίου. Tabella cm. 9·6.

. . . Η Ͻ Ρ Ι . . .

154 Patissia. Tabella cm. 5·1.

. . . Μ Α . Η . .
Α Ι Κ .

155 Patissia. Tabella opisthographa cm. 4·1.

a . Μ . . . *b* . . . . . Κ
. Χ . . . .

156 Attica. Duae sunt lamminae plumbeae in lunularum modum curvatae dimidium centimetri inter se distantes clavisque duobus plumbeis coniunctae, longae cm. 5·1. Decoraverunt fortasse quondam equorum mulorumve clitellas, ut sint λάμναι μολυβδαῖ ἀπὸ ἡμιόνων, quibus ut ad faciendas diras utantur praescribit Pap. CXXIV vs. 31.

a Η Η Ο *b* Ι Ο Δ Ο
Δ Α Ι Δ Ο

157 Patissia. Tabella eiusdem formae, cuius n. 156 in altera lammina legitur . . . . ΑΙ. Praeter hanc una erat inter Patissianas, quae eandem speciem praeberet, sed nullam inscriptionem.

B. FRAGMENTA TABVLARVM.

158 Attica. Tabella undique — excepto latere superiore — mutila, nunc e sex fragmentis composita cm. 4·11, olim complicata clavoque transfixa. Accedunt quattuor fragmenta incertae sedis. Litterarum vestigia evanida tabellam opisthographam fuisse docent.

. . . Ο Σ Τ Υ Χ Η Α Γ Α Θ Η . . . .
. . . Ν Ω Τ Α Φ Ι Ρ Ο Μ . Ν Ω̂ . .
. . . Ι Κ Α Ι Ε Ν Α Ν Τ Ι Ε Κ Ι Ι . .
. . . Ν Κ Α Ι Μ Ε Ν Ε Σ Τ . . . .
. . . Ο Τ Κ Ε Ν Α Τ Α Ι Τ . . .
. . . Ι Ο . Ν . Κ Α Ν . . .
. . . Ι Σ Α Δ Ι Κ Ο Μ Ι . . .
. . . . Ο Ι Ε . . . . . .
. . . . . Δ Ι Κ Ο Μ Ε Ν . . .
. . . . Π Α Ι Δ Ι Κ Π . . .
. . . . Ε Ι Τ Τ Ι Σ . . . .
. . . . Μ . Η Ι Γ . . . .
. . . Η Α Δ Ε Λ Φ Ο . . . .
. . . . Ν Ι Ι . . . .
. . . Η Τ Ω Ν Ι . . . .
. . . . Ι Τ Α . . . .

. . . ος τύχη ἀγαθῇ . . . .
. . . να τὰ φ(ε)ρόμ[ε]να . . .
. . . ι κ(α)ὶ ἐναντί(α) ἐκ[είνοις
. . . ν καὶ Μνήστρ[ατον
. . . .
. . . .
. . το[ῖς ἀδικο(υ)μ[ένοις
. . . .
. . . ἀ]δικο(ύ)μεν[οι . . .
. . . . (κ)αὶ δίκ(η) . . .
. . . . εἴ(τ)τις . . . .
. . . .
. . . ν ἀδελφὸ[ς . . .
. . . .
. . . ἐπ(τ)ῶν[ται? . . .
. . . .

Fragm. I cm. 2·2 (in latere dextro integrum).

a Α . . . . *b* . . . . Α .
Κ Υ Ν Η . . . . Λ Α Β Λ Ο Ι
Π Η Ν Ι . . . . Ι Α . Ο Ι . .
Ε . . . . . .

Fragm. II cm. 1·2.

. . Ι Α . .
. . Μ . .

Fragm. III cm. 1·2.

. . Ι Η . .
. . Γ Ε Ι . .
. . . Α Ι Ε . . .

Fragm. IV cm. 1·2.

a . . Α Κ . . *b* . . Τ Ε . .
. . Η . . . . Λ Ω . .

159 Attica. Fragmentum maioris tituli opisthographi cm. 6·3; salvum tantum latus superius.

a Κ Α Τ Α Δ . Ω Δ Ε Κ Α Ι Α Ν . . . . .
. . Α Ρ Ξ Θ Ε Ο Ι Ώ Κ Ι . . . .
. . Γ Α Ν . Λ Κ Α Ι Λ Υ . Μ Η . .
. . . . Λ Υ Ι Α . Λ Ο Υ . . .
. . . . . Γ Ο Ι Κ Α . . . . .

b . . . Υ Ν Λ Υ Η Ν . . . .
. . . Ν Κ Α Ι Υ Υ Χ Η Ν Τ Η Ν Α . .
. . . . . . Κ Α Ι Ε Ο Δ Α Κ Ι Χ Ε Ι Ρ . .
. . Ρ Ο Σ Ν Ι Κ Ω Ν Κ Α Ι Ν Ι Κ Ω Ι . .
. . . . . Χ Ε Ι Ρ Α Σ Κ Α Ι Ρ Ι Ο Ν Ι Ι Τ . .
. . . . . Ε Ω Α Υ Τ Η Ν Γ Ρ Ο Σ . . . .
. . . . Ν Ι Α Ρ Σ Α Γ . . . .
. . . . Α Τ Ι Ν Α . . . . . .
. . . . Ε Κ . . . .

a Καταδ]έ[ω δὲ καὶ Αν . . . . . .
. . . . ν]έαν ὅς ΘΕΡΑ . .
. . πάν[τ]α καὶ ΑΥ . ΜΗ . .
. . . δοῦ[λ]α αὐ[τοῦ . . . . . .
. . . . εἴ]πει κα[ὶ . . . .

b . . ΥΝΑΗΝ . . . .
. . . Ν καὶ ψυχὴν τὴν Α . . .
. . . καὶ πόδα καὶ χεῖρ[α . . . .
. . . ΡΟΣ Νίκων καὶ Νίκω[νος . . .
. . . χεῖρας καὶ ῥίζιον ΗΤ . . . . . .
καταδ[έω αὐτὴν πρὸς . . . .
. . . . . ΝΑΡΣΑΓ . . . .
. . . . . ἄπαντα . . . .
. . . . ἐκ[είνων . . . .

Notanda est litterae α forma Α.

160 Attica. Fragmentum tituli opisthographi cm. 8·4; integrum est latus inferius. Accedit frustulum incertae sedis.

a . . . . Λ . . . .
. . Σ . . . . . Σ Φ Ι Ξ Μ Ν . . .
. . Κ Ο Λ Ι Ν . . Κ Α Ι Μ Α Ν Τ Ε Ι Α . .
. . Α Ι Τ Ο Υ Ν Ι . . Ν Ο Λ Ι Φ Ι Α Ν
. . . . Ρ Α Φ Ω Κ Α Ι Α Π
. . Α Ι Ε Μ Η Ν Κ Α Ι Ε V Σ Α Τ Ν Α
. Α Ι Ε . Ο Ν . . Ν Ε Τ Ε Μ
. . Μ Ι Α Π Α Ν Ε Μ Ο V Ο Τ Α Ν . . . . .
. . Β Ε Ι Ο Σ Κ Α Ι Ε Τ Α Σ Α Λ Ξ Ι Ρ . Δ . . .
. . Η Δ Ο Κ Α Ι Α Π Ο Λ Λ Ω Ν . Η Σ

b . . . . Χ Ρ Ν Α Κ Α Ι Ι Ι Λ Φ Λ Λ Ι Α Ν
. . . . Ε Ρ Γ Α Τ Α Π Α Ν Τ Α . Α Π . .
. . . . Δ Ω . Ο Ν Κ Α Ι . . . .

a . . . .
. . . .
Εὐ]κολά[ην] καὶ μαντεῖα . .
. . κ]αὶ τοῦ Νι . . καὶ φίλον
. . κατεγ]ράφω καὶ ἅπ-
αντας [κ]αὶ ἐμὴν καὶ Εὐ-
. . . ωτ' ἐκ[εί]νο[υ] ΕΙΑ
. . ΜΙ ἅπαν ἐμοῦ· κα(ὶ) τὸ
. . . .
. . . ΗΔΟ καὶ Ἀπολλων[ί]ης

b καὶ . . . .
. . . ἔργα τὰ πάντα Ἀπ[ολ-
λό]δω[ρ]ον καὶ . . . . . .

161 Attica. Tabella marginibus dextro et sinistro mutilis litterisque evanidis, olim opisthographa complicata clavoque percussa, nunc fragmentum cm. 11·5.

a . . . Α Ε Ι Ο Ι Τ Α Ε . Μ Η Κ Α Τ Ο Χ Ε . . Τ . . .
. . . Ι Ι . . . Ο . . . V Σ Σ Ι Π V Η . . Ρ . . .
. . . Ν Κ . Ι Ε Ρ Ι . . . .
. . . Ι Υ Ι . V Λ Λ Κ Α Ι . . . .
. . . . Ι Ι Ρ Μ . Ι Ε Ι Ν . . . . . .

b Δ . . . .
. . . . . . V Λ Ε . .
. Κ . . . Δ Ο Ν . .
. . Τ Ο Ρ . Λ . . . .
. Τ . . . .

Nihil intellego nisi *a* vs. 1 Ἑ[ρ]μῆ κάτοχε et vs. 3 κ[α]ὶ ἔργ[α.

162 Attica. Quindecim fere fragmenta maioris olim tituli, singulis pleraque litteris conscriptae; plura duo sola exhibent, nempe:

Fragm. I cm. 6·2 opisthographum.

a	. . . Κ Α Ι Α	. . . καὶ Α . . . .
	Ν Η Τ Υ Α Ι Α Κ Ν Η Τ . . .	. . . την καὶ αὐτὴν
	. . . Υ Ε Α Τ Ο Ν	. . . νο(ν) τὰ Εὐ . . .

b Τ Ο . . . Ι Ε . . .
. . Η Ν Τ Λ Α Ι . . .
Λ . . . Η Τ Ι . . .
. . Ο Η Ο Χ Ο Ι . .

Fragm. II cm. 5·1.

Η Μ Ρ Ε	Ἑρμῆ.

163 Ἀθηνῶν Φιλοπάππου 1883. Magna fuit quondam tabula, cuius duodecim fragmenta maiora restant conscripta litteris huc illuc dispersis quippe quae magicam excitarent speciem. Quae litterae cum in plerisque fragmentis fere evanuerint, duo tantum restant fragmenta, quorum lectiones edi possint.

Fragm. I trigonum cm. 9·9·10 opisthographum. Latus superius integrum, reliqua mutila.

a Ι V Λ Η
V Ι
Ι Ν Η Η
Ι Ν Η Ι
Ρ

b Ρ Α Φ Α V
Κ Ι Ρ
Χ Ι Π
Ο Ι Σ Ν

Fragm. II cm. 5.7 ab omni parte mutilum.

a . . Α Ν
. . Ι Ν
. . Ν

b Λ Α Ν
Σ Δ Υ Ν Ν
Υ Ι Σ
Η Λ
Μ

164 Attica. Fragmentum cm. 7·4 tabellae complicatae: violati sunt margines laterum dextri et sinistri.

. . . . . Ν Ε Τ Ο C Π Ρ Ο Μ . . . . .
. . . . Η C . Δ Α Ι . Γ Α Λ . . . .
. . . . Λ V Δ Ο C Δ Ι Ο Τ Ι Μ Ο C ⁝ Π . . .

. . Ἐπαί]νετος Πρόμ[αχος . . .
. . . . ΗC . ΔΑΙ . ΓΑΛ . . . .
Λυδὸς Διότιμος ⁝ Π . . .

Interpungi tribus punctis in titulo, cuius aetas recentior definitur sigma lunari, notatu dignum videbatur. Vs. 2 δακτυλ[ιός?

165 Attica. Fragmentum cm. 9·2 superne integrum.

. . Κ Α Ι Ν Ι Κ Ο C Τ Ρ Α Τ Η Ν	. . καὶ Νικοστράτην
. . . . Ι Φ . Ν Τ	. . . . Ἀν]τιφ[ῶ]ντ[α . . .
. . . . . Ρ Α Α Υ	. . . χεῖ]ρα αὐ[τοῦ . . .
. . . . . . Τ Η Ν	. . . . . . την . . . . . .

166 Attica. Fragmentum cm. 3·3 sinistra parte integrum.

. . Ρ Μ Ο C Π Ο Λ V	Φό]ρμος Πολυ . . . .
. . . Τ Ι Μ Ι Α Ι C	. . . τιμίαις . . . .
. . . Κ Α Ι Α Ν	καὶ Ἀν . . . .

167 Attica. Fragmentum cm. 4·1 superne integrum.

. . . Τ Α Σ . Ο Λ Ξ Ρ Α . . .	. . . τας [π]ρὸς πα . . .
. . . Ω Ν Υ	. . . ωνυ . . . .
. . . . ∀ ꓕ N ∀	. . . . π]άντα . . . . .

168 Attica. Fragmentum cm. 5·5 infra integrum.

. . . . . Φ Ρ Α Ι Α
. . . . . Η Τ Η Κ
. . Η Μ Κ Α
. . Μ Η Δ
. . . Ρ Η Γ

C. FRAGMENTA TABELLLARVM QVIBVS SOLA DEVOVEBANTVR NOMINA.

169 Ἀθηνῶν Φιλοπάππου 1883. Fragmentum cm. 5·3 parte dextra mutilum.

Ν Α Ι Σ Σ	. . . . . τίων
Σ Α Ι Θ Υ Ι .	Π]υθιάς
Ν Ω Ι Σ Α Ι . .	. . . ετίων
Σ Υ Ρ . . . . Α	Α . . . . ρος
Η Ν Ι Α	. . . . αίων
Η Κ Ι Ν Ο	. . . . ονίων.

170 Attica. Fragmentum cm. 3·3 dextra parte mutilum.

Σ Ω Κ	Σωκ[ράτης
Ǝ Η	. . . . ης
ΠΟΣΕΙΔ . . .	Ποσειδ . . .

171 Attica. Fragmentum cm. 3·3 superne integrum.

. . . . ΚΑΤΑΔΩ	. . . . καταδῶ . . . . .
. . . . ΦΟΤΟΣ	. . . . φοτος . . . . . .
. . . . ΟΣΩΠ	. . πρ]όσωπ[ον . . .
. . . . . . ΑΤ	. . . . . . ΑΤ . . . . . .

172 Attica. Fragmentum cm. 3·1 superne integrum.

Α Ν Τ Ι Κ Λ Η	Ἀντικλῆ
Α Γ Α Σ Ι Α .	Ἀγασία[ν
. . Κ Η . . .	. . ΚΗ . . .

173 Attica. Fragmentum cm. 3·4. Clavi restat vestigium.

. . . . . ΣΟΙΣ . ΥΤΟ . . . .
. . . . . Ρ . ΣΤ . ΟΥΣ . . . . .
. . . . ΔΩΝΚΕ . . . .
. . . . ΚΑΣΤΗΡΙΟ . . . . .
. . . . . . ΟΣ

Devotio est iudicialis, inest versui quarto δι]καστήριο[ν. — Vs. 1 . . . το(υ)ς [α]ὐτο[ύς.

174 Attica. Fragmentum cm. 2·3 sinistra et inferiore parte integrum.

Α Ι Ε Λ Α Κ Ι Σ Η Ν . . .	Μ]ειξιάδαια
. . . Ι d V ⊥ I	. . . . ΙΤΑΡΙ . . .

175 Attica. Fragmentum cm. 3·2 infra integrum.

Ι Ι	. . . . . .
ΑΣΗΤ	. . . . . .
ΑΙΡΤΗ	Δημ]ητρία
ΣΥ	. . . . . .

176 Attica. Fragmentum cm. 4·1 dextra parte mutilum.

Ι Θ Υ Ρ Α Θ Η Τ . . .

177 Attica. Fragmentum opisthographum cm. 3·3 superne integrum.

a . . . Η Ɔ V Ι . . .	*b* . . Α Ν Τ . . . .
. . . Δ Ρ	. . Π Ρ Α . . .
. . . Τ Η Ν . . .	. . Κ Η . . .
. . . Ρ Α Ι Η Τ . .	

178 Attica. Fragmentum opisthographum cm. 5·5 sinistra parte integrum.

a . . Α Λ Η	*b* . . Κ Ο Ν Ι . . .
. . Λ Ι Μ Ι	. . Τ Υ Ρ Η . . .
. . Ι Λ Ι Σ Α Π . . .	. . Σ Ο Π Ι . . .
. . Ο Ο Υ Μ Α Ρ Ι . . .	
. . . Α Τ Α . . .	

Nihil intellego nisi . . . . ιπ(π)ος.

179 Patissia. Fragmentum cm. 3·2 opisthographum superne integrum.

a Σ Ο Τ Ν Α Φ Ο Ι Δ Σ Ο Υ . . .	. . . νος Δεξίφαντος
. . Ι Ι ꟼ Κ Ο Τ Ǝ Ι Ꟑ Α . . .	. . . Ἀριστόκρα[τος
. . . . Ι Α Ж . . .	. . . καὶ . . . . . .
. . . . Ε Μ . . .	. . . ΜΕ . . . .
b Κ Α Ι Λ Α Ω	καὶ Λαχ . . . . .
Δ Η Μ	Δημ . . . .
Κ Ρ Ι	Κρι . . . .

180 Patissia. Fragmentum opisthographum cm. 5·3 superne integrum.

a . . . Ν Τ Ι Α Ν Κ Α Ι . .	*b* . . . . Λ . . . Κ Α Ι
. . Τ Λ . Η Ι	. . Ι Κ Α . . . . .

181 Patissia. Fragmentum cm. 5·4, dextra parte integrum.

. . . . Η
. . . Η Σ Κ Α Τ Ι
. . . Τ Ο . . .
. . . . . Ι Ο Ν

182 Patissia. Fragmentum opisthographum dextra parte integrum.

a . . . . . Ρ Ο Υ Κ Α Ι Τ Ο	. . . . ρου καὶ τὸ
. . . . Α Υ Τ Η C	. . . . αὐτῆς.
b . . . . . . Η	
. . Η Ν C . Η . .	

183 Patissia. Fragmentum cm. 4·3, dextro margine et sinistro mutilum. Clavorum apparent vestigia.

a . . . Ι V Ж . . .	. . . καὶ . . .
. . . Τ Η Ν . . .	. . . την . . .
. . . Α Χ Η Κ Α Ι . . .	. . . άχη καὶ . . .

b . Α Ρ Κ Ε Σ Ι . . . . — . Ἀρκεσί[λαον
. Α Ν Τ Ι Γ . . . . — . Ἀντίγ[ονον
. Μ Ι . . . . — . ΜΙ. . . .
. . . . . Σ . . — . . . . Σ . .
5 . Ξ Ε Ν . . — 5 . Ξεν[ο. . . .

Fragm. I cm. 2·1. . . . Σ Ο Κ . . .

Fragm. II cm. 1·1. . . . Ο Π . . .

184 Patissia. Fragmentum cm. 4·3, margine dextro et sinistro mutila. Accedunt duo fragmenta incertae sedis.

Ν Ω Ξ Ε . . . — . . . ἐτων
. . Ρ Τ Α Π Ω Σ . . . — . . . Σώπατρ[ος
Σ Ο Τ Α . . . — . . . ατος
. . . Ο Ν Υ Σ Ο Δ . . . . — Διο]νυσόδ[ωρος

185 Patissia. Fragmentum cm. 1·4, margine dextro mutilum.

. . . . Σ — . . . . .
. . . . Σ — . . . . .
Μ Ι Κ Ι . . — Μικί[ων
. . . . . Τ Η Σ — . . . . .

D. FRAGMENTA MINVTA.

186—212 Attica.

186 Cm. 1·4.
Δ . . .
Π . . .
Η . . .

187 Cm. 2·2.
Ι Γ Ε . . .
Ω Ι . . .

188 Cm. 4·2.
. . . Ο Μ Ι Λ Ο . . .

189 Cm. 3·2.
. . . Ι Λ Ι Ε Α Ι . . .

190 Cm. 2·3, opisthographum.
a Η . . . — *b* Α . . .
Κ Α Ι . . . — Α Ι . . .
. . Ρ Ι . .

191 Cm. 3·2.
. . Ρ Κ Ι Ν Ο . .
. . Ο Δ . Τ Ι . .
. . Η . . . .

192 Cm. 1·5.
. . . Χ Ι Π . . . .
. . . Ν Α Ρ . . . .
. . . Κ Ι Α . . . .

193 Cm. 2·2.
. . . Χ Ι Ρ . . .

194 Cm. 2·4.
. . . Ο Μ . . .

195 Cm. 2·4.
Ϲ . . . . .
Ϲ Η . . . .

196 Cm. 2·2.
. . . Η Δ . . .
. . . Γ Α . . .

197 Cm. 2·1, opisthographa.
a . . . Α Ρ Ο Μ . . . — . . . . .
. . Α Ψ Υ Χ Η . — Ψυχή[ν.
b . . . Φ Ο Ν . . .

198 Cm. 2·2.
. Є . . . .
. Κ . . . .
. Δ Η Λ . .

199 Cm. 3·2.
. . Α Ν Δ . . . — . . . .
. . Ν Σ Ο Π . . . — . . . .
. . . Λ Λ Ο Δ . . . . — Ἀπ]ολλόδ[ωρος.

200 Cm. 6·2.
Σ . . . . . .
. . . Σ . . .

201 Cm. 3·2.
. . . Σ
. . . Ε

202 Cm. 2·2.
. . . Ε Κ Ε . . .
. . . Φ Ρ Ι . . .

203 Cm. 2·1.
. . . Σ Α Μ Ι Α — . . . Σαμία
. . . Η — . . . η.

204 Cm. 1·5, opisthographa.
a . . Ϙ Κ . . . — *b* . . Τ Η . .
. . Κ Α Ι . . .
. . Α Υ Τ . . .
. . Ε Ν . . .
5 . . Ν Α . .
. . Ξ Ι Δ . .

205 Cm. 3·5.
. . . Ε Ι Ε Φ
. . . Κ Ρ Ε Ι
. . . Μ Η
. . Μ Α Ι Ο Ϲ

206 Cm. 3·3.
. . Τ Α Κ . . .
. . . Κ Α . . .
. . . Ϲ . . .
. . . Ϲ . . .

207 Cm. 5·5.
. . Τ Ι Ψ Ι Χ . .
. . Ρ Ο Ι . . .
. . Λ Δ . . .

208 Cm. 1·2.
. . Ι Α Ι .
. . . Ε . .
. . . Κ . .

209 Cm. 3·3.

. . O . .
. . . I A

210 Cm. 2·1.

. H . .
. . N O .

211 Cm. 3·1.

H T A P T . . . . τ]ετράτην.

212 Cm. 1·1.

H

213—220 Patissia.

213 Quinque fragmenta eiusdem tabulae, quorum duo ἀνεπίγραφα.

I. Cm. 3·4.

. . A K . .
. . T O N I . .

II. Cm. 1·1.

. . K I . .

III. Cm. 2·1

. . K O I . . .

214 Cm. 2·4.

K A Δ A T . .
V A . . . . .
K A . . . . .
K A . . . . .

215 Cm. 2·2, opisthographum.

a . . I Λ . .
. . Ξ V . .
. . K I . .

b . . Φ . .
E A . . .
. . . . .

216 Cm. 2·4.

. . T E
. . I . . .

217 Cm. 4·3.

. . M I P . .
. . I I I . .

218 Cm. 4·4.

A ϘE I Ξ I
. . N A T
. . . . .

219 Cm. 4·3.

. . A Ṭ A K
. A Γ

220 Cm. 4·1, opisthographa.

a . . T I K . .

b . . I A
. H I I A